

MARTA FOUČKOVÁ



JSEM

Praha



**Marta Foučková**

# JSEM

Nakladatelství Praha  
1996

Lektoroval Ing. Ladislav Vávra

© PhDr. Marta Foučková, 1996

ISBN 80-902177-0-2

## MÍSTO ÚVODU

Kdo jsem? Proč jsem? Odkud přicházím? Jaký je účel a cíl mé existence? Kam jdu? Jaký smysl má můj život? Co je život? Co je smrt? Je smrt jen sestrou spánku, strašnou neznámou? Je odpočinkem mezi životy, stejně jako spánek, který zajišťuje obnovení našich sil...?

Od nepaměti si klademe stále stejné otázky, protože o tajuplném světě lidské duše víme velmi málo a neznalost přináší jen strach, obavy a omyly. Jak by však byla naše Země krásnější, kdyby každý začal sám u sebe. Už třeba jenom tím, že se zamyslí nad otázkou, proč na tuto krásnou planetu přišel, proč se sem narodil, jaký je smysl života a k jakému chce dojít cíli.

Každý lidský život má svůj cíl a smysl. Cílem je naše dokonalost a návrat po této Cestě zpět k podstatě: k Bohu. Je-li tato Cesta rovná, pak nás není třeba vracet do rovnováhy nepříjemnými metodami, nemocemi, hladem a podobnými situacemi, které se nám nelíbí.

Jsmo stálými poutníky z jednoho břehu na druhý. Stále se však vracíme - a ptáme se proč?

Proč v sobě někdo násilně zabíjí božství? Bůh nás stvořil krásné, ale my si této krásy nevážíme a dokonce ji i ničíme. Právě tak nás učinil vnitřně božskými a my jeden druhého i sebe psychicky mrzačíme tím, že se zabíjíme, mučíme, týráme...

Proč jsme se vzdálili Bohu a jeho božské podstatě v nás? Proč nechceme znát své božské »Já« v sobě a slavit jeho přítomnost láskou k sobě i k druhým? Láska jako síla dobra je na této Zemi nejpotebnější. Plodí toleranci, moudrost, shovívavost, soucit, pokoru, porozumění a odpuštění.

Proč si nechceme uvědomit, že jsme bratrem a sestrou jeden druhému a nechápeme, že bolest, kterou učiníme druhému, působíme zároveň sami sobě? Proč nechápeme jednoduchý zákon Vesmíru, že dobro je spláceno dobrem a zlo zlem a každému se dostane za každý čin spravedlivé odměny či trestu?

Stovky životů pácháme křivdy a nespravedlnosti sobě navzájem. Když nás pak ale najde zákon odplaty, křičíme zlostí, spíláme Bohu a nechceme pochopit, že jsme sami vinni, že je to jen Jeho moudrá spravedlnost, která nás vrací zpět sobě samému do pochopení, zastavení nebo zabrzdění našich nedokonalostí.

Proč nechceme pochopit, že válka vyvolá válku, nenávisť zase jen nenávisť, odpuštění odpuštění, lež zase jen lži, zloba zlobu a dobro jenom dobro, láska lásku? Proč to nechceme pochopit a převést v zodpovědnost v nás? Kdo krade, bude okraden. Kdo zabije, bude zabit. Kdo vyvolá válku, bude tolik životů zabíjen, kolik jich jeho vinou bylo zničeno.

Proč nechápeme, že zákon Vesmíru je zákonem, který nelze obejít, ani podplatit? Proč nechápeme, že nemoci jsou důsledkem našeho špatného myšlení? Proč nám není jasné, že pokud budeme každou vteřinu svého života správně myslet, nebudeme závidět, pomlouvat, neprobudíme v sobě chamtivost atd., staneme se krásní, protože božské Srdce v nás bude mít možnost zářit z našeho božského těla a svou krásou těšit všechny kolem tak, jako to dělají květiny a příroda, která se neměla možnost naučit nenávisť, zlobě a chamtivosti.

Příroda žije podle zákonů božích a bere si jen to, co potřebuje. To jenom člověk chce mít čím dál víc a drancuje přírodu i sám sebe, okrádá druhé a ještě to považuje za samozřejmé a spravedlivé. Avšak právě tak jako příroda vyčerpá svoje zdroje, tak i vesmír vyčerpá svoji trpělivost s člověkem a uvede stav opět do rovnováhy. Nebude se nám to líbit, až se nebudeme mít kam schovat před ozónovou dírou, až nebudeme mít co pít, protože si otrávíme vody radioaktivními i jinými zplodinami a nebudeme mít co jíst, protože Země změníme v poušť. Kácí se deštné pralesy a naše lesy ničí dešť síry, smogu a spadu. Budeme se divit, že není v silách lidského organismu přizpůsobit se takovému změně v krátkém časovém úseku.

Je nepochopitelné, proč mocní tohoto světa jen posedávají za jednacími stoly, najedení, v krásných domech, a jen rokují a rokují a nevidí utrpení svých bratří a sester a nechají ničit jejich obydlí i životy. Neuvědomují si, že to budou příště právě oni, kteří budou utíkat s dítětem v náručí do krytu. Bude to jejich život a dítě, které zemře v bolestech.

Proč jsou hnáni do války proti sobě přátelé jen proto, že jsou jiné národnosti? Proč mocní světa rozdmýchávají nacionální vášně ve svých bratrech a sestřích? Vždyť se stejně rodíme jednou v jednom a podruhé třeba v úplně jiném národě či zemi.

Na Zemi nejsou vidět hranice. Všichni jsme dcerami a syny této Země a je jedno, kde kdo žije. Důležité však je, *jak žije*. Jak uskutečňuje svůj život v lásce a sounáležitosti k lidství a k Bohu.

Proč nejsou všechny děti vychovávány s vědomím, že jsou dětmi planety Země, na které je dost místa pro všechny? Proč člověk nechápe,

že jenom prací, poctivou prací pro druhé vznikají hodnoty? Proč nechápe, že hodnotami nejsou zbraně, které odčerpávají největší krajíc všem a člověk si je vyrábí pro své zničení? Proč mocní světa nechápu, že těmito zbraněmi budou sami vyhlazeni, protože zákon Vesmíru je neúprosný?

Proč existují výrobci a překupníci s drogami? Proč jsou tak zalepení ve své touze po jednom jediném snazším životě, když v dalších životech nastane noc jejich intelektu a potrvá věky, než splatí všechno utrpení, které způsobili? Zapomínají, nebo je ještě nikdo nepoučil, že jim bude příště dovoleno narodit se jako mentálně postižení, protože zneužívají svého intelektu k pokošení a zničení mozkových buněk druhých?

Je nekonečně otázek. Velkých i malých. Všechny jsou důležité a na všechny se musí najít odpověď. Odpověď v nás samých. U sebe musíme začít. Každý! Každý se jednou musí touto otázkou zabývat. Na prahu smrti, kdy si uvědomí, že na druhý břeh je mu dovoleno odnést jenom to, co zde udělal a vytvořil pro druhé. Každý zjistí, že je to pouze otisk dobra a zla a na druhé straně bude obojí pečlivě zváženo a zhodnoceno. Každý pozná, že si nenese na zádech dům, šperky či účet v bance.

Poznání přichází často dříve, než práh odchodu ze života. Každý by měl vědět, že už jen sebemenší utrpení je blahodárné pro očistu. Nazí jsme na zem přišli, nazí zase odejdeme. Je jenom důležité, do jakých »šatů« se zde oblékneme během své pouti. A kvalita »šatu« se ve Vesmíru hodnotí kvalitou Světla a Lásky vykonané pro druhé.

Na zemi si vytváříme kvanta zákonů. Některé dobré, spoustu zbytečných a také špatné. Ale ve Vesmíru je jen jeden zákon: zákon spravedlnosti pro všechny.

## HLUBINNÁ TERAPIE

Snažila jsem se kdysi pomoci dítěti mých přátel, které trpělo silnými depresemi. Prošla jsem znovu dostupnou literaturu, různé směry psychoterapií, posoudila hypnózu a další a další... V porovnání s těmito informacemi a tím, co jsem znala, se mi použití vlastních propracovaných zkušeností z duchovní práce ukazovalo jako jedna z nejlepších možností. Pokud se sama umím napojit na své nadvědomí, vrátit se hluboko do minulosti a odtud vynést na povrch negativní a rušivé zážitky, proč by se stejným způsobem nemohlo pracovat s člověkem, který má nějaký problém? Jednat přímo s jeho duší, myslí. Vyčlenila jsem si některé úspěšné prvky z jiných terapií, postavila je na jiný základ, doplnila jimi stav meditace a metodu nazvala *hlubinná terapie*. Název se sám nabízel, protože jsem se dostávala do hlubokého podvědomí a terapie svým rozsahem a uskutečněným poznáním působila na člověka, s nímž jsem pracovala. Zasáhla hluboce do struktury osobnosti, změnila její postoje k problémům a tím i k životu.

Poprvé jsem svou metodu ověřila na vlastním dítěti. To, co jsem našla se svou dcerou, mě přímo ohromilo. Zopakovala mi ve svých třinácti letech rozhovor s manželem z doby, kdy jí byly tři měsíce:

*„...Kam pojedem v neděli? Do D...? Vždyť jsme tam byli minulý týden a já se musím učit, pusť se do toho hned, nesmíš ponocovat, tu zkoušku zvládneš, profesor J... je docela dobrej, nemám náladu... ”*

Průběh tohoto sezení mám zaznamenán na dvou velkých stranách. Obsahoval jména a údaje, o kterých jsme později už nikdy nehovořili. Také jméno profesora určitě slyšela jen tenkrát. Uskutečnily jsme spolu později ještě několik návratů do stejného času a »zápis« byl vždy naprosto shodný. Prožila jsem tehdy nepopsatelný údiv, protože dítě si přece nemohlo pamatovat události, které prožívalo v době před narozením. Věděla jsem, že duše stále »putuje« jednotlivými životy, ale bylo pro mne překvapením, že údaje byly tak naprosto shodné, přesné, a to i včetně mých pocitů. Byly navíc prožívány »očima« dítěte, takže k žádné sugesci nemohlo dojít.



## Vesmírný počítač v nás

Poté, co jsem nabyla určitou zkušenost s prováděním návratů, jsem začala hlouběji přemýšlet o podstatě své práce a o tom, na jakém principu je všechno založeno a proč naše vědomí reaguje právě takovýmto způsobem. Dělal jsem další a další pokusy, abych se dobrala podstaty jevu a dostala odpovědná nespočetné otázky. Co je obsahem našeho podvědomí, proč každý člověk reaguje jinak na různé podněty, jak to, že je záznam tak přesný...?

Zážitky »prolnutí« do minulého života na sebe nenechaly dlouho čekat. Byla to nová překvapení, údiv, ale hlavně usilovné hledání.

Velký úžas jsem prožila ve chvíli, kdy se mi při jednom terapeutickém sezení někam »prolnul« jedenáctiletý chlapec. Tehdy jsem si uvědomila, že jsme jakousi bankou informací s počítačovou pamětí, kde je detailně a naprosto bezchybně zaznamenána každá naše myšlenka i čin, a toto všechno přenášíme ze života do života. Začala jsem si uvědomovat, jak jsme vlastně každý jedinečnou individualitou.

*Přes zážitek jeho matky, který prožívala v době těhotenství „...sedím na gauči, venku se šerí, jsem sama opuštěná, mám obavy z budoucnosti...“ a který prožíval spolu s ní, došlo k jeho posunutí ještě hlouběji, takže pokračoval: „...dívám se z okna, venku se šerí, jsem starý, opuštěný, sám. Trápí mě obavy, co bude dál...“*

*Na otázku jak je starý, odpověděl: „Něco přes osmdesát.“*

*V prvním okamžiku jsem to nemohla pochopit.*

*Poté si ve své vzpomínce sedl ke stolu a začal číst na něm rozložené spisy - hebrejsky a německy. Tyto jazyky v současném životě neznal a s hebrejštinou nepřišel vůbec do styku.*

Také další návraty pro mě byly překvapením. Uvědomila jsem si, že všechno je teď, zároveň. Minulost, budoucnost i právě prožívaná přítomnost. Po další práci jsem nabyla přesvědčení, že všechno je trochu jinak, než by většina racionálně myslících lidí byla ochotna připustit. »Zápisy«, kterými jsme společně procházeli, byly natolik dokonalé a přesné, že mě napadlo: všichni jsme jako geniálně zakódovaný počítačový program, s dokonalou organizací, pamětí a vybavením. Jakýsi »biologický počítač«.

Tento »computer« ukládá přesně všechno, čím procházíme v tomto a předcházejících životech, co konáme, prožíváme, jak jednáme a myslíme. Nic nemizí, ani se nemění, ani neztrácí. Obsahuje

naše city, naše povahové vlastnosti, zájmy, sklony, vzájemné vazby, úkoly, je zdrojem představ, fantazií, myšlení... Je v každém z nás přítomen a zakódován od narození.

Označení »computer« není přesné. Je to pouhé přirovnání k těmto prozatímním vymoženostem současné civilizace. Žádný počítač totiž neprojevuje city, emoce, vůli člověka a vůli Boží a nemá v záznamu karmická vyrovnání a ani neobsahuje dimenze vesmíru, potenciál tvůrčích možností a další a další »programy«.

Člověk během životů sbírá nepřeborné a nekonečné množství zkušeností a informací, zaznamenává je do svého »computeru«, přenáší z jednoho života do životů jiných, dalších a vytváří své individuální informační pole. Naše energie prochází v průběhu věků jednotlivými životy a bere na sebe pokaždé jen jiný tvar. Na hmotné úrovni podléhá času a prostoru a tak má i informace svého dlouhého vývoje uloženy v přesném časovém sledu a prostorovém vyjádření. Ve své individuální paměti máme uchovány vzpomínky nejen na všechny životy, ale i poznání z oblasti mimotělesného »pobytu« v jiných sférách a jiných světech vesmíru. Navíc pak ještě všechno to, co jsme načerpali spojením s vesmírnou energií. Člověk sám je malým vesmírem, kde vše je uloženo v současnosti, která se pak může jevit jako bezčasová a bezprostorová.

V záznamu našeho individuálního computeru (vědomí) se lze libovolně posunovat, je možné vše znovunajít, znovuprožít a vynést na povrch. Za určitých podmínek a individuálních schopností je tento »archiv« dostupný naprosto každému.

Při návratu zpátky se každý život jeví jako bod různých velikostí, barev a kvalit na nekonečné šňůře našich existencí. Jsme nositeli detailně zaznamenaných dějů, známe jazyky i dávno zaniklé, máme vědomosti dávno zapomenuté, známe zmizelá města, státy a kontinenty i utajené události. Prostě všechno, s čím jsme se kdy setkali, co jsme prožili a co nás utvářelo na oně miliony let dlouhé cestě. Odtud pramení i vysvětlení, proč psychické a fyzické vybavení dětí není stejné. Každé si přináší na svět do dalšího zrození jiný osobnostní základ podle toho, co už prožilo a zpracovalo ve své minulosti. V tomto záznamu je však možné nalézt také mnoho poruch způsobených nevhodným slovem, chybným činem, špatným jednáním či myšlením...

Náš vývoj závisí i na tom, které »programy« budou oživeny, protože zážitky a události se nacházejí v latentním spánku. Je to velmi podobné s genetickou informací, kdy se projevují pouze určité geny, zatímco jiné zůstávají v klidovém stavu, podílejíce se však stále na

celkové genetické informaci a vybavení daného jedince. Krása, láska, dobro nebo i umělecké sklony mohou být rozezvučeny například prožitkem z přírody, obrazu nebo poslechu hudby, ale právě tak mohou být obnoveny i stavy depresí, stresů a nemocí.

Mimořádné skutečnosti a události, osudové vazby jednotlivých lidí mezi sebou, možnosti ověřit tyto vztahy astrologickými výpočty a další fenomény mě přivedly na myšlenku, že vlastně i celý vesmír je možné přirovnat k obrovskému počítači. Nepochopitelnému a nám lidem nepředstavitelnému. Akašická kronika, Informační pole, Všesvětové vědomí, Světová mysl, Tao, Kosmická inteligence, Alláh, Bůh... Tak, jak ho lidé nazývali od věků. Na jménu nezáleží. Je jen jedna jediná skutečnost a tou je božská podstata Bytí „Já jsem“. Je a tvoří sama ze sebe, je bez počátku a bez konce, bez hranic a bez omezení. Stálá věčná energie boží, všeprostopující, všepromokávající, oživující příčina veškeré tvorby. Tvořivou silou proniká všemi formami bytí a rozvíjí život na zemi. Je Světlem a Láskou. Vše viditelné i neviditelné je stejné podstaty, jen mění tvar, místo, podobu a podléhá vývoji a zániku. Je projevená i neprojevená. Pro nás majá, věčná přeměna bytí, která je a není. Je jako sen v hmotném světě, a proto i smrt není smrtí, tedy ztrátou a zánikem, ale pouze přeměnou.

*Tuto dívku ke mně přivedly občasné a nevysvětlitelné deprese.  
„ Vybav si dobře svoji matku a vrať se v čase, odkud ji znáš.“  
„... Vidím kamenný dům, před ním malinkou zahrádku. V tom domě  
lijeme. Je studený, ale když se zatopí, je tu teplo. V koutě stojí kamna  
s takovými dvířky na přikládání, tam se strkají štěpiny. Vedle je pec. Dříví  
je narovnané i v otvoru pod ní. Maminka stojí u plotny a něco vaří.“  
„ Kolik je ti let a s kým tam žiješ?“  
„Asipět... Tatínek umřel.“  
„Jdi k těžkému zážitku tohoto života.“  
„ Maminka leží pod peřinou, je celá zpocená, strašně jí chrčí dech.  
Volá mě, bere mě za ruku. Říká mi, abych byla pořád hodná, že se  
na mě bude dívat. Bojím se, aby mi taky neumřela.“ (Pláče.)  
„Posuň se o týden později. “  
„Před dům přijíždí vůz se dvěma koni. Dívám se na to z okna.  
Vchází muž a říká mi, že tu nemohu být sama. “  
„Znáš ho?“  
„ Viděla jsem ho jako malá.“  
„Kolik je ti- teď let?“  
„ Patnáct. Položil velký hadr doprostřed místnosti a tam nosí moje*

věci. *Mně je všechno jedno. Jedeme celý den... Klepe na nějaké dveře. "*  
*„Kde to je?"*

*„Je to nějaké cizí město a cizí dům. Otvírá tlustá žena, tu neznám, dává jí ten ranec a něco jí říká. Žena mě vede dovnitř - pojď, sirotečku, budeš u nás, ať se ti tu líbí."*

*„ Vybav si znovu svoji maminku a podívej se, jestli ji ještě v hlubší minulosti odněkud znáš."*

*„ Sedím na malé dřevěné stoličce, jsem rozčilená. Maminka u mne stojí, hladí mě po vlasech a utěšuje, abych byla trpělivá, že bude zase dobře."*

*„ Vrat' se, co se stalo, co tě tak rozčílilo."*

*„...Jsem vdaná, mám čtyři děti, bydlím s manželem u jeho matky. Ta mi pořád něco vytýká. Na dvoře je hejno husí, slepice, kachny, plný chlév dobytka a já to všechno dělám sama. I děti pohlídat je jí zatěžko, a přitom by ji poslouchaly, jen kdyby trochu chtěla. Zapomněla jsem pekáč na plotně a spálila šhubánky, místo abych je opekla. Zapomenout může každý. Tolik řečí. Hodila jsem pekáč pod lavici a utekla do sousední vesnice zpátky za maminkou... Je to daleko. Vracím se lesem, začíná být tma. Po cestě proti mně jede kočár, cítím, že není bezpečný. Rychle uhýbám a schovávám se za strom. Neviděli mě..."*

*„Hledej ještě hlouběji tuto svoji matku."*

*„...Je to nějaký lazaret. Velká místnost, postele ve dvou řadách proti sobě... nemocniční zápach. Mám na sobě jakousi uniformu z šedé látky, možná že je i špinavá... Jsme tu spolu. Ona je o něco mladší než já. Máme službu u těch nemocných. "*

*„Je tvou dcerou?"*

*„Ne, je to pracovní poměr, ale pomáháme si. Mám ji ráda, je to pěkný vztah. Snažím se jí to ulehčit. "*

Prožitky dcery jsem měla možnost doplnit zážitky její matky. Terapie s dcerou probíhala v Cechách, s matkou jsem pracovala v Americe. Objevily jsme »záznamy« společných životů, prožívané a viděné jejich vlastníma očima, přesto však až neuvěřitelně shodné. Ze zápisů jsem pak vybrala jen ta místa, kde matka nacházela shodné zážitky se svou dcerou.

*„ Vybav si oči své dcery, ty tě povedou zpět. Jdi do kteréhokoliv života, kde jsi ji schopna objevit."*

*„...Stojíme proti sobě na nějaké tmavé chodbě, jsem velmi unavená. Bere mi z rukou jakési plátno, říká, že za mě něco dodělá. Posílá mě spát."*

„Jdi do druhého dne. “

„Předělávám postel, je celá od krve... je to asi nemocnice... hodně postelí vedle sebe, hlavou u zdi a nohama do uličky... Nese jim jídlo, ano, je to ona... To je divné, je asi o patnáct let starší než já. Je na všechny hodná... mně snad pomáhá nejvíc. “

„Posuň se ještě k nějaké další události.“

„...Nakazila se tyfem.“ (Pláče.)

„Jdi do dalšího života k jiné události.“

„...Sedíme proti sobě u stolu. Je malá, pět, šest let... ano, jsou to její oči. Na stole je nějaké neuklizené nádobí. Jsem v černém... Mám o ni strach.“

„Proč ten strach?“

„Muž zemřel na souchotiny. Teď jsem ho pochovala. (Pláče.) I mě bolí na prsou.“

„Kde bydlíte?“

„...Malý domek... les... je to kus za vesnicí. Krásná alej... dost dříví na otop... Muž pracoval v lese. “

„Posuň se o pár let dopředu.“

„Ležím, bolí mě na prsou, špatně se mi dýchá... nemohu vstát, nechám ji tu samotnou... (Pláče.) Má poručníka... nevím ale, jak s ní budou zacházet.“

„Jdi ještě do dalšího života, kdy o ni máš strach. “

„...Odchází... bojím se o ni... Musí skoro hodinu lesem a není bezpečný.“

„Musí?“

„Musí, má doma čtyři děti a hospodářství, to chce své... má zlou a línou tchyni... Je uštvaná... ruce samé mozoly... Říkám jí, aby si radši odpočinula, ale ona že mě musí vidět...“

„Proč ji nenavštívíš sama?“

„Chodím o holích... potom, co jsem si zlomila nohu, jí už nemohu pomoci.“

„Jdi ještě do minulosti. “

„Zahrada, jezírko, posekaný trávník... sedím na tom trávníku... na klíně mám pejska, má zavázanou nožičku... nešťastně skočil pod vůz... Je mi ho líto. Přichází ke mně, jsou to její oči... Já, to je divné, ona je mojí matkou. “

„Jdi o pár hodin dál.“

„...Sedíme za stolem, je prostřeno pro více osob... přinášejí jídlo. Nesmím se přehrabovat v míse... maminka mě očima napomíná... Mám krásné dlouhé šaty... samá krajka... bydlíme v zámku.“

Naše energie, chcete-li duše, tak prochází nepřetržitým koloběhem životů. Zrodí se, uzraje, odloží unavený »oblek«, aby opět nabrala sil a dalších vědomostí pro příští zrod, kdy na sebe obleče zase nový »šat«. Opakuje to proto, aby dosáhla moudrosti Kosmické inteligence, vyhnula se už zbytečným omylům a bludným cestám a mohla se vrátit »tam«, odkud přišla.

## **Princip hlubinné terapie**

Hlubinná terapie vznikla jako okrajové poznání, vyplývající z duchovní cesty. Prošla jsem stovky cizích životů, abych pomohla v nouzi svým přátelům a známým. Přitom jsem měla také možnost ověřit celou řadu zákonitostí, které jsem znala jenom jako literární odkaz.

Každou vteřinou své existence nabíráme životní zkušenosti a vytváříme tak vlastní, jedinečné poznání, které pak dále používáme v životě. Při střetu s neznámým a nepoznaným používáme nevědomky již získaného »zakódovaného« záznamu. Jestliže je dostupný našemu vědomí, je logicky zařazen do nové životní zkušenosti. Je-li ale uložen do hlubokého podvědomí tak, že není dostupný vědomému vědomí, uplatňuje se zpravidla patologicky nebo přinejmenším rušivě.

Hlubinná terapie si klade za úkol nalézt zátěžový moment, který je oživován určitými situacemi našeho života, do něhož nepatří a narušuje tak psychickou rovnováhu jedince. Může ležet v raném dětství, v době embryonálního vývoje, ale i v některém z minulých životů. Utonutí způsobuje například strach dítěte před vodou, udušení fobii z malých prostorů, poprava hrůzu z ostrých předmětů, útoky ptáka při těžkém zranění alergií na peří atd. Právě tyto záznamy, přicházející z našeho hlubokého podvědomí, jsou nebezpečné při pozdějším oživení. Vlivem shody nebo podoby s nějakým současným zážitkem jsou vynášeny do vědomí, kde se stávají nežádoucím vlivem proto, že nebyly správně zařazeny na časovou kolej ve vědomí. Tím, že nesouvisejí se současným životním prožitkem, se uplatňují rušivě, avšak vystupují takovým způsobem, jako by do prožívané situace patřily. Jedinec jimi může být ovlivňován do takové míry, že ztrácí objektivní pohled a často je i úporně obhajuje, přestože lidé v okolí je spatřují jako jednoznačně patologické. Osobnost rozehrává stále stejnou scénu, pouze v jiném ději.

Jakmile je zážitek nalezen a vyneseno do vědomí, přestává být neurotizujícím stimulem. Zařadil se do vědomí běžného života. Člověk

ho už nepocítuje, ani nepoužívá. Stal se vědomou událostí a běžnou životní zkušeností.

Stejně tak ale i každý nový zážitek našeho života je pro nás získanou zkušeností a je zaznamenán do vědomé nebo podvědomé paměti. V embryonálním období a v době raného dětství se zapisuje záznam zkušeností do hlubokého podvědomí. Právě tak se děje i v situacích bezvědomí. Proto je tak důležitá prevence, spočívající v co nejlepší péči o dítě od početí do doby vědomého nazírání na svět. Člověk se vyvíjí tím bezproblémověji a rychleji, čím méně je patologicky zaplněno jeho podvědomí.

V následujícím případě budeme svědky toho, jak veškeré těžkosti nechtěného těhotenství a pokus o potrat působí na plod a posléze ovlivňují celý další život člověka.

*„...Velký kulatý prášky, bere dva, zapijí, pak další dva... Chce se toho zbavit i nechce... Nechci to mít, musím to dát pryč, do takové rodiny nepřivedu dítě... Těch prášků vzala moc, má strach. Chce se mě zbavit. Pláč, křik... To dítě s tebou nechci mít, to by bylo chudák, rozvedu se s tebou, dáváš mi málo, nemám tě ráda. Teď křičí otec: nechci tě, vypadni.*

*...Šedina židli, chvěje se, pláče, je nešťastná, říká, jemu je to jedno, mám hodně vydání, neunesu to... je mladá, malá, vedle židle sedí bratr a vyjeveně se na ní dívá... Opakuje, už nikdy nechci mít dítě, vidím, jak zapijí další prášek. Už aby byl všemu konec, jedno dítě mi stačí, nemám dost peněz, rozvedu se, už bych to nezvládla, nebyla bych schopná... (Chvěje se, pláče.) Cítím samotu, matka mě chce zahubit, nemám ji ráda, protiví se mi, bojím se, že umřu, stále pláču, křičím... nic nemám, ani matku, klid ani radost, jsem nervózní, něco se stane...*

*Je u kamarádky... To nemá cenu, když je agresivní, tak se rozved' ty... To dítě dám pryč... Na potrat je pozdě... Tak ho odlož, co bys s ním dělala... Cítím nenávisť k oběma..."*

*Další kamarádky, další rozporuplné rady, další hádky s otcem dítěte doprovázejí prenatální vývoj této bytosti. Dramatická hádka matky s otcem přivodí i předčasný porod.*

*„To dítě už nikdy neuvidíš, dám ho do adopce... Bolest, cítím bolest, pláču... jedeme sanitkou, vedle matky sedí starý pán. Maminko, to bude dobrý, bude to kluk, drží ji za ruku. Jsem zneklidněná, chci jí poradit, koukni se do světla, chci jí říct, já jsem tvoje... vycitíuji, že je vedle někdo hodný, mám radost, že jsou hodní lidé na světě. V tuto chvíli se na mě těší.“*

*Z porodnice odvážejí dítě domů do dalších hrůzných peripetií.*

*„Táta je opilý, hádají se o peníze... Našla sis jiného, vem si kufry a vypadni... otec zůstává v kuchyni. Ona se neloučí, nechává otevřené dveře... Je zuřivý, je to zas v kuchyni, táta sedí na židli, matka stojí, třese se, táta křičí: kdes byla včera, matka neodpovídá, pláče. Otec je energický, ty se ani nestaráš o děti. Hlavně, že ty se staráš, chodíš po hospodách s kamarádama a já jsem sama s dětma. Otec chodí rozzlobeně po kuchyni. Matka mu vyčítá: z čeho máme žít... Uhodil ji přes hlavu: vypadni a už se sem nevracej... Odváží mě do kojeneckého ústavu. Jsou mi dva měsíce...“*

*Střídavě je v kojeneckém ústavu, kde trpí steskem, a ještě častěji na nemocničním lůžku, aby podstoupila několik operací, převážně jako následek matčina neuváženého činu. Ve třech letech si ji odvádějí z dětského domova do vlastní péče bezdětní manželé, kteří nechápou její předcházející utrpení a vývoj a představují si, že dítě musí být nadaný andílek.*

*„Já si sem přivedu jinou holčičku, ta bude hezčí... “ nebo „najdeme si místo tebe hodnější děťátko... “ a také „já tě už nechci, zlobíš, neposloucháš, jsi ošklivá, trucovitá a půjdeš, odkud jsi přišla... Sbal si kufřík a už se nevracej...“*

*Dnes dvacetiletá žena, která byla dána do invalidního důchodu pro silné deprese, poprvé během sezení poznává svoje vlastní rodiče, kteří ji zničili zdraví a odložili. Projít všechny minuty života by vyžadovalo stovky hodin, což není v časových možnostech terapeuta.*

*V tomto případě pomohla vlastní duchovní práce a povznesení se nad všední i jitrivé problémy života.*

*Čím více je zátěží, zejména v prenatalním období a raném dětství, tím častější a hlubší je návrat k minulým prožitkům a tím pomalejší je rozvoj osobnosti.*

## **Návrat**

*Člověk je ponořen do stavu naprostého klidu a harmonie s vesmírem, také tělo se nachází v dokonalém uvolnění. Požádám o zavření očí, neboť vzájemný pohled do očí vede velmi často k navození hypnotického stavu. Ve své terapii nepracuji s hypnózou. Uvedu člověka do kontaktu s nadvědomím a vědomí se vrací proti směru času po své »vyjeté« koleji a objevuje hledané události v hlubokém podvědomí.*



Vstupuje do jiného rozměru, kde existuje bezchybně uložená paměť. Také sebe ponořím do neosobního stavu a mám možnost procházet spolu s ním jednotlivé zážitky na jeho cestě zpět. Po časové koleji se můžeme pohybovat dozadu i kupředu, vracet se, rozšiřovat i upřesňovat události.

Vedu člověka nejprve k problému současného života. Pokud těžkosti souvisejí s minulostí, přejdeme do kteréhokoli života v minulosti. Je-li to nutné, třeba až do jeho nejzazších zážitků.

Používám dvou základních postupů. První spočívá ve vracení zpět po určitých časových úsecích, kdy se jedinec dostává do doby dětství, prenatálního období, do doby před početím a do předchozích životů. Při druhém způsobu postupuji zpět přes emoce, jako jsou zážitky vyvolávající autentické pocity, stresy, nálady, strachy nebo fyzickou bolest. Všechno stejné vyvolává stejné, proto lze s typickými emocemi nebo pocity procházet mnoha životy po shodných událostech. Zážitky uložené na časové koleji souvisejí s těmito stavy a objevují se samovolně, třebaže patří do jiného časového období.

*„Jsou mi právě dva roky, maminka mě nese v náručí, jdeme se podívat na ohňostroj. Dává mě na zem, povídá si se sousedkou. Sklouzávám po mezi pod nohy lidí. Chci vylézt zpátky, chytám se trávy, ale kutálím se zpět dolů. Ohlušuje mě rána, strašné leknutí, vidím světla nad hlavou, chci zavolat: mami, ale nemohu, škrábu se na mez... Matka mě zvedá, nemůžu jí nic říct, něco se ve mě zadrhlo.“ (Objevujeme počáteční stadium koktavosti.)*

*„Jdi k dalšímu leknutí.“*

*„Jsem na pionýrském táboře, je polední klid... ležím ve stanu a najednou slyším střelbu, hluk jako při výbuchu granátu. Vykukuji ze stanu, vidím dým... lezu strachy pod postel... “*

*Dlouhé ticho přerušuji otázkou: „Co se děje dál?“*

*„Našel mě tam vedoucí až v noci. Myslel jsem, že je válka a pře-padli tábor.“*

*„A co se stalo?“*

*„Lidové milice nám udělaly cvičení. Milicionáři střileli a do prostoru tábora házeli dělbuchy a dýmovnice.“*

*Posílám ho zpátky ke stejnému pocitu a strachu v minulosti.*

*„Jsem v příkopu... není to příkop, ale zákop, je tu po obou stranách vykopaná hlína, napravo, nalevo ode mě... všichni jsou mrtví. Zůstal jsem sám.“*

*„Co máš na sobě?“*

„Vojenskou uniformu, zelenou.“

„Jakým jazykem mluvíš?“ Přeji si zjistit národnost.

„Nemluví, zůstal jsem sám... myslím... asi jsem Francouz. Ano, jsem Francouz. Ti naproti jsou Němci. Už jsou blízko. Co mám dělat? Mrtvého, nebo se dát zajmout? Ale kdoví, co by se mnou dělali v zajetí? Raději budu dělat mrtvého. Rychle si lehám napravo, hlavu stáčím, abych eventuálně viděl. Ještě na sebe sypu hlínu... Slyším kroky, hlasy, mluví německy... nerozumím jim. Otevírám opatrně oko, vidím nad sebou boty, lekl jsem se, asi jsem se prozradil. Snažím se nedýchat. Slyším ránu, cítím bolest v krku a na plicích. Jeden skáče do příkopu, obrací mě obličejem k zemi a ještě střílí zezadu, vnímám tři rány... Bolest slábné, dívám se na sebe, jak tam ležím. Němci se chechtají a odcházejí... Ijá odcházím... do Světa.“

Posílám ho zpět, aby našel jiné leknutí.

„...Sedíme na oranici ve skupinách, všichni máme zelené uniformy, masky, tašky a čutory, takové plechové, placaté, zastrčené do flíčového obalu. Vedle sedí dva kamarádi, jeden křičí: Plyn, plyn. Vidím před sebou žlutošedý oblak. Rychle si nasazujeme masky. Házím sebou do jámy od granátu. Pochvaluji si, jak jsem se schoval do závětrí... od nohou vyplňuje jámu žlutavý dým, stoupá mi k obličejí, nemohu dýchat, odnášejí mě... Probouzím se na kovové posteli v rohu, je to sanatorium nebo nemocnice.“

„Co se děje dál?“

„Vracím se zpět k jednotce... Ted' vlastně vím, že na smrt.“

Po časové koleji vedu člověka slovem, aby se zorientoval ve svém hlubokém podvědomí. Nic nekomentuji, spíše ho jen posouvám a poslouchám. Otázky kladu výjimečně. Je nutné dodržovat psychickou hygienu v užívání slov, a proto teprve po skončení sezení obsah pečlivě zanalyzujeme.

## Slovo a jeho síla

Slovo zdánlivě do terapie ani nepatří, ale je to právě ono, co nás tak oddělilo od zvířat a posunulo ve vývoji vpřed. Způsobilo ale i mnoho negací, které nalézám při práci v terapii. V každém slově i myšlence je obsaženo psychologické tajemství. Slovo vždy něco znamená, vypovídá, má energetickou sílu, náboj a moc. Může tvořit, povzbuzovat, měnit charakter, léčit, ale také ničit, nebo dokonce zabíjet.

V individuálním bytí jednotlivce se prolíná spolu se všemi zážitky, zvuky, pocity, city, bolestmi... Stalo se individuálním kódem každého člověka. Jedno jediné slovo může také mít pro různé osoby jiný význam. Ačkoli nemusí vyjadřovat zvláštní myšlenku, může působit na různé lidi s různou intenzitou.

Slovo učinilo sociální chování nejsložitějším systémem na zemi převážně proto, že často nevystihuje podstatu toho, co chceme sdělit jeden druhému. Nejsou to jen jiné významy či odstíny, ale i patologická touha člověka vědomě neřici slovem to, co se má vyjádřit. Z toho vyplývají tisíce a tisíce situací, kdy se zaplňuje podvědomí nevhodně pronesenými slovy, vulgárními výrazy, hrubostmi, řevem, ubližováním, trýzněním apod. A těch slov zanesených do hlubokého podvědomí, která si způsobujeme vlastní nevědomostí! Spíme při puštěné televizi, mluvíme nebo se dokonce hádáme nad spícími dětmi, lékaři se baví nad svými pacienty na operačních stolech... Také mnoho poruch řeči zapříčinila nevhodně použitá slova, křik nebo úlek. Jak se má bránit chudák dítě, jehož matka mu nedopřeje ani chvíli klidu a neustále mluví? A hlavně: jak se má pak probít přívalem slov po své časové koleji? Hovorný rodič tak vytváří v mysli dítěte nezměrný chaos. Setkala jsem se s několika těžkými návraty, u nichž matky takovýmto chováním zpomalily přirozený vývoj svých dětí. I v tichu je síla.

Slovo je nutné formulovat přesně, nezaměňovat, nedeformovat. Je třeba vybírat slova jemná, krásná, plná lásky a přátelství, která můžeme říci před každým. To proto, že třeba po staletích mohou vyplynout opět na povrch a stát se novou skutečností. Svou rezonancí rozeznávají události uložené v hlubokém podvědomí, ty se pak derou na povrch, nepozvány a nerozeznány. A také je nutné mít stále na paměti, že slovo, které jakkoli škodí, vyvolává karmickou odezvu.

## Úrovně vnímání

Sezení trvá zpravidla tři až čtyři hodiny, ale stává se, že u vážnějších případů uplyne deset i více hodin. Člověk, který je ponořen v terapii, prožívá a poznává relativitu času, protože pro něho se čas téměř zastavil a sezení se mu zdá neuvěřitelně krátké. To, že sledují jeho záznam spolu s ním, pomáhá rychlejšímu postupu. Zajeden den tak můžeme projít více životů a dobrat se karmických vazeb a dalších potíží.

Během sezení se uplatňují dvě roviny vnímání. Zatím, co se člověk

pohybuje v čase zpět a čerpá poznatky uložené v hlubokém podvědomí, je schopen vnímat všechno, co se kolem něho právě děje. Od hypnózy se tento stav liší tím, že je osobou naprosto svobodnou, může se volně pohybovat a požádat o přerušeni sezení. Vědomí není utlumeno, ale naopak aktivováno. Velmi cenná je právě možnost konfrontovat během terapie minulé zkušenosti s událostmi současného života.

*„Maminka i tatínek se zlobí, nechtějí mě pustit... Scházíme se na nádraží s kamarádem a odjíždíme tajně nočním vlakem. ”*

*„Kolik je ti let?”*

*„Ještě ne osmnáct. Vystupujeme, přecházíme Pyreneje. Jdeme nějakou dobu pěšky, teď stopujeme auta. Zase vlakem. U moře nastupujeme do lodi a plavíme se na druhou stranu... Přijímají nás na letišti, dostáváme vojenský mundúr... Není to ale podle našich představ. Všude je poušť (rozhlíží se), letiště je v poušti.*

*Jednou za čas přilétá vojenské letadlo z Ameriky... Jsme domluveni s kamarádem, že s ním zmizíme... Nosím do toho letadla krabice. Nečekám na kamaráda, zalézám za krabice... letíme... mám radost... Letíme už dlouho, vytahuji píšťalku a začnu si pískat. Přistáváme. Odhazují krabice... táhnou mě ven, ne, vykopávají mě ven, tlačí před velitele. Nerozumím jim, mluví anglicky. Snažím se jim svojí špatnou angličtinou vysvětlit, že jsem musel utéct, že jsem tam přišel dobrovolně a že se to nedalo snést. Neposlouchají mě, odvádějí a zavírají. U soudu se znovu snažím mluvit. ”*

*Nyní se prolnuly časy a on se upřímně rozčlil, neboť zhodnotil minulý zážitek ze současného pohledu.*

*„No né, to je ale porušení mezinárodního práva. Já jsem Francouz a neumím anglicky. Jak si mohli dovolit mě odsoudit na šest let nucených prací, když mi nedali ani francouzského obhájce? Něco bych s tím měl dneska udělat, je to nespravedlivé. Ten pocit nespravedlnosti jsem měl v sobě od dětství. ”*

*Za chvíli ale pochopil, že to je pouze minulé zkušenost.*

Člověk se zbavuje potíží proto, že nachází souvislost svých vnitřních neuvědomělých obsahů s konkrétními životními prožitky. Získává nadhled nad problémy a také jiný vztah ke škodlivým životním postojům.

Po skončení pak dochází ještě k doznění mnohých souvislostí, časová přímka se »rovná« a vyplňují se její mezery. Všechny poznatky jsou uloženy ve vědomé paměti a vědomí pochopilo, že se událostmi

z dávné minulosti už není třeba znepokojoval. Zůstaly jen bohatou životní zkušeností.

Mnohdy stačí pouze jedno sezení a jedna analýza podvědomí, aby se předešlo rozvinutí patologických potíží.

## Fenomény

V průběhu sezení se občas stávalo, že vzduch v místnosti jako by zhoustl. Někdy jsem měla pocit, že by se dal krájet. Téměř se zešeřilo, přestože venku svítilo slunce. V pokoji zvonily zvonky, které jsme oba slyšeli... Papírové sáčky, v nichž se sušil chleba na topení, šustily a chleba se sám lámal. Nikdy jsem však při podobných situacích nepociťovala strach, protože jsem pracovala vždy s láskou a v souladu s vesmírem.

## Oživená minulost

Zážitek z minulosti je prožíván dokonale autenticky, plasticky, jako by se odehrával právě teď, v současnosti. Člověk cítí bolest na zraněných místech a prožívají velmi dramaticky. Svíjí se bolestí, uhýbá před ranami, cítí mokré oděv obepínající tělo, chroptí, dusí se, modrá... Vybavuje si skryté myšlenky a diví se, že, se uchovaly. Všechno vidí i slyší. Emocionální bolest odreagovává pláčem, prožívá hrůzu před zastřelením a jiné. Strach se projevuje i fyzicky. Při zimnici se například celé tělo nezadržitelně chvěje. Jsou zachovány barvy i vůně. Při upalování cítí lidé i pach spáleného masa. Je to neuvěřitelné, ale někdy i já zažívám spolu s člověkem stejné vjemy.

Jen v případě, kdy je zážitek příliš drastický a neúnosný (hrůzy v mučírně apod.), odmítá mysl vědomě tuto událost znovu prožít. Pak zaujme postoj pozorovatele. Po opuštění těla se na sebe dívá a pozoruje se.

*Procházeli jsme v sezení s dívkou, která prožila hrůzy způsobené lůzou v době Francouzské revoluce. Zanechaly v ní nepřekonatelný iracionální strach z Udí.*

*„Jsem ve velkém sále, zrcadla jako u krále, jen o něco menší, také slavnost, mnoho lidí... chaos, křik, zmatek, nevím, co se děje... Někdo se na mě vrhl a táhne mě ven, pusťte mě! Na schodišti padám, táhnou mě za nohy... Kde to jsem, je to strašné, jsem v kobce, ne to*

není možné, jsem tu úplně sama. Roztrhané šaty, jak to vypadám... Ne, nenechávejte mě tady! Co se stalo s maminkou? Samota v černé díře, na zemi sláma, malé okénko, jediný paprsek světla, tma, myš! To je příšerné. Jsem zoufalá... Někdo mi něco nese. Já nic nechci, jdi pryč, ne! Odporný chlap. Nešáhej na mě! Jdi pryč, nech mě, ne, ne, ne! (Zápasí s neviditelným objektem, obličej stažený do grimasy hrůzy a hnusu.) Ta slina, fuj, nechci tě, jdi pryč! Chci tu být sama. Jdi pryč, odporné... Bože, pomoz mi, buďte se mnou všichni svatí, děkuji, je pryč... Sama, ne, jsou tu se mnou myši a pavouci, jediní živí (pláče). Nesmím brečet, stejně mi to nepomůže. To nejsou lidi, takhle se nemohou chovat lidi. Takhle ne... Ležím na slámě, vysílená, připadám si hrozně. Myši a pavouci, lezte si tu klidně, aspoň nejsem sama. Vy mi neublížíte, jen lidi. Snad už nepřijde... Neznám hodinu, žádný čas. Je poledne? Večer? V takové tmě nemohu žít. Nic neslyším, jen ležím na ztuhlé slámě v roztrhaných šatech, nikomu jsem nic neudělala..."

„Jdi před tuto událost, vybaví se ti doba, kdy se to stalo.“

„...Zámek, žiji s rodiči v zámku... Vrátili jsme se z Versailles, ano, na pozvání Marie Antoinetty a Ludvíka... Je to Francie.“

„Jdi dál, co se děje dál?“

„Kam mě to táhnete, rozežente ty lidi, ne, dejte mě zpátky aspoň do kobky k těm pavoukům... nemám sílu se bránit, táhnou mě pořád dál, nemám sílu překřičet ten dav, že jsem nic neudělala. Ta potupa! Vláci mě přes most, moc lidí, jsou zběsilí. Ten dav, ta ostuda v těchle šatech, rozcuchaná. Jsem vyčerpaná, zničená, bezmocná. Rvou: Zabte ji, zabte ji, zabte ji... jsem naprosto bezmocná. Hranice, je tam připravená hranice. Je to možné, že ta hranice je pro mě? Nemám sílu se vzpírat... přivazují mě na ní... horko... nemůžu dýchat (dusíse a obě cítíme spálené maso a kouř, jako by se děj odehrával právě teď)... Už je mi krásně, vidím nádherné světlo, teď už je mi dobře. Děkuji Bože, mám to za sebou, děkuji za vysvobození. “

V mnoha případech jsou lidé schopni identifikovat zemi, město, ale také přesné datum události, narození nebo úmrtí. Údaje jsou velmi přesné. Přítomnost starých dopravních prostředků, zbraní, malované truhly, popis dobových krojů... to vše je vždy velmi autentické a shoduje se s danou dobou.

Naše podvědomí je nejcennější pokladnicí. Ale někdy také »zrádce« sama sebe. Přenášíme si informace do dalších životů a pak stačí, aby tato »paměť minulosti« byla jen oživena shodným zážitkem v současnosti.

## Za jakých podmínek

»Vzpomínky« na minulé životy máme všichni. U některých lidí se vybavují snadno a rychle a jsou živé. Někteří se pouze pozorují, jiní prožijí obsah události tak, jako by se odehrávala právě nyní.

Záleží do značné míry na člověku, s nímž pracuji. Velmi snadno probíhá návrat u citlivých, senzitivních lidí. Často je to proto, že prožili v tomto nebo v některém z minulých životů těžkou katastrofu, neštěstí a jejich nervová soustava zůstala vnímavá. Naopak s lidmi přístupujícími k metodě skepticky či přímo s negativním postojem a s lidmi materiálního zaměření se pracuje obtížně. Žádoucího výsledku nelze docílit po aplikaci větších dávek některých psychofarmak a téměř vůbec se nelze dostat přes elektrické šoky. Také přílišná nesoustředěnost a roztěkanost ztěžuje práci. Nelze samozřejmě pracovat ani s tím, kdo nespolupracuje.

V jednom sezení je někdy oživeno deset i více životů, v jiných se prolne pouze do jednoho, a to navíc třeba jenom do problému, který je právě palčivý. V některých případech je zapotřebí i více sezení, než se člověk dokonale uvolní a je s ním vůbec možné pracovat. Ojedinele také zjišťuji, že se lidé bojí i nepříjemného nebo kompromitujícího obsahu svého podvědomí. Jsou to většinou iracionální pocity, kvůli kterým právě sezení uskutečňujeme.

*„Trpím úzkostí, že zemřu opuštěná a v chudobě jako žebrácká. Stejný strach mám o svou sestru. Stačí, když mi dojdou peníze v peněžence nebo jídlo v lednici a propadám panice. Není k tomu ale žádný důvod a je to den ode dne silnější.“*

*Vracíme se zpátky v čase.*

*„...Jsem v komnatě na zámku, vyčesané vlasy, vysoký límec a dlouhé šaty... Jsem nepřístupná, každý se mi klaní, mě to odpuzuje. Víím, že mi pochlebují. Nemám přátele, sama nikomu nevěřím a oni nevěří mě... manžel je mi cizí, byl to nějaký domluvený sňatek. Není zlý, já k němu pouze necítím lásku. Děti nemáme, to ho trápí. Asi to s tím souvisí. Nemám ráda lidi ani ve svém okolí, sloužícími pohrdám, ostatní mě nezajímají...“*

*Posílám ji do následujícího života.*

*„...Kopu do uhlí, stojím u kopce hlíny a mám za úkol ty zbytky uhlí sbírat. Nesnáším tuhle práci, nenávidím ji, i sebe nenávidím... I sourozenci jsou mi protivní, nechci se o ně starat, ať se oni starají o mě... Jsme chudí. Otec je havíř... proboha, je to jeden můj sloužící*

*na tom zámku, kterého jsem propustila, protože se zranil kvůli mému koni."*

*„A matka?"*

*„Je nemocná... Pořád leží. Je nás osm dětí, po posledním matka jenom leží... Sním o bohatém sňatku, o snadném životě, ale chudou si mě nikdo nechce vzít."*

*„Jdi k nejhorsímu okamžiku života."*

*„Otec umírá, matka už také nežije. Aha, já se mám postarat o sourozence. Vůbec k nim nemám vztah, ale musím jim sehnat jídlo."*

Mnohým vysoce postaveným osobnostem dneška se asi také nebude líbit, že mohly být v některém ze svých předcházejících životů prostou, obyčejnou, nic neznamenající ženou nebo mužem. A pokud nezvládnou správně svou nynější funkci, musí se vrátit a opět vše zpracovat.

Přijímáme pozemské úkoly, abychom je vyřešili, něčemu se naučili a něco také odčinili. Mezi tím občas »odpočíváme« ve snadnějších životech. Právě tam však naděláme nejvíce chyb. Nevidíme, neslyšíme, jsme si jisti sami sebou a jsme přesvědčeni, že nás naše postavení opravňuje ke každému rozhodnutí a skutku. Ale člověk, který už mnohokrát a zblízka »ochutnal«, jaké to je dole i nahoře a prošel určitým duchovním vývojem, je už moudrý a obezřetný ve svém jednání.

## **Význam návratu**

Tato terapie je vhodná v případě stresů, depresí, iracionálních strachů, neidentifikovatelných bolestí a jiných fyzických a psychických potíží. Po vynesení a vědomém prožití dávného incidentu si člověk uvědomí jiné časové zařazení negativní události, která do tohoto života nepatří. Vědomí, které se dokonale seznámilo s podvědomím, zařadí zážitek na patřičné místo v čase a všechny znovuobjevené zážitky se tak stávají součástí vědomého vědomí. Člověk má po skončení terapie zařazený zážitek z minulosti ve formě vzpomínky, která je ale tak přesná a intenzivní jako třeba vzpomínka na jídlo posledního oběda včetně chuti, vůně a rozhovoru při něm.

Terapie by jistě pomohla mnohým nalézt vnitřní rovnováhu a tím zlepšit zdravotní stav. Úleva se dostaví někdy už po jednom sezení, ale zpravidla vyžaduje pokračování v několika dalších mnohahodinových terapiích. Léčení jediného člověka tak vyžaduje mnoho dní, někdy měsíců a dokonce i roků individuální práce.



Kdyby však nebyl život na zemi takovým, jakým je, nemuseli bychom žádné »návraty« ani terapie provozovat. Naše časová stopa by byla prosta veškerých stresů, nemocí i utrpení. Naše dokonalá paměť i inteligence by měla přehled o celé minulosti, všechny minulé životy by jí byly známé. Byl by to ideál, po kterém každá lidská bytost touží. Vzhledem k tomu, že si ale stále ubližujeme, nejsme schopni odpouštět a oplácíme zlé zlem, budeme stále kódovat a utvářet svá další trápení. A budeme to zase jenom my sami, kdo se opět vrátí na zem do stejných či obdobných prožitků.

Ověřila jsem si, že lze touto metodou nejen pomoci při různých onemocněních, psychických a psychosomatických potížích, ale také jsem záhy zjistila, že se lidé mohou dobrat řešení svých osudových, tedy karmických problémů. Poznala jsem, že se obzor osobnosti rozšiřuje i v případě, kdy si uvědomí smysl utrpení, pochopí zákon karmy a naměřuje orientaci svého života spíše k duchovnímu než k materiálnímu vývoji. Návrat také napomáhá člověku, aby se sám lépe poznal, protože každý má možnost posoudit svůj vlastní vývojový i intelektový stupeň lépe, než by to zhodnotily desítky sebelepších psychologických testů.

Prožitá minulost otevírá dveře pochopení osudových vazeb a opakovaných chyb našeho charakteru, které stojí v cestě vzájemného porozumění lidí. Toto poznání mění postoj k lidem i k životu. Rozšiřuje se duchovní obzor člověka, protože najednou pochopí, že nežije jeden ubohý život, ale má šanci vynahradit, změnit, vrátit a sejít se příště, ale také, že musí projít, prožít a odpracovat vše špatné, co kdy komu způsobil. Pošramocenému svědomí, které poznalo a uvědomilo si svou chybu, se tím však velmi uleví.

*„Sedím na zemi na nějaké suché trávě... není to jen tráva, jsou to i suché listy ze stromů... Čtyři stěny bez dveří... v rohu je ještě kus stropu, je to taková polorozpadlá chatrč.“*

*„Kolik je ti let?“*

*„Asi šestnáct. Mám žízeň a hlad. Vleču se ke studni, natahuju ruku, ale muž, co má na starosti vodu, mi říká, že nemůže, že by ho to stálo hlavu. Je tmavý, zarostlý, odvrací hlavu. Jdu zpátky mezi palmami, nohama hrnu písek, mám pocit, že tam už nedojdu.“*

*„Vrať se zpět a najdi, proč ti nesmí dát vodu.“*

*„Je to oáza v poušti, vlastní ji... Ne, já ho nechci, asi jsem pro něj žádoucí, mám pěkné tělo i vlasy, ale já ho nechci. Má svou ženu a mě chce jen pro zábavu, jako ty druhé. Ale ne, mě ne... Mstí se mi, zakázal mi dát vodu a jídlo.“*

*„Které je to století?“*

*„Nevím. Tady snad ani není čas. Jsem sama, matka mi zemřela a otec také. Toho jsem ani nepoznala... Proto jsem se v tomto životě pořád bála o zdraví mojí maminky a tatínka!“*

*„Jdi dál.“*

*„...Podařilo se mu to. Umírám hladem a žízni. Jsem tak zesláblá, že už ležím jen na tom suchém lupení... odcházím do Světla, teď už je mi krásně, volně... Promítá se mi život... je moc dobrý. Jsem ráda, že jsem to dokázala a nepodlehla mu.“*

*Putujeme v čase zpět, jdeme před zrození a dostáváme se do bezčasovosti.*

*„...Nacházím se ve zvláštní atmosféře. Sedím vedle staršího muže, vyzařuje z něho světlo, klid a nepopsatelná velebnost. Připravuje mě na těžkosti, které mě čekají na zemi. Je to zvláštní, ale já ten život, co jsem teď prošla, prožila už v představě a věděla, že zemřu hladem a žízni. Dostalo se mi vysvětlení, že to potřebuji pro svůj další vývoj a také, že tím smažu určité chyby svého minulého života.“*

*Posílám ji tedy do tohoto života, aby našla svoje omyly.*

*„...Prostorná místnost, zdi jsou z kamene, dvě vysoká okna, je to jako hrad, ano, jsem na hradě... Moje šaty, sluhové... sedím u velkého dřevěného stolu, napravo sedí... ano, je to král, jsem královna, ano, určitě jsem královnou... plno jídla, stůl na to ani nestačí, ještě to nosí kolem na mísách a každý se láduje jako by nejedl týden... Ale ono je to normální a každý den.“*

*Na delší dobu se rozhostilo ticho a já trpělivě čekám...*

*„Když to nahlížím v těch souvislostech, tak já jsem se vůbec nestarala o ty lidi, co k nám také patřili... Vždyť oni byli bezmocní, ubozí. My jsme si za ně tímhle postavením vlastně vzali odpovědnost. Potřebovala jsem vědět, co je hlad a bída. Jako královna bych to nemohla nikdy pochopit... Těžko. Co sám člověk neprožije, obtížně chápe.“*

Pro lidi, kteří upřímně hledají, má terapie velký význam v poznání sebe sama. Je to její největší přínos, neboť to je cíl veškerého žití zde na zemi. Člověk si uvědomuje vývojovou fázi současného života. Ví, odkud přichází a kam směřuje. V těžkých chvílích mu pomáhá, když si může říci: Jsem, byl jsem a budu. Jsem nesmrtelný a to, co se nyní děje, je pouze přechodné. Je to poznání nového způsobu myšlení, které osvobozuje od zátěží, hmotné připoutanosti a přináší pocity štěstí ze svobody ducha a určuje životní cíl: stát se aktivním pomocníkem druhým. Skrze terapii člověk pochopí, že jen Láska je tvůrčím prvkem

snažení a odstraněním všech nesrovnalostí mezi lidmi. Přináší harmonizující ozdravení a vnáší klid do duše. Člověk chápe, že svůj život může změnit změnou chování a myšlení. A vše, co prožil, posloužilo k tomu, aby toto pochopil. Pak touží i zpracovat své ego, aby se jeho láskyplná, soucitná a očištěná mravní bytost stala součástí celého dění v Kosmu.

## Zvědavost není na místě

Návraty do minulých životů motivované pouhou zvědavostí jsou jako takové v podstatě beze smyslu a mohou být dokonce i nebezpečné. Výsledkem pak často bývá i to, že člověk nahlédne do hlubokého podvědomí, kde má uloženy »vzpomínky« na svět ještě téměř zvířecí, nízký, plný nenávisti, zla, válek, masakrování, zabíjení... Očekává zázrak, dobrodružství, potvrzení své dokonalosti a egoismu třeba i tím, že hledá předcházející životy, jen aby pak našel falešné uspokojení v těch, kde se najde jako významná osoba.

*„Scházím ze schodů. Jsou široké, zámecké, pod nimi je prostranství. Přichází branou, jdu jí naproti, vracíme se spolu nahoru. Dlouhé bílé šaty jí překážejí v chůzi- Cítím se velmi důležitě. Procházíme jednou komnatou, druhou, ve třetí stojí planino, sedám si k němu a hraji. Stojí opřená o okno a poslouchá. Vchází otec. Je zamračený. Nerad ji vidí. Nepřeje si, aby byla v mé společnosti, nemá takové postavení jako my, a proto ji nesnáší. Nevím, jestli je to láska, ale její přítomnost je mi příjemná. Vchází baronka, otcova nová manželka a otec s ní odchází...”*

*Tento muž se našel ještě ve dvou životech, kdy byl známou a významnou osobností. V tomto případě návraty spíše uškodily, protože negativně ovlivnily jeho postoj k lidem. Kritika a pomluvy dosvědčovaly, že se místo komplexu méněcennosti, kterým v současném životě trpěl, dostavila pýcha. Teprve další »sezení« přinesla užitek.*

Terapie nemůže být pouze »výletem« do světa minulosti. Někteří začnou opravdu hledat. Pro jiné je to však pouhá ztráta času. Sezení nemůže suplovat dlouhodobou a intenzivní duchovní přípravu a vlastní postup vpřed. Je to jen jedna malá životní zkušenost, na které nelze stavět. Může jen zmírnit utrpení a vnést světlo do tíživého problému tím, že pomůže trochu odkrýt závěs nad strastí života. A u připravených odkrýt jiný rozměr života.

## Mé utrpení

Během práce jsem poznala osoby provádějící černou magii ke škodě ostatních bytostí, ale také jiné, korunované zasvěcením.

Zjišťuji, že dlouhé hodiny sezení, tisíce problémů a neskutečného utrpení se promítly i do mého života. Všichni lidé, se kterými jsem pracovala, se stali součástí mé osobnosti. Přes soucit a lásku vstoupili do mého srdce. I kdyby se dopustili sebevětšího omylu, utrpení smylo jejich vinu. Dnes se své zátěže zbavili a vstoupili do jiné budoucnosti. A pak, každý z nás se dopouští denně chyb, aniž by si je často uvědomoval.

Přála bych si, aby všichni lidé na zemi pochopili smysl svého života a našli Cestu. Zároveň ale vím, že je to utopie. Víím, že je a vždy bude mnoho lidí, kteří raději ukradnou, podvedou nebo zabijí, protože se domnívají, že si tím pomohou ke snazšímu a jednoduššímu životu. Až se však budou příště nacházet v pekle utrpení a nemocí, nebudou opět vědět, že si tuto »lázeň« sami připravili. Budou naříkat a hledat okamžitou pomoc zázračného lékaře nebo terapeuta, aby z nich sňal jejich břímě a oni mohli pokračovat ve svých lehkomyšlných životech. Právě to mě naplňuje velkým smutkem a často i rezignací.

## Proč si nepamatujeme

Moudrost přírody se projevila v tom, že svými zákony uzavřela paměť k minulosti a jen v malých dávkách uděluje lekce utrpení, které vrací zbloudilého ducha zpět do rovnováhy dobra a lásky. Byla by to pro nás velká zátěž, unést všechny starosti, utrpení a dluhy, které nám zbývá zaplatit. Kdybychom měli vhléd do všech našich vztahů, odmítali bychom žít například v rodině, kde na nás čeká tvrdá práce a vypracování nového vztahu v lásce. Kdybychom si pamatovali minulost, měli bychom i klíč k budoucímu životu a ten by se nám pak mohl stát neúnosným. Těžko bychom asi akceptovali vědomí toho, co na nás čeká a co se nám ještě všechno přihodí.

Po narození tento vhléd většinou máme až do doby, než se rozvine činnost centrální nervové soustavy. Přestože tuto vědomou paměť mozku jakoby ztrácíme (my ji pouze zasouváme), zůstává dokonalá paměť hlubokého podvědomí a my z ní nevědomky dennodenně čerpáme podněty a informace. V životě využíváme jen malou část svých psychických možností a vědomostí, chování omezujeme na poměrně

malý okruh životních procesů. Naše nedokonalé smysly způsobují, že nevnímáme relativitu času a prostoru a neuvědomujeme si, že všechno je teď, současně a zároveň, v nás připraveno k aktivnímu rozvinutí. Nechápeme, že máme ve svém záznamu zkušenosti a vědomosti všech prožitých životů, na které navazujeme. Čím větší máme kontakt se svým podvědomím, tím lépe rozumíme svému jednání a tím moudřejši a správněji se chováme a jednáme. Tím lépe si také uvědomujeme, že se všechno vrací. V tomto životě nebo v životech dalších.

Je třeba si také uvědomit, že kontakt s hlubokým podvědomím získáváme nejen v terapiích, ale i v meditaci.

*„ Vrať se do minulosti.“*

*„...Jé, je to divné, ale já jsem kněz. Mám na sobě černou dlouhou sukni a bílý kolárek kolem krku. Divím se, protože v tomto životě nemám moc příznivý vztah k tomuto povolání.“*

*Posílám ho proto do důležitých situací života, který se mu objevil.*

*„Jsem ve své pracovně na faře, za stolem, přede mnou sedí na stoličce starý člověk... přemlouvám ho, aby svůj statek odkázal církvi. On se mi brání, pořád mluví o chudém synovi své sestry, že se dobře učí a chce ho odkázat jemu. Já mu nabízím nebe po smrti a vyhrožuji peklem... Docílil jsem svého... Jsem chamtivý. Řekněte mi, proč jsem to dělal?“*

*„Jdi do dalšího života.“*

*„...Počítám peníze. Jsem bankéř nebo nějaký ekonom. Mě zajímají jenom peníze. (Pak bylo dlouho ticho a já jsem nerušila sled pátravých myšlenek.)*

*...Já jsem se kvůli těm prachům ani neoženil. Mám ženu, ale já si ji neberu, tedy nechci se oženit. Jinak si ji беру ažaž. Dávám si ale pozor, aby nečekala dítě. To by mi zkřížilo plány. (Zase je dlouhé ticho, které respektuji.) Zemřela v chudobinci. Já jsem ale trouba, rozkradli mi majetek a zbytek podělilo město. "*

*Muž si sám zodpověděl na otázky, pro které mě vyhledal.*

*„...První žena mě o všechno okradla, aha, proto si mě zpočátku nechtěla ani vzít. Jen se se mnou chtěla mít dobře. A u druhé jsem pod pantoflem. Neváží si mě a při každé výplatě dělám stojku. Běda, kdybych si něco ulil bokem... Nojo, špatně jsem hospodařil. Peníze mají sloužit druhým.“*

To, co vychází z minulosti, perfektně zapadá do současnosti. Každý si v sobě nese klíč k řešení svých životních problémů. V terapii jen poznává, čím se kde zavázal nebo co splácí. Život se stává sro-

zutnitelnější a možná i snesitelnější. Zpracovat zjištěné informace a »zaplatit« však musí už každý sám.

## Požadavky na terapeuta

Každá práce musí mít základ ve vědomostech a schopnostech. V práci postavené na duchovních principech vystupuje ještě další požadavek: vnitřní kvalita terapeuta. Není to jen dokonale propracovaná technika, znalost lidské duše a práce lidského podvědomí. Je to především mravní základ každého z nás, čistý, nezátížený žádnou touhou po lidské slávě, vyznamenání, senzacích nebo komerčním využití.

Na každého terapeuta jsou proto kladeny určité požadavky. Musí být odborně a mravně na výši a mít vypracovanou určitou intuici. Zároveň musí znát terapii, mít ji na sobě dobře zažitou a vědět o všech jejích úskalích. Prokazovat velkou obětavost, trpělivost, být vytrvalý a přitom laskavý. Bezpodmínečně je nutné, aby během práce koncentrací kontroloval veškeré své myšlenky. Musí umět zvládat sám sebe, svoje nitro, jež naplňuje pochopením a láskou. Láska otevírá organismus Vesmírné Lásky, kdy tělo čerpá přímo ze Zdroje a stává se »řečištěm« energie.

Je nutné umět požádat Vesmír o pomoc a posilu při každém sezení a ponořit do tohoto stavu nejen sebe, ale i toho, komu pomáháme. Pak už stačí tiché prostředí, zajištěné proti rušivým vlivům. A také značná časová rezerva, protože u žádného sezení nelze předem určit časové nároky.

## PUTOVÁNÍ V ČASE

Teoreticky je možné odkrýt v přesném záznamu celou časovou kolej až do samých začátků existence. Všechny zkušenosti máme v sobě dokonale uloženy a přesně seřazeny tak, jak jsme jimi prošli. Každý opět znovuprožívá jen to, co sám zažil.

Bez problémů lze přecházet přes smrt v kterémkoli životě, projít fenoménem »filmu«, oblastí mezi životy, individuálním soudem, zařazením do patřičné sféry a dalším návratem. Vše je uchováno po věky. Lidé procházejí »tunelem« do astrální sféry. Jsou to stále oni, jsou si vědomi svého »já«, jen se diví, někteří opravdu velice, že se nacházejí jinde než před okamžikem. Jsou si vědomi okolností smrti

a podivují se rozdílnému prostředí (před smrtí byla zima, přišlo, byl prosinec, ale teď svítí světlo a je jakoby jaro). Před novým příchodem na svět nalézáme duchovní rádce, v pečlivém záznamu vidíme budoucí rodiče, svoje početí, vývoj, první nadechnutí, i třeba to, jak nám vypadl dudlík z pusy.

Záznam časové koleje je možné opět oživit po jakkoli dlouhé době a je stále přesný a stejný. Jak zjišťujeme při experimentech v současném životě, je dokonce zmapováno ještě více, než jsme mohli svými pěti smysly postřehnout, protože energie naší duše zachycuje daleko víc informací.

V současném, ale také i v minulých životech, je možné odkrýt a znovuprožít i to, co se dělo v době, kdy jsme byli v bezvědomí.

*„...Mám roztrhané šaty, utíkám do hor, jsem zraněná, na noze mám otevřenou ránu, krvácím...“ (Třese se zimnicí a nastává delší ticho.)*

*Posouvám ji dál a jsem překvapena, že se místo ve skalách nachází najednou úplně jinde.*

*„...Ležím na veliké, široké posteli s nebesy, mám na sobě krásné bledě modré šaty s velkým výstřihem. Cítím, že mě bolí noha, mám ji zavázanou.“*

*V návratu zpět se objevila situace, kdy osoba časovou kolej v jednom okamžiku opustila a přesunula se o určitý časový úsek dál. Zjistila jsem, že je to způsobeno ztrátou vědomí, prožité v minulém životě. Přišla jsem však na způsob, jak přimět mysl, aby prošla i tímto úsekem.*

*„...Slyším dusot kopyt, teď kroky, někdo mě zvedá ze země, nese v náručí a pokládá na koně. Jedeme, zastavujeme se před vraty tvrze. Nějaká žena v bílé zástěře nám jde v ústřety, muž na ni volá: rychle vodu a obvazy. Pokládá mě na širokou postel s nebesy, ta paní mě ošetřuje, myje a převléká do bledě modrých šatů...“*

Vynést okamžik bezvědomí z minulého života do vědomého vědomí současného života a zařadit jej i s plně pochopeným obsahem je často velice důležité. Lze projít i »záznam« z prováděné hypnózy a dostat se k jeho obsahu nejen v tomto, ale i v minulých životech.

Otevíráním nadsmyslové koleje minulých životů se rozvazuje na pomyslném provázku životů jeden uzlíček za druhým. Je možné se vrátit na úroveň stromů, zvířat, dostáváme se až k začátkům života, k vesmírnému kosmickému světu i jiným planetám... Chápeme, jak málo patříme svou božskou podstatou této hmotě, která nás jen hostí.

Poznáváme, že se nechováme jako hosté této Země a že je nutné mnohé změnit. Uvědomujeme si, že všechno a všichni patříme do společenství celého Vesmíru, a chápeme, že jsme vlastně zajatci času i prostoru.

Nekonečnou minulosti můžeme sledovat v nekonečnu záznamů v mysli každého z nás. Máme nasbíranu pokladnici zkušeností, schopností a možností. Záleží jen na tom, kterého klíče použijeme.

Stále se však objevují i nepoučitelní, kteří chtějí těžit pro svůj cíl. Chtějí si přivlastňovat, co jim nepatří a o čem si myslí, že je vede k cíli. Nehledají závratné výšky. Spokojují se jen s drobty, které dravě berou jiným.

Životy podrobují člověka mnoha zkouškám. Prožitky jsou příjemné a nepříjemné a často i kruté, jak už mnohý život bývá. Nelze projít všemi životy, je jich na tisíce a každý příliš dlouhý. Je však možné »nahlédnout« a projít věci tíživé, které ruší klid našeho žití, či poškozují zdraví. Jsou to místa zklamání a utrpení, katastrofy přírodních i lidských životů, skupin i národů.

Prošli jsme tolika vzájemnými vztahy, profesemi, incidenty, tolika zvláštnostmi, odlišnostmi charakterů i dějů, nahlédli jsme do hlubiny lidské duše. Trochu se až divím, že jsme si ještě vůbec fyzicky podobní. Je to patrně zajištěno povahou genetické informace, která, ač proměnlivá, vychází z hmotného základu a ten se na zemi mění velmi pomalu.

Je příznačné, že každý v sobě neseme pečeť svého vědomí. Co myslím, to jsem, co dělám, takový se jevím světu. Všichni v sobě máme kód minulých životů, to čím jsme prošli, co vypracovali, k čemu se nechali svést, k čemu použít. I v současném životě nevědomky otevíráme dveře tomu, co jsme ve své minulosti vytvořili. Mnozí lidé září láskou a světlem, někteří však nahánějí strach. Jako by si stále nebyli vědomi svých skutků, hlavně však nechtějí pro svou změnu něco udělat.

Naivně jsem se domnívala, že kdybychom všichni rozmotali všechny »uzlíčky« všech našich životů a prošli celou časovou kolej, stal by se člověk dokonalou bytostí, plnou lásky a moudrosti. Bohužel to však není možné, protože ani tato terapie nedokáže změnit charakter a mravní základ člověka. Každý svým chováním a myšlením otevírá dveře tomu vibračnímu poli a té energii, která odpovídá jeho vývoji: buď síle lásky, nebo síle a moci zla. Změna v uvědomění si svého místa ve Vesmíru si žádá především tvrdou práci na sobě samých a změnu myšlení, pokoru, odříkání a hlavně odpuštění. Myšlení a tím i jednání musí změnit každý sám, terapie ho může správným směrem pouze nasměrovat.



## Časová kolej

Občas se vyskytnou problémy s posouváním v čase po časově uložených záznamech. Teprve po několika obtížných začátcích jsem si uvědomila, že časová kolej představuje stále stejnou stopu a je možné se po ní pohybovat rychle a bez problémů.

*V tomto případě jsme hledali strach z ostrých předmětů, ale byla to krkolonná práce (32 let, jaderný fyzik).*

*„Vybav si předmět, z kterého máš strach.“*

*„Z nože, sekery...“*

*„Vrat' se a vyhledej podobný pocit.“*

*„Plochý, široký, modrošedý... asi meč.“*

*„Dál.“*

*„...Dřevěná trámová chalupa, zdupaná zelená tráva, studna s vahadlem... Mihla se postava v bílém, utíká po louce, přelézá ohradu... Žebřík na stěně chalupy, došky až skoro na zem. Vybavuje se mi člověk v helmě a černočerveném plášti... doběhl ji a švihl do ní mečem. Jak se rozmáchl, zaleskla se rukojeť na slunci, vytvarovaná a vyblýskaná. Meč je modrošedý, široký, plochý. Nevím, zda je mrtvá, leží na zemi... Skáču na něj, abych ho srazil.. ležím na zemi... vstávám... přibíhají lidé v takovém starém, sešlém oděvu, nahánějí nás do chumlu a já musím držet ruce za hlavou. Stojím vedle žebříňáku... Vybavuje se mi provaz... jako od zvonu, na sloupu se smyčkou... prolíná se několik obrazů provazu. Nemá to souvislost.“*

*Nejsem z toho ani trochu moudrá. „Posuň se zpět.“*

*„Jsem malý kluk, umouněný, špinavý, na nohách sešlapaná podešev s řemínkem... Jede černý kočár, barokní, ona je v bílém. Něco lesklého má na šatech, je jí asi deset let. Vykukuje z kočáru... má tmavě hnědé vlasy, tmavě modré oči, dlouhé řasy a silné obočí.“*

*Posunul se mi asi moc dozadu. „Už jsi velký, najdi nějaké další setkání.“*

*„Kočár jede do kopce, je černý, má velická dřevěná kola s mohutnými loukotěmi. Uvnitř sedí krásná žena s dítětem... Kočár zastaví, klečím před nimi, líbám jim ruce, dívám se na hraběnku... cítím šílenou touhu... Na okamžik se mi vybavil zase ten zdupaný trávník... dostrkali mě k žebříňáku, ruce za hlavou... na dvou tlustých prknech na konci žebříňáku leží ona v tom bílém. Ale proč?“*

*„Posuň se k incidentu s nějakým mužem.“*

*„Vnímám to jako tragédii... Jsem tam vesnickým učitelem, něco*

lepšího, neztotožňuji se s vesničany, člověk se vzděláním... a učím tu malou, docházím na ten hrad... Je tu takový černovlasý kněz, mám s ním konflikty... je zákeřný a sočí na mě pro vyučování toho dítěte... chtěl být vybrán sám... Hradní komnata, tmavě červeně vymalovaná, gotická klenba, stahuje se až k zemi, dvě okna jako ve Vladislavském sále, ale menší, v nich jsou barevná sklička... "

Kde se to asi zase pohybuje? „Co tam děláš?“

„Sedím u stolu s tím dítětem. Před mnou stojí vysoký, úzký svícen s polorozteklou svíčkou. Vedle kovová nádoba, má podobu kalicha. Před námi je otevřená kniha. Mluvím o něčem jiném, než je v té knize. Teď tam vpadl ten černý kněz, udělal scénu, že ji neučím z té knihy. Fanaticky na mě křičí, že jsem bezbožný a rouhavý, že jsem syn d'áblův a místo božího slova kážu světskou moudrost. Práskl dveřmi, až to zadunělo. Běží mi to jako scénář. S tím dítětem se tiše smějeme pod vousy, dobře si rozumíme. Je to téměř rodinné štěstí, nahrazuji dítěti i hraběnce otce rodiny. "

„Ona je sama?“

„Manžel je nadlouho pryč... Všichni si všímají toho poměru... Stojím za kamenným rohem a poslouchám, jak si to tlusté baby při šhubání husí šuškájí... Kněz se rozčiluje... Kaple, tam je plošinka pod balkónem, na ní stojí kněz, lidé klečí na nádvoří... hřímá z pódia proti bezbožnosti pozemských vztahů, o nemravnosti a nerovnosti lidí. Je v tom skrytý útok na hrad, paní i mě... My se v posteli domlouváme, chci, aby toho kněze poslala pryč. Ona je povznesená, nechce se o tom bavit, ani na to myslet. Otráveně říká, že mi vyhoví... On se pakuje pryč, vede útočné, nadávacia rej pavé řeči, zakopává o dlažbu, posílám za ním vozku se žebříňákem, aby ho někam odvezl. Dívám se z hradeb dolů, jak projíždí vesnicí. Ta je jako podkova, otevřená do kraje a uzavřená k tomu hradu."

Dlouho je ticho. Přemýšlím, jakou mu položit otázku. Ale najednou pokračuje sám.

„Kouřná obzoru... zdaleka je vidět kouř, jako válka nebo vojenské akce. Stojíme s tou ženou na hradní věži a pozorujeme temné nebe a oheň na obzoru... stísněná nálada... Vidím to jasně jako film, nevymýšlím si to... Ale ne, vždyť cítím v ruce skutečný meč... Stojím v bráně, nahoru spěchají ženy s dětmi na zádech, za sebou táhnou vozíky, vidím i kozu, jdou i chlapi se zemědělským náčiním... nevědí, co se děje. Zavíráme bránu... Přijíždí skupina zbrojnošů. Zdálky vidíme vlát vlajky. Na grošovaném koni sedí ten v černočerveném plášti s helmou. Dostává se chvílemi do čela, chvílemi je druhý. Vedle něho... že je to ten kněz?“

*Rozevlátý, dlouhé vlasy, kutna za ním vlaje... mám strach, že je to on. Jedou nahoru, hrad je uzavřený. Stojím s ní na hradbách, díváme se dolů a slyšíme, jak na nás ten v helmě řve: copak mě nepoznáváš, ty kurvo, přijel tvůj muž. Kněz na nás také křičí. Chytám ji za ruku, protahujeme se zadním východem a běžíme pryč. Utíkáme lesem dolů do vesnice a schováváme se v první chalupě, jsou tam trámy a seno... Ozývá se dusot kopyt. Po cestě přijíždí několik jezdců. Slyšíme, jak prohledávají chalupy, už se přehrabují i v naší. Jeden nás našel, vytahuje dýku, je to takový uslintaný, uhrovitý, fousatý chlap, volá na ostatní. Zvedám kámen a praštím ho do hlavy... Fuj, je to ošklivý pocit... Vidím ji, jak běží po zelené trávě do stráně a přeskakuje ohradu..."*

*Připadá mi to všechno zmatené a nejasné, proto se ptám: „Chceš už skončit?"*

*„Ne, chtěl bych vědět, co se s ní stalo. "*

*„Posuň se tedy dál. "*

*„...Skupina lidí na koních... serpentina na úzké cestě... přilbice, dlouhé pláště... dusot koní, jinak ticho. V zátočiněpotok, čirá voda... patřím k tomu průvodu, koně z obou stran, jdu pěšky, mám rozpažené ruce, uvázané ke koňům provazy, před sebou zadek koně... Přede mnou kodrcá žebříňák, občas ho zahlédnu, zdá se prázdný, na dně má dvě prkna, na nich bílý chumel hadrů... Na kopci hrad, gotická brána, kočičí hlavy pod nohama, šero a chlad, sychravo, zatuchlo, už jsme na nádvoří se studnou... věž, sloup, balkón s plošinkou... "*

*„Posuň se k hraběnce." Chci mu splnit přání, aby se mohl podívat, jak se spolu znovu setkali.*

*„Vybavuje se mi krásná ženská tvář zblízka, tmavě hnědé vlasy, modré oči, silné černé obočí... usmívá se, je zamilovaná, na sobě má bílé šaty, volné, splývavé, z velmi drahé heboukné látky... líbám ji, objímám, válíme se po louce, hladím ji po tváři, proplétám prsty její dlouhou štíhlou ruku... Utíkáme do lesa na mýtinu... suchá tráva... jsme spolu... ze strany vidím malé smrčky, dívá se na nás kolouch... modré nebe, slunce."*

*Tak tam jsem se vracet nechtěla, hledám přece, jak to s ní dopadlo a kde se opět setkali.*

*„Posuň se zpátky na hrad."*

*„...Popraviště, vyvýšená plošina, na ní kněz, na hlavě kulatou čepičku, kapuci, na krku řetěz s křížem... na zemi miska kostí, na rohu vidím trám, podepřený šikmou vzpěrrou, opřený mohutný žebřík jako jsem viděl ve vsi. Provaz... vybavuje se mi podivný detail..."*

*Objevuje se nějaká dávná vzpomínka... detailní pohled na upra-*

*cované ruce svázané provazem... Myšlenka na útěk... lezu po zdi k jakési mříži, zeď se drolí pod nohama, mám na sobě světle šedou košili vytaženou z kalhot, dlouhé vlasy, není mi vidět ani tvář. Drápu se kulatou věží bez stropu... hladomorna, okno je zamřížované, dole roste nahnutý strom, hruška, vidím ji shora. Dál je řídký smrkový les, rozlehlá krajina, pole, lesy, slunce, slyším šumění stromů a větru... promítá se mi jiný kněz a jakási dávnější doba. Provaz i místo je svázáno s jiným dějem... Popravu sleduji nezaujatě..."*

*Závěr ze sezení byl jednoduchý: „Je mi to jasné. S hraběnkou jsme se zamilovali, mě popravili. Jen nevím, co se stalo s ní, jestli ji poranil nebo zabil. Ale zajímavé je, jak se do toho promítá ještě jiný Život s podobným obsahem. Vlastně pořád žiju. "*

*Druhý den mi telefonoval, že poprvé nakrájel chleba pro celou rodinu, protože se už ostrých předmětů nebojí.*

Ve svém vědomí máme uloženu minulost, ale i budoucnost. Osoba, se kterou pracuji, musí být pečlivě vedena i silou vůle tak, aby sledovala pouze svou zpáteční kolej a svou minulost. Lidé ve složitých situacích, někdy i jen ze zvědavosti, touží po nahlédnutí za záclonu budoucího dění. V případě těžké karmy se však jedinec může objevit před nelehkým úkolem. Nepochopí, že má mnoho etap k odčinění a mohl by podlehnout třeba velké depresi, která by znemožnila splnění současných úkolů.

Průchod časem musí být bedlivě střežen osobou, která návrat realizuje. Není-li zajištěn vůlí a energií, pak může dojít k vytěsnění do celého vesmírného dění, kde je uloženo vše v paměti »vesmírného computeru«. Lidé, kteří vstoupí do informačního pole bez patřičného řízení, se mohou ztotožnit s čímkoli, co odpovídá jejich momentálnímu stavu myslí. Bez řízené účasti vedoucí osoby je pak jedinec ponechán napospas všem silám Vesmíru. A to i těm, které by si v žádném případě nepřál rušit a evokovat. Může pak nastat chaos v myslí, někdy i ztráta duševní rovnováhy. Je to nebezpečná manipulace, která plní někomu jen peněženku. Zvědavost ani komerce se nevyplácí. Hlavně pro budoucnost.

Dlouholeté zkušenosti mě přesvědčily, že tuto náročnou práci nemůže dělat každý člověk, aniž by se nemohlo přihodit to, co by si ani jedna strana nepřála. V průběhu terapie se může objevit situace zákeřná pro oba. Například slabost srdce a v minulosti prožitá smrt infarktem, nebo celá řada přechodů přes nečekanou smrt...

*„Sedí kolem stolu, jsou tři. Kolem krku mají kostkované šátky. Před nimi leží pušky a klobouky. Dívám se na ně od barového pultu. Vlastně je to taková dřevěná vyvýšená lavice se sklenicemi. Za ní stojí starší muž a nalévá z lahví, asi alkohol. Přišel jsem se na někoho zeptat. Je mi asi šestnáct. Jsem Indián. Najednou ten jeden zvedá pušku a než stačím cokoli udělat, střelí. Padám k zemi...“ (Chroptí a svíjí se v bolestech. Pak se pomalu ztiší.) Jsem na podobné scéně zvyklá, setkávám se s nimi dost často. Cekám.*

*Ticho však trvá dlouho, a proto zpozorním. Najednou si uvědomuji, že nereaguje na moje slova. Okamžitě musím provést oživení a silou vůle ho vracím zpět... Otevírá oči a vyčítá mi, proč jsem mu zkazila nejkrásnější zážitek života. Vysvětluje, že se dostal za dělicí čáru života a nechtěl se už vrátit...*

Na časové koleji jsou i jiné nástrahy. Člověk se třeba objeví v životě plném pohodlí a blahobytu a pokud není dobře veden a situace správně zanalyzována, může se ve své mysli stále vracet do tohoto minulého života. Vývoj musí jít ruku v ruce s mravním profilem a takovéto informace pokrok člověka naopak jen zdržují.

A pak je tu důležité napojení na duchovní svět a schopnost umět se dotázat, zda a kam smím vstoupit a co je dovoleno odkrýt. Časem jsem se naučila, že je i důležité umět se »zeptat«, zda s dotyčnou osobou sezení mohu uskutečnit, nebo mi to dovoleno není. Po některých negativních zkušenostech tuto zásadu přísně dodržuji. Nic není náhoda, a tak i tyto těžkosti přinesly cenné životní zkušenosti.

Jednou se mi stalo, že jsem po návratu domů našla urgentní vzkaz od muže, s nímž jsem krátce předtím dělala několikahodinové sezení a teprve po jeho skončení jsem si uvědomila, že jevil větší zájem o metodu, než o vlastní zkušenosti. Metodu okamžitě praktikoval na jednom ze svých »klientů«, avšak díky své neznalosti se dostal do nebezpečných problémů, s nimiž si nevěděl rady. A nebyl sám, takových případů se objevilo více.

Metoda se zdá velmi jednoduchá a tím láká k napodobování. Ve svém provedení je však poměrně náročná, a proto může být při použití neskoleným člověkem nebezpečná. Neznalost může způsobit vážné zdravotní problémy také tím, že terapeut neumí dostatečně opět uzavřít hluboké podvědomí. Člověk pak trpí bolestmi hlavy, je pronásledován různými iracionálními pocity či obrazy a v některých situacích může docházet i k postupné paralýze.

„ Vidím před očima stále jakoby krvavé stopy ve sněhu a bolí mě hlava. Trvá to od té doby, co jsem podstoupil jednu terapii, která mi slibovala zlepšení paměti a osvobození od mých potíží. Ale moje starosti se ženou byly procházkou proti tomu, co už dva roky prožívám a nemohu se toho sám zbavit ani silou vůle. "

Posílám ho do situace, kterou naposledy v terapii opustil.

„ Vidím ty krvavé stopy ve sněhu... už je mi zase zle, až na zvracení... Plazím se ve sněhu, vidím před očima jen tu krev a prožívám hrůzu a strach ze smrti... Tohle se mi vrací celé dva roky."

Nyní musíme krok za krokem odhalit všechny skutečnosti před tímto časovým úsekem a po něm. „ Vrat se o tři hodiny zpátky. Co děláš? "

„Jsem na oslavě narozenin, jsou to narozeniny mého kamaráda, je nás tu několik. Cítím se báječně, bavíme se, jíme a pijeme... Musím domů, mám nemocnou matku. Všichni mě zdržují, ale nasedám do auta, je to stará tatrovka... Asi jsem trochu přebral, cítím, že nedržím volant moc jistě, křečovitě ho proto svírám... Ano, teď, teď se to stalo. Cítím prudký náraz... a nic. "

Jdeme pod to, do hlubokého podvědomí.

„Vidím se, ležím na volantu, teče mi krev z hlavy, nohy mám rozbité... prohlížím si auto seshora, je pěkně vzaté o strom... Teď cítím velikou bolest, snažím se dostat z auta, nedaří se mi to... Až teď, vleču se sněhem, z posledních sil křičím, vím, že mě k ránu nemůže nikdo slyšet. Za sebou pozoruji krvavou stopu. To jsou ty krvavé skvrny, co jsem měl pořád před očima!"

Procházíme ještě časový úsek do odchodu z těla.

„Plazím se od auta po silnici. Chci se dostat domů, ale je to ještě daleko... Už nemohu, strašně to bolí, opírám se o strom, musím si odpočinout... nemám sílu pokračovat... Dívám se zase na sebe, jak tam jako v kuličce sedím. Už mě nic nebolí... aha, to jsem vlastně umřel. Jak je to jednoduché, teď jsem zase tady..."

Bytost pochopila nesmrtelnost, časová přímka se vyplnila a život dostal opět smysl. Hlava přestala bolet.

Čím více se daří ponořit do minulosti a projít více životů, tím více si uvědomujeme, jak důležité je žít správně v současnosti, v okamžiku »teď«, »nyní«. Budoucnost neznáme, ale teď, právě nyní svým myšlením, prací a skutky ji tvoříme. Přítomnost se záhy stává pouze uloženou minulostí na naší časové koleji a docházíme k poznání, že ji v budoucnosti bezpečně najdeme, protože současné

bytí vytváří příští osud. Chápeme, že minulost je uložena v naší mysli.

## ČAS A PROSTOR

Navštívila jsem výstavu kreseb mentálně postižených lidí. Motiv každého se opakoval s neuvěřitelnou přesností. Před několika obrazy, jejichž plochy byly vyplněny kusy těl, jako by je neviditelná síla odsekala mečem, jsem stála v tichém zamyšlení. Co se asi stalo této ženě v minulosti, že se motiv prosazuje s takovou úporností, až přehlhušuje normální prožívání života? Ano, všechny časy existují současně a pokud hrůzná událost stále vystupuje z podvědomí do vědomí, pak se i dávno minulé obrazy mohou prolínat do jiných časů. Vesmír nezná čas, existuje pouze stálá přítomnost.

Co je čas? Čas se odvíjí jen tehdy, je-li něco vymezeno prostorem. Co je však prostor? My lidé jsme odkázáni na třírozměrný prostor. Jsme-li však například v meditaci, mizí pojem času i prostoru. Je jen stálá, věčná přítomnost »Já jsem«.

Čas i prostor jsou relativní. Minulost už minula, ale existuje, stejně jako budoucnost, kterou však neznáme. Je jen teď, věčné Bytí. Tímto věčným Bytím je právě i naše mysl. Všechny životy a z nich získané poznatky jsou v ní uloženy jakoby současně. Při návratu zpět nehraje čas žádnou roli, sto, tisíc, desetitisíce let... Není času, je pouze bezčasovost.

Tak jako vesmírná energie nezná čas, prostě je, tak i naše individuální energie je, trvá. Je nezničitelná. Prochází jen vývojem učení a poznání, nabírá zkušenosti, aby jednou dospěla k bodu, kdy všechno »je« a zároveň »není«.

Několikrát se mi během práce stalo, že se objevily prožitky životů lidí ze stejné doby a ve společně prožívané situaci. V následujícím případě je to zkušenost starších manželů, kteří také nezávisle na sobě prožili během sezení shodnou událost. Návrat probíhal tak, že si nemohli vzájemně sdělit své poznatky.

*Nejprve jsem se vracela s mužem. Po delší odmlce najednou zneklidněl a nepravidelně dýchal. Bylo vidět, že prožívá velké napětí.*

*„Dívám se z okna dolů na moře. Zuří strašná bouře. Pod skálou je zátoka a v ní přístav. Už druhá loď se potopila. Dalšíma zpřerážená ráhna... setmělo se... špatně vidím... Posílám ženu rozsvítit světla. Vě-*

*šíme je do oken. Jsou to takové čtverhranné uzavřené lucerny. Bouře zuří, slyším úděsný hukot. "*

*„Jsi ve svém domě?“*

*„Je to pevná budova na skále, něco na způsob zámku, má dvě věže. Žiji Zde se ženou a služebnictvem, ten přístav mi patří. Kotví v něm i moje obchodní loď. Teď je ale asi konec. Ani posádky nemohu zachránit. Přišlo to tak náhle...“*

*Návrat se ženou byl stejně dramatický.*

*„Sedím u malého stolku na taburetu. Venku zuří bouře. Muž se šel podívat do přístavu. Modlím se. Vrací se, už se dolů nedostane. Stojí u okna. Jdu za ním... ne, nemohu se na to dívat. Všechny lodě se zmitají v obrovských vlnách, z některých jsou jenom trosky. Některé už nevidím. Muž mě posílá rozsvítit světla do oken. Jdu zapálit lucerny. Věšíme je spolu v oknech. Asi už nikomu nepomohou. Proti takovému přírodnímu živlu jsme všichni bezmocní.“*

Nahlédněme trochu do času bez hranic. Jsme v hlubinné terapii. Nacházíte se současně v místnosti na své židli a zároveň se pohybujete v minulosti tisíce let zpět, prožíváte dobrodružství dávno zašlých věků... ale víte, že sedíte proti mně, venku šumí stromy, vnímáte bzukot právě letící mouchy. Uběhlo několik pozemských hodin, vy ale máte pocit, že to trvalo jen pár minut. Procházka minulostí se zdá snem.

Je čas a není čas. Můžeme žít v bezčasovosti, je jen obtížné se to naučit. V bezčasovosti se ztrácí pojem času. Jsme. K tomuto vědomému prožitku ale vede dlouhá cesta námi vymezeným prostorem.

Energie i myšlenka se realizují ve hmotě. Naše mysl stále jedná, tvoří, touží po činu. Ani hmota není v klidu. Jsou to jemné kmity molekul, atomů, elektronů, jejich vibrace. My si tento pohyb pouze neuvědomujeme. Také myšlení je pohyb, neboť myšlenka je energie. Její vibraci či vlnění si pouze nepřipouštíme. Prázdný prostor neexistuje, je to jenom různě koncentrovaná vibrace myšlenky, energie, hmoty.

Čas, prostor, hmota a pohyb jsou však veličiny, z nichž je utkán základ pro veškerý život na zemi. Bez prostoru by nebylo času a bez času prostoru, bez pohybu hmoty. Všechno je ale relativní. Čas podléhá proměnám a také naše vnitřní osobní hodiny odbíjejí čas každému jinak.

Pozemský čas je vyměřen narozením a smrtí jako čas vývoje a zrání. Životní cesta se zdá dlouhá, ale díváme-li se očima vyššího »Já«, uvědomujeme si její velmi krátké trvání.



Čas vnímá každý jiným způsobem. Vykonanou prací, událostmi, narozeninami, svátky, někteří měří svůj čas třeba módou... Čas hodnotíme jednoduše tím, co je pro nás v životě nejdůležitější.

Čas je velmi relativní. Těšíme-li se na něco, zdá se nekonečně dlouhý. Jindy naopak promarníme mnoho času zbytečností. V dětství je čas pociťován jinak než ve stáří. Dítě a dospělý člověk vnímá jeden a ten samý úsek odměřený hodinami zcela jinak.

*„Jsou mi dva roky a jsem na chalupě u babičky. Cekám, až přijede maminka. Nejede. Už tu měla být, říká babička a odchází na dvůr. Sedím na gauči a dívám se na dveře. Je to tak dlouhá doba. Babička se vrací: Pojď si hajnout, mamince asi ujel autobus, přijede až dalším za dvě hodiny. Sedím v postýlce a vyhlížím oknem. To nejsou hodiny, ale týden. Pláču. Nemohu se dočkat...“*

*Maminka stojí u postýlky, ale já už ji nechci, přijela moc pozdě, všechna radost a těšení se vytratily...“*

I prostor je relativní. Pro malé dítě je dvorek obrovským prostranstvím. Vrací-li se však jako dospělý po dlouhé době do stejného místa, je velmi překvapen dvorečkem jako dlaň. Vnímání času a prostoru mění i naše psychické rozpoložení a vyladění.

Vše tvoříme myšlenkou. I sami sebe. Všechno se děje právě teď a jen v naší mysli. Naše deprese, strachy, radosti a podobné pocity jsou tvořeny výhradně naší vlastní myslí. To, co se zdá jednomu jako banální záležitost, může jiný pociťovat jako katastrofu. Proč? Díky svým vazbám s minulostí a svému vlastnímu informačnímu poli, které všechny tyto údaje obsahuje a příležitostně vynáší na povrch.

Je nutné si uvědomit, že jsme ke svému vývoji zvolili právě tento čas a prostor, protože odpovídá našim potřebám a úkolům. Setkáváme se s těmi, s nimiž nás váže pouto osudu a nabízí nám mnoho možností své zátěže odčinit a odstranit je právě v dané době.

*Pracovala jsem s otcem jedné své posluchačky. Moc mě prosila o pomoc, protože odešel od rodiny, rozházel všechn rodinný majetek a měla obavy, aby se nedostal do křížku se zákonem tím, že by něco zpronevěřil. Sdělila mi ještě, že to všechno dělá kvůli své sekretářce, která je téměř o čtyřicet let mladší. Jeho chování viděla jako patologické.*

*S otcem jsme se sešli a strávili v terapii osm hodin. Vylíčit všechna psychická muka neopětované lásky by ani nebylo možné. Vznikla by*

samostatná kniha. Zmíním jen »úspěchy« mladé sekretářky, která od svého ctitele získala velký byt s komfortním vybavením, několik krásných dovolených u moře, kam jezdila sama, dárky a dary v podobě kožichu a mnoho dalších potřebných i nepotřebných věcí. Intimní poměr byl však odkládán na neurčito.

Něco patologického na tom opravdu bylo, ale to nám vysvětlil návrat.

„...Sedím nad knihou, spěchám to dokončit. Zítra jedeme na výlet... mám radostnou náladu.“

„S kým jedeš na výlet?“

„S tou paní.“

„Co je to za paní? Dobře si ji vybav.“

„...No ne, je to ona, vždyť je to ona!“

„Kdo ona?“

„Je to moje dnešní soužení!“

V průběhu sezení se pak objevila celá řada souvislostí. Našel se ve velkém městě, upřesnil Paříž, kde studoval. Neměl prostředky a tak dával kondice chlapci v bohaté rodině. Vycítil sympatie paní domu a postupně ji zavlekl do milostného vztahu. Přiznal, že mu nešlo o lásku, ale o peníze. Celé studie ho vydržovala, šatila a pak, na úkor vlastní rodiny, koupila dům, kde mu zařídila advokátní kancelář. Jakmile všeho docílil, tvrdě ji ze svého života odstranil.

Po nějakém čase mi sdělil, že měl po této terapii dlouhý rozhovor se svou sekretářkou, pomohl jí najít jiné místo a vrátil se k rodině. Ocenil velkorysý postoj své manželky, její odpuštění a snažil se jí všechno vynahradit.

Lidé často nechápou chování svoje, ani druhých. Nevyznají se ve svých vztazích a citech. Stačí se však ponořit a prohlédnout si schovaný kus ledovce pod hladinou, který je uložen jen ve zdánlivě jiném čase.

Je čas a není čas, je prostor a není prostor.

Všechno je jinak, než se jeví naší omezené lidské existenci. Neexistuje čas, ani prostor. Je jen věčné Vědomí, Kosmická inteligence, věčný Bůh, vyvíjející se vesmír se svými slunci, planetárními soustavami, mlhovinami... Jen naivní se domnívá, že žije pouze jeden život ve vesmíru, jednou a sám.

## STÁLE SE VRACÍME

„...Tak tady už jsem někdy byl, ale kdy... Ne, tady jsem ještě nemohl být, jsem tu poprvé." Nebo: „Toho člověka odněkud znám, ačkoliv ho vidím poprvé." A také: „Tuhle situaci už jsem někdy prožil, tohle jsem už viděl..."

Domnívám se, že téměř každý z nás ve svém životě takovýto mimořádný stav své mysli už někdy zažil. Stává se, že vnímáme zvláštní pocity a důvěrné známosti určitého místa, osoby, či znovu prožívaného okamžiku. Často přijdeme na nějaké místo a víme, že můžeme pokračovat v cestě bez mapy a nezabloudíme. Navštívíme neznámý dům, ale už přede dveřmi víme, jak uvnitř vypadá. V některém objektu se cítíme jako doma, některé místo je nám velmi blízké nebo naopak nepřijemné. Tento stav se nazývá stavem »*již prožitého*«.

V terapii pak nacházíme pravý důvod. „...Tak tady v tomhle údolí jsem žil se svou rodinou až do smrti." „...V těchto místech se to stalo, přejeli mi dítě..." „Aha, proto jsem věděla, proč je za chalupou rybník a také proč se k němu bojím jít. Tam jsem se utopila. Proto se mi tato krajina vracela stále ve snu..."

Tento jev je patrný také při prvním setkání dvou lidí, kdy můžeme i pozorovat, jak znovuožívají dříve vytvořené vztahy. Chovají se k sobě jako příbuzní, přátelé, nadřízený s podřízeným. Nebo také naprosto bezdůvodně jako nepřítelé. »Vzpomínka« je někdy tak silná, že může vyvést člověka z psychické rovnováhy. Patří sem i samovolně vybrané zážitky z minulých životů v konfrontaci s určitými životními situacemi či vztahy.

V našem běžném životě jsou to pouze zlomky vibrací, které rozhybou podvědomí při setkání s tím, čím jsme se již někdy zabývali, co nás obklopovalo nebo s tím, koho jsme kdysi znali, a vynesou tuto dávnou vzpomínku do vědomí. Nezapomínejme na to, že vše je obsaženo současně v paměti »computeru« našeho podvědomí.

Z velkého množství materiálu vybírám několik příběhů.

*„ Vrat' se do okamžiku utrpení."*

*„Jdu po ulici, kolem mne je řada dětí, školka. Z řady vybíhá nějaká holčička. Chytá mě za nohu a volá: maminko, maminko! Nechce se mě pustit. Bere mě za ruku. Přichází učitelka, dítě napomíná, ale to mě tlačí ke druhé straně chodníku. Maminko, jdeme domů. Pro slzy nevidím na cestu. Připomíná mi moji holčičku, jak se mi vždycky vrhala*

do náruče, když na mě čekala chvilku u babičky. Pro slzy nevidím na cestu... pořád ji mám před očima...

Odpoledne stojím znovu před školou, mám trému, strach, skoro depresi, pocit jako bych našla poklad, který patří někomu jinému a já se na něj nebudu moci ani podívat. "

„ Co je důvodem tvého strachu ? "

„ Před šesti lety mi zemřela dceruška, bylo jí šest let. Další dítě už jsem nemohla mít... "

„ Cekáš před školou. "

„ Děti vycházejí na zahradu. Holčička zase utíká ke mně a táhne mě za kabát k jedné paní, která stojí za mnou. Maminko, půjdeme s touhle maminkou domů. Bere svou matku za ruku a mě nepouští. Jdeme do bytu malé Jany. Po cestě se dovidám, že i jim zemřelo dvouleté dítě. Následuje návštěva v mém bytě. Jana se pohybuje jako doma: ještě jdu za medvídkem, tam sedí. Vyběhla schody, otevřela nízké dveře na půdu, ty jsme nikdy nezamykali, a nese v náručí zaprášeného, mně dobře známého žlutého medvídky. Kde mám panenku Aťu? Tahle malá holčička nemůže přece znát jméno panenky naší zemřelé Lenky. Jak jí mám vysvětlit, že jsme ji dali do rakve... S její matkou se na sebe díváme v údivu a nevim, která jsme více v šoku. "

„ Jak to dopadlo? "

„ Janička má teď dvojnásobné rodiče. Měla jsem štěstí a ona asi také. Nemusí každé ráno mezi třicet dětí, nemusí žebrat, že chce jít domů už po obědě. Dělam jí druhou maminku a chůvu, vždyť je jí teprve tři a půl roku. "

S matkou se vracíme hlouběji do minulosti a vedle řady zajímavých dobrodružství nalézáme vztah s tímto dítětem.

„ ... Sedíme na břehu, na sobě plavky, v tomto životěje mojí dcerou. Je jí asi osm let... Bydlíme ve městě a sem jezdíme na letní byt. Dům stojí na břehu velikého rybníka... miluji koupání... "

„ Jdi k důležitému zážitku. "

„ ...Jsem uprostřed rybníka, uvědomuji si, že je pro mě nebezpečné plavat tak daleko, ale chci si dokázat, že ho přeplavu... píchá mě u srdce, pálí, špatně se mi dýchá... slyším Simonku volat maminko, maminko... vidím sebe pod hladinou a ji na břehu. Křičí maminko, maminko a utíká k domu, asi pro pomoc... Pozdě! Nemohu se však od ní odloučit a stále ji doprovázím... Vzala ji k sobě moje sestra a stará se o ni... Bože, vždyť je to její současná matka. "

Matka si po sezení uvědomila provinění ke svému dítěti i v tomto životě.

„...Už vím, proč ode mne odešla, proč mi v šesti letech zemřela. Strašně jsem ji rozmazlovala, vlastně jsem se kvůli ní i rozvedla... Vždyť já ji vlastně terorizovala. Bála jsem se, aby se nenakazila od dětí, nesměla si s nimi hrát... Chtěla jsem jí asi vynahradit všechno, čím jsem se na ní provinila. Udělala dobře, že mě opustila a »vrátila« se k »sestře«, která se o ni v minulosti místo mě tak krásně starala. Způsobila jsem jí navíc svou nerozvážností psychické trauma, když mě tenkrát ztratila - poté, co jsem se utopila.“

Další, velmi zajímavý zážitek jsem získala při návratu s jednou mladou ženou.

„...Je to zvláštní, mám jakoby masku a dívám se dvěma kulatými otvory. Dívám se z výšky. Dole jsou lidé.“

„Proč máš masku?“

„Musí se mě bát, jsem šaman, kněz či co.“

Posílám jí k nejhorsšímu zážitku.

„Jsem v pralese, sám, jsem starý. Vidím dřevěnou chatrč přilepenou k obrovskému stromu. Je polorozpadlá, ale slouží mi za přibýtek. Mám strach, jsem slabý a všude kolem mne je plno nebezpečí, dravé šelmy, hadi, přití, vlhko. Přestože to vidím barevně, je to pochmurné. Sedím či stojím vždy tak, abych si kryl záda. Mám taky strach z Udí. Ziju ve stálém napětí a stresu...“

V ruce držím oštěp, jsem blízko chýše... najednou vidím stříbročerného leoparda v překrásném plavném skoku. Než si stačím uvědomit, co se děje, dopadá na mě. Jak se mi zakusuje do krku, padám přes nějaký strom na zemi a přerážím si páteř v kříži. Ted' mě strašně bolí krk i záda." (Svinula se do klubička a ve tváři se zračí bolest.)

V sezení si prožila svůj život, kdy nejdříve jako mocný kněz ovlivňovala životy lidí a rozhodovala o jejich osudech, aby pak jako zatrpklý stařec dožila zbytek života v pralese.

Za dva roky po našem sezení odjela do Mexika.

„Přijíždím do země, jsem tu poprvé, je mi cizí a přitom nesmírně blízká. Je to Palenque. Navštívujeme zoologickou zahradu v přírodě, která zabíhá do pralesa. První zvíře, které vidím, je... nádherný skvostný leopard. Leží. Přicházím ke kleci, on vstává, dívá se na mě a já na něj. Slyším se říkat v duchu: my se známe. Nervózně se prochází po kleci. Najednou se přistihnu, jak k němu mluvím nahlas: My dva se přece známe. Já se na tebe nezlobím. Jsi krásný. Ted' se lekám, co si o mně lidé pomyslí, že mluvím se zvířetem.“

*V Palenque je jedna pyramida, na kterou se dá vystoupit zezadu a z prostředka. Jdeme na ni po malé pěšině přes prales. Najednou si uvědomuji, že zůstávám sama, stále jako přikovaná. Všichni lidé už odešli. Najednou vidím jakési dveře, ze kterých vycházeli kněží-šamani a odkud pozorovali dav. Vím úplně jasně, že je to právě tady, co jsem byla tím mocným šamanem, kterého se lidé báli a já se na ně dívala s opovržením seshora dolů, jakoby přes otvory masky... vždyť ta maska... to jsou přece ty dveře, skrz které jsem se dívala. Najednou se prostranství dole, které bylo v tuto večerní hodinu liduprázdné, začalo v mé představě zaplňovat lidmi, domorodci. Roztáhla jsem ruce a naplněna štěstím, klidem a nesmírným pocitem lásky a spokojenosti jsem jim vysvětlovala, že jsem znovu přišla, ne jako dřív, ale proto, abych je požádala za odpuštění. Ze jim přináším svou lásku, klid a mír a prosím je, aby mi dali najevo, že mi prominuli mou pýchu a opovržení vůči nim. Lidé si začali křížit ruce na prsou, někteří poklekli a někteří jen sklonili hlavu... pak rázem vše zmizelo. Šla jsem jako ve snách cestou do pralesa a bylo mi jasné, že to bylo tady, co jsem prožila ten strach a hrůzu, tady mě usmrtil leopard a přerazila jsem si páteř.*

*Bylo to tady a já jsem se najednou cítila nesmírně šťastně a spokojeně a plná lásky a vděčnosti z toho, že jsem pochopila svůj tehdejší chybný postoj k lidem a nyní se mi dostalo jejich odpuštění. Musela jsem se násilím donutit k tomu, abych nešla dál do pralesa, přestože jsem se tam cítila jako doma. Abych se otočila a šla zpět za skupinou."*

## Sny

Sny mají mnoho významů a bezpočet původů a lze je vysvětlovat mnoha způsoby. Nekladu si za cíl vykládat smysl snů. To by si vyžádalo dlouhou a podrobnou studii. Během sezení však nalézám sny různého charakteru. Sny dějové, stále opakující jeden a ten samý prvek určitého děje, nic neříkající nebo zmatené, převážně způsobené přepracováním nebo silným zážitkem před spaním. Sny, v nichž se lidé napojovali na své blízké zemřelé, aby je z druhého břehu potěšili, varovali nebo poučili... Poznala jsem i sny proročké a jasnovidné, které se v krátkém čase uskutečnily. Objevila jsem i takové, kdy se lidé jakoby telepaticky napojovali na cizí osoby a procházeli se jejich životy.

Největší význam pro mě však mají sny, které mi pomohly odhalit a odstranit hledaný problém. Traumata prožívaná ve snu mají v pře-

vážné většině základ v nepříjemné události některé minulé inkarnace a přesně korespondují s událostmi současného života. Mezi ně patří zážitky silně emocionálně prožité, mimořádně kruté..., tedy zážitky blízké dostupnému podvědomí, jevící se však jako stále neuložené do podvědomí.

Pokud se prolne ze současného života stejná událost, určité napětí, strach či obavy, probudí se v podvědomí uložená zkušenost a samovolně se pak promítne do živých snů. Může sloužit i jako varující stimul, pokud si ji včas uvědomíme. Někdy je určitá snová situace tak úporná, že se prosazuje několik nocí za sebou ve stále stejných podmínkách a intenzitě. Jsem si pak téměř jistá, že se prolíná minulost do současnosti, a to ještě často komplikovaná předtuchou současného života.

Porovnáním snů a údajů z terapeutické praxe jsem dospěla k závěru, že snová oblast je reverzibilní. Ve snech hlubší povahy je vše v obráceném významu, uspořádání i obrazech. Co se odehrává ve snu na levé straně, proběhlo ve skutečnosti na straně pravé. Je to jako zrcadlové vidění. Proto asi také nacházíme některé snové symboly v obráceném smyslu. Svatba znamená pohřeb, pohřeb svatbu apod. Mohla bych uvést celou řadu zvláštních snových zážitků, které přispěly k nalezení stále se vracejících potíží, nebo k nim alespoň ukázaly cestu. Tento je jedním z nich.

*S patnáctiletou dívkou jsme se v sezení vrátily do sedmého měsíce jejího života, když začala trpět nočními děsy. Trvaly přibližně dva roky. Nejprve se objevovaly sporadicky, ale později téměř každý den. Po počátečním tvrdém spánku trvajícím hodinu až dvě začala úpěnlivě křičet a její tělíčko se prohnulo v křeči do oblouku. Nebylo možné ji probudit. Křičela a plakala s otevřenými očima, které nepřítomně hleděly do prostoru. Noční děs se objevoval i později, avšak už ne tak intenzivně.*

*V hlubinné terapii byla vrácena do svého sedmého měsíce po narození, aby si pokusila vybavit dřívější děsivý sen. K mému překvapení našla sen okamžitě a ještě více mě udivila tím, co sen obsahoval.*

*„...Padám do rybníka, je strašně hluboký, nemohu se vydrápat na břeh, ruce mi kloužou, padám zpátky, neumím plavat, snažím se křičet, nikdo mě neslyší, dusím se...“*

*Přes tento sen jsme se dostaly do jednoho z předcházejících minulých životů, v němž přesně prožila všechno to, co se objevovalo v děsivých snech nejranějšího dětství.*

*Když jí bylo devatenáct let, znovu mě vyhledala a požádala o po-*

*moc. Její chlapec ji tehdy pozval do jedné jihočeské vesničky na návštěvu ke svému strýci. Ihned po návratu mě prosila, abychom se tam spolu »podívaly«. Vyprávěla mi svůj zvláštní iracionální zážitek.*

*„Jakmile jsme vystoupili z autobusu, bylo mi všechno velmi známé, domy na návsi i »moje chalupa«, kam jsem se rozběhla. Otevřela jsem dveře a věděla, že je za předsíňkou velká kuchyň s pecí, nalevo okno a za oknem les. A najednou jsem věděla, že je tam i ten rybník. A on tam skutečně byl. Můj chlapec nemohl pochopit, že jsem se vrátila do minulosti.“*

*V terapii jsme si ověřili ještě další podrobnosti tohoto života a našly i karmické vazby vztahu. V minulém životě chlapec tuto dívku opustil v době, kdy s ním čekala dítě. Odešla truchlit na břeh rybníka, kam nešťastnou náhodou spadla a utopila se.*

## **Předtuchy**

Mezi zážitky či vzpomínky »již prožitého« nemůžeme zařazovat jevy, které spadají do oblasti jiného fenoménu, jako jsou například předtuchy, jasnozření, jasnosluch apod. Při velkém nebezpečí života, smrtelném strachu či jiném napětí dochází ke spontánnímu uvolnění naší mysli - duše. Pak se setkáváme se zkušenostmi, kdy jedinec přehlédne určitý časový úsek budoucího dění nebo je schopen podat svědectví o událostech, které se odehrávají daleko od něho. Nepatří sem ani zážitky se zemřelými, kteří již opustili tělo a přišli se třeba »rozloučit« nebo nás »navštívit«. Sama jsem byla svědkem těchto fenoménů a vyslechla jich tolik, že je považuji za běžný jev.

## **PŘÍRODNÍ ŘÁD**

V našem lidském mraveništi je tolik odlišností... Rozdíly rasové, fyziognomické, psychické. Jsou lidé se stále dobrou náladou, pesimističtí, klidní, nervózní, bezradní, bezzásadoví i charakterní, líní i činořodí... Lidé, kteří dokáží žít ze dne na den a jiní, jimž plán života je dennodenním břemenem. A těch názorů a postojů!

Jsme odlišní i svým rozdílným genetickým vybavením. Před zrozením si »vybíráme« nebo nám duchovní bytosti radí, jaký osud přijmeme a tedy i jaký genetický materiál potřebujeme pro svůj příští vývoj. Přijímáme proto i genetický základ určité rasy, kultury nebo



národa. Ten je sice ještě dotvářen sociálním prostředím a výchovou, plně ale odpovídá požadovanému stupni našeho vývoje.

Genetický základ přírody je nutný prostor pro všechno živé, poskytuje informaci a podmiňuje vývoj. Prosazuje se stejně tak i u člověka. Ten však stojí vývojově výš a má již předpoklady vnímat a ověřovat si přítomnost božského Bytí, Kosmické inteligence. Ví, že může tento pramen ovlivňovat vlastním myšlením, jednáním, svým přístupem k jiným lidem, neboť si je plně vědom zákona karmy a tudíž poznání, že to, co provede druhým, musí zaplatit. Přichystá-li si negativní karmu, musí vstoupit do nepříznivého genetického pole.

Každá buňka našeho těla má paměť a obsahuje zakódované informace o organických i psychických vlastnostech. Tento základ je výslednicí vědomí celých generací. Každý nový život tedy vychází z podmínek, které potřebuje pro rozvinutí programu dalšího života. Je to evoluční proces vývoje a zdokonalování společnosti. Kyselina deoxyribonukleová je mimo jiné nositelkou určitého informačního pole, jehož kvalita »přitahuje« a nabízí stejné vibrační informační pole té bytosti, která tomuto poli odpovídá a má se do něj narodit. Tak si můžeme vysvětlit, proč se rodíme v různých podmínkách, jednou v Americe, podruhé v Austrálii nebo v Asii. Nezáleží na místě, ale na stupni našeho vývoje. To se týká i budoucích rodičů. Čím jsou vyšší jejich mravní a morální kvality, tím kvalitnější pole připravili pro zrození dokonalejší bytosti.

Energetický vzor každé buňky je individuální, specifický, vytvořený vývojovými fázemi jednotlivých životů. Je to »program«, který si po opuštění těla zachovává přesný záznam veškerých zkušeností, tedy i poškození. Tento záznam je vtisknut do energetického pole našeho vědomí a neztrácí se ani v období mezi životy. Po početí se stává účinným spoluvůrcem nově vznikajícího jedince a určuje jeho budoucí charakter. Proto se objevují nepravidelnosti a zdánlivé nahodilosti. Například velmi vyspělým rodičům se může narodit mentálně postižené dítě. Jdeme-li však zpět, nacházíme většinou vždy karmické příčiny.

Způsobem celého života se vyvíjí a mění i náš »záznam«. Osobní »computer« je zdokonalován. Duchovně vyspíváme a tak máme opět lepší předpoklady narodit se ve vývojově výhodnějších podmínkách. Nebo si naopak špatným myšlením a nevhodným způsobem života připravujeme problémy v příštích zrozeních.

Informační pole každé buňky si uchovává záznam všech zkušeností, které se pak uplatňují v novém životě. A tak se od početí a prvo-

počátečního dělení buněk prosazuje paměť individuálního energetického »computeru« naší bytosti, který si přinášíme z minulosti. To má samozřejmě význam ve vývoji celého organismu. Proto také energetická informace poničené buňky přenáší poškození do dalšího života a projevuje se pak třeba jako deformace těla či jiná fyziologická anomálie, mateřské znaménko nebo citlivost na chutě, vůně, či přímo alergie a podobně.

Poškozená buňka z minulého života tak tvoří chybný model a dochází k defektům somatických a psychických vrozených systémů tam, kde se zdánlivě nenacházejí podobné dispozice ani u jednoho z rodičů. Tady můžeme hledat i základ tzv. dědičných chorob, které jsou ve zděděném kódu latentně připraveny a síla této energie je pak postupně rozvine. Teprve když procházíme mnoha životy zpět a objevujeme vazby na současnost, vyplouvá z podvědomí a jakoby ze zapomnění vysvětlení různých anomálií, odlišných od genetického vybavení rodičů.

*Zcela zdravým rodičům se narodila holčička s genetickou vadou krční páteře. Hlava byla vybočena o několik centimetrů napravo a čtvrtý a pátý obratel jakoby zdeformovány. Do dvou let prodělalo dítě mnoho nepříjemných návštěv lékařů z různých oborů, podrobilo se mnoha masážím a chiropraxi. Fotografie z této doby dosvědčuje rozsah poškození. Později jsme našly příčinu: žena byla v minulém životě velmi nešetrně popravena.*

Genetické vybavení připravujeme budoucím pokolením, ale následně i sami sobě. Neustálým přenosem genetické informace máme zajištěno, že se opět v některém dalším životě můžeme sami vrátit ke všemu, co jsme si svým chováním přichystali.

*Příklad dnes těžce nemocného člověka.*

*„...Jsem zoufalý, nejraději bych to skončil... Vím, že je to v tomto stadiu nevyléčitelné... možná na to umřu. Musela přece vědět, že to má... a bylo jí jedno, že mě nakazí - ”*

*Vedu ho do minulosti, aby načerpal sílu z dobrých chvil, však každý život nemusí být drastický. Následuje dlouhá pauza, ale vynořuje se další okamžik jeho soužení.*

*„Jsem opuštěný, rtuťová mast nepomohla... Vypadám hrozně, hrozně bolesti... ano, tady jsem nakazil já ji... je to ona. Vybavilo se mi jméno, je možné, abych se už tenkrát jmenoval jako dnes? Nejsem nakonec sám soběpraprpaděčkem ? Měl bych zapátrat v matrikách.”*

Tvoříme sami sebe silou svého vědomí, třebaže na podkladě genetického vybavení našich rodičů. Utváříme svůj vzhled, intelektuální základ, zdraví...

*Modrookým blondatým rodičům bez vzdělání se narodil tmavooký černovlasý syn, velmi temperamentní, s vysokým IQ. Návratem bylo odkryto, že byl v předminulém životě inženýrem, který nenáviděl Cikány. V minulém životě proto musel okusit problémy a utrpení cikánského života, před tím, než se opět mohl vrátit do podmínek, které svým postojem a jednáním ztratil.*

U mnoha dalších lidí jsme stejným způsobem našli původ mateřských znamének, příčiny angín, astmat, srůstů... Všechno souvisí se vším. Anomálie a zdravotní problémy si připravujeme vlastně sami svým jednáním a chováním.

Je škoda, že lidé nevěří ani v existenci sama sebe, svého vědomí. Pohybují se po zemi sem a tam. Bez cíle. Domnívají se, že smrtí všechno končí a zaniká a i oni spolu se svým tělem zaniknou. Nezajímaje smysl pozemského života. Orientovali se převážně na oblast materiální a opomněli rozvíjet i hodnoty duchovní, mravní, etické a estetické. Jejich životní krédo je: žij jak umíš, opatři si všechno, co k životu potřebuješ, vezmi si to kdy ajak chceš, protože smyslem života je užívat si. Stává se proto, že pak špatně myslí, jednaj í i žij í. Podvody, vraždy, krádeže a války považují za součást života. Ale jednou vše, co zavinili, prožijí sami na sobě a pak se u nich budou objevovat anomálie, které se jim nebudou líbit. Nápravy se ale docílí jen změnou našeho myšlení a jiným způsobem života.

## **KOŘENY PATOLOGÍÍ**

V hlubokém podvědomí se skrývá nepřehledné množství informací o všem, co jsme kdy prožili. Jsou přesně uloženy v trvalém záznamu a staly se neodmyslitelnou životní zkušeností, ale i zdrojem potenciálních příčin nemocí a patologií. Jestliže je nějakou situací současného života obnoven shodný prožitek v hlubokém podvědomí, pak to, co už bylo někdy prožito, si zraněná část těla či mysl »připomene« a na tuto skutečnost reaguje.

Hlubokým podvědomím jsme stále spojeni s osobním univerzálním vědomím a pomocí terapie záznam oživíme jak v tomto, tak v kte-

rémkoli minulém životě. Člověk všechno prožije a protrpí znovu a tím se zbaví své zátěže. Terapie přináší lidem úlevu nebo dokonce i úplné vyléčení.

Léčebný proces spočívá v tom, že si člověk po skončení pamatuje veškeré prožitky, kterými během terapie prošel. Ty tím automaticky zařadí do své životní zkušenosti, kterou používá vědomě. Má přehled o tom, co se přihodilo dnes a co třeba před více než dvěma sty roky. Čím větší má vědomí kontakt s oblastí podvědomí, tím lépe rozumí svému životu a moudřeji a bezproblémověji se chová. Člověk pochopí smysl utrpení, vztahů i problémů a uvědomí si také, že odpovědnost za zdraví spočívá hlavně na něm samotném.

Současná psychiatrie se velmi vzdálila léčbě duše v pravém slova smyslu. Orientuje se převážně na léčení příznaků choroby a ne na odstranění její příčiny. Tak se stává, že se pacient pod vlivem *chemikálií* není schopen ani jasně vyjádřit o svých těžkostech, protože léky často potlačují možnost svobodného projevu. Člověk ale musí stále řešit těžké a někdy zdánlivě neřešitelné situace svého života. Čím více porozumí vlastnímu prožívání a získá nad ním nadhled a kontrolu, tím lépe se vyrovná i se svými problémy.

K zátěžovému záznamu na časovou kolej a do podvědomí jedince dochází především v období prenatalního života, dále ve všech stavech bezvědomí, ve stresu, velkém psychickém rozrušení, strachu, leknutí, horečkách, celkovém oslabení a vyčerpání, úrazech, v anestézii při lékařském zákroku a dalších podobných situacích.

Mnoho potíží pramení ze zážitku minulých životů, byly-li zrestimulovány nějakým shodným prožitkem během současného života. Nejvíce zátěží se však vytváří nevhodným jednáním a neznalostí v životě, který právě prožíváme.

*Na začátku studijního pobytu v cizině byla tato dívka nouzově ubytována v jednom křídle kolejí, kde už dlouho nikdo nebydlel. Pokoj byl plný pavučin a pavouků. Přestože mnohé ženy reagují na pavouky negativně, tato dívka je pozdravila a přivítala se s nimi jako s dobrými kamarády. Prožívala dokonce pro ostatní nepochopitelnou, vnitřní radost z jejich přítomnosti. Nevadily by jí ani myši. Svému pozitivnímu vztahu k těmto »přátelům« porozuměla díky jednomu sezení, v němž byla vězněna a myši a pavouci byli jedinými bytostmi, se kterými ve své izolaci komunikovala.*

*Naprosto opačný pocit při setkání s pavoukem měla jiná žena.*

*Prožívala při němfozii, že jí jde o život, protože ji pavouk sní. Jako dvouleté »zlobivé« dítě ji matka zavřela na záchod, aby ji »pavouci snědli«. Když už oschly slzičky a matka otevřela dveře, že ji pustí, soukal se po pavučině, právě před obličejem dítěte, velký křížák. Tato situace a výkřik matky, která se pavouků sama k smrti bála, zanechal trvalý vjem a hrůzu ze sebemenší pavučinky.*

Během života se stále setkáváme s mnoha situacemi shodnými v určitých aspektech. Jsou to slova, pocity, někdy pouze jen stejná místa, která vyvolávají oživení do podvědomí dávno uložených zážitků.

*Mladá žena jela s manželem koupit chalupu na inzerát. Vrátila se velmi rozrušená. Dům se jí líbil, ale měla pocit, že se v těch místech zblázní. Stále se ohlížela, kde uvidí koně. Její manžel se jí smál, že Pardubická je stovky kilometrů daleko a místo koní jezdí traktory. Neuklidnilo ji to a cítila spíše pobouření z toho, že jí manžel nerozumí. Vrátily jsme se do minulého života a našly vysvětlení. Splašení koně kdysi zabili v podobném prostředí dvě její děti a ona sama na následky zranění zemřela o něco později.*

## **Narušená psychická rovnováha**

Lidé často cítí iracionální strach ze samoty a ze tmy.

*Tato lékařka pocítovala stále se vracející nevladatelný psychický stres z toho, že zůstane úplně sama.*

*„...Jsem na sýpce, maminka mě poslala nabrat zrní pro zvířata. Slyším dusot koňských kopyt, lezu do vikýře. Je to takový otvor ve střeše nahoře u stropu. Držím se trámu, abych nespadla. Z koní seskakují vojáci... Jsem v tranzu z toho, co vidím. Je to jako hrůzný sen... všichni z rodiny leží mrtví na dvoře. I můj nejmladší bratříček... Nemohu křičet ani plakat, snad jsem právě oněměla. Jeden žoldák otevírá vrata na sýpku. V tuhle chvíli je mi lhostejné, jestli mě uvidí... Slyším dusot koní, asi odjíždějí. Proč to udělali, maminka by je pohostila jako každého pocestného. Mám hrůzu jít dolů, strašně se bojím. Jsem na sýpce až do druhého dne, jak se bojím.“*

*Na otázku kolik je jí let odpovídá, že dvanáct.*

*„Je to hrůza (usedavě pláče), já je neuzvednu, neunesu. Jdu do*

sousedního dvora pro pomoc... Je to stejný obraz — leží na dvoře všichni mrtví. Nikdo jsme to nečekali. Vracím se, mám hlad a žízeň... Nevím, co mám dělat, zůstala jsem tu úplně sama. Moc se bojím... "

Vzchopí se a všechny postupně pohrbí. Procházíme dalšími úseky tohoto života a jsou poznamenány samotou. »Hospodaři« na statku, jen aby se uživila a ve stejné samotě zanedlouho umírá.

Počátky psychického onemocnění mohou vzniknout v raném dětství a zůstat v latentním spánku až do chvíle nečekané restimulace.

Deprese a nutkavý iracionální strach vyvolala situace, kdy se manželka nevrátila z práce, protože utrpěla úraz a byla převezena do nemocnice. Manžel obdržel zprávu až druhý den.

„...Budí mě křik, někdo řve za dveřmi. Mlátí do nich. Lezu z postýlky. Jsou mi čtyři roky. Maminka jde otevřít. Jsou v černém, mají pušky a pořád řvou. Lezu znovu na postel a schovávám se pod peřinou. Vystřikuju hlavu. Maminka a tatínek stojí u zdi, vidím jim záda. Také mě vyhodili z postele a stojím vedle nich. Dívám se, jak všechno přehrabují. Myslím na to, že to dá mamince moc práce, než to zase uklidí. Všechno, co bylo ve skříních je na hromadě, vyhazují zásuvky... Pořád řvou... já jim nerozumím. Přemýšlím, co asi hledají, když prohlížejí každou poličku... Tatínkovi svazují ruce, strkají do něj a odvádějí ho. Maminka si mě bere do postele, ale nespíme. Pláče. Z postele v pokoji vidím na hodiny na věži. Pozoruji je a čekám, kdy se tatínek vrátí... Já ty hodiny pozoruji celé dětství a čekám... Tatínek se z koncentráku nikdy nevrátil..."

Nevysvětlitelné obavy o život mohou vyvolat i zanedbatelné vjemy nebo pouze obraz, který nechá vyplout na povrch staré, uložené zkušenosti.

Rok před tím, než mě vyhledal, se jako zvědavý vysokoškolák vypravil do Jugoslávie, kde prošel rozstřílenou vesnicí a od té chvíle se nemohl zbavit fobie neustále číhajícího nebezpečí. Oživilo mu to stejný zážitek.

„Je mi asi třináct let, je to v jiném čase a na jiném místě, nedokážu určit století... Je to stálý, přítomný strach. Hrůza... Sousední vesnice je vypálená, vtrhnou i k nám? Utíkám do lesa, ostatní zůstávají... Bloudím mezi stromy, mám strach, mám hrozný hlad, je mi zima... Plížím se zpět do vesnice. Do našeho domu. Něco pojím a utíkám zpět. Vracím

*se... nikdo nežije, maminka, ani babička a dědeček... Ne, ne (pláče), proč neutekli se mnou? Vesnice je vypleněná. Jsem sám v polorozpadlém domě a v hrůze čekám, že se vrátí. Nemám sílu utéct znovu do lesa... Ne, nemohu tu vydržet, odcházím do města, s prázdnýma rukama. Zebrám jídlo a pak pracuji jako nádeník, pomocná síla pro všechno, za jídlo..."*

Počátky patologických obtíží mohou mít na svědomí i na první pohled nevýznamné detaily, které jsou však shodné s dávno prožitými situacemi.

*„Nepřeždu přes most ani přes lávku. Při pohledu z okna domu mám psychickou křeč, ze které se několik dní nemohu vzpamatovat." Vracíme se zpátky...*

*„Jsem zamčená v bytě, chodím po pokoji. Maminka šla nakoupit. Podívám se, jestli už jde. Strkám malou stoličku k židli, přelézám na ni a šplhám se na okno. Tvář mám přitisknutou na sklo, příjemně studí. Vidím naproti dům s mnoha okny, ale dolů vidím špatně. Jenom naproti na ulici malinká autíčka. Opírám se o okno, abych lépe viděla. Sklo ožilo... Nad bačkorkama cítím chlad. Okno se pohybuje, mezera se zvětšuje, chci se zadržet, ale sklo je hladké a jak se o ně opírám, abych se mohla něčeho zachytit, ujíždí čím dál víc. Teď cítím proud vzduchu, jak mi fouká pod sukničku, vidím špičky bačkorek, propast pod sebou, ruce mi kloužou po skle, nemám se čeho držet. Jsem celá vykloněná z okna. Sklo ujelo... padám..."*

*Okno bylo upevněno uprostřed a otáčelo se do stran. Ke znovu-oživení v současném životě došlo v bytě přátel, kde pomáhala věšet záclony. Na štaflích ztratila rovnováhu, opřela se o okno a to zase »ožilo«...*

A takhle vypadá klaustrofobie, strach z malých uzavřených prostor s psychogenním příznakem.

*„Nesnáším sklepy a malé temné místnosti. Mám obavy, že zemřu hladem a žízní. Vidím Cíňanku... jsem to já. Dívám se, jak on kope."*

*„Co kope?"*

*„Zem před domem. Něco objevil na zahradě. Teď to vykopal, je to jako poklop, chce, abych přinesla světlo. Ve světle vidíme otvor, lezeme do něj... Objevují se schody."*

*„Jaké schody?"*

*„Kamenné schody do nějaké chodby. Sestupujeme po těch scho-*

*dech, svítím loučí. Jdeme jednou chodbou, druhou, zase jinou, jdu stále za ním a svítím. Napravo a rovně. Teď mi zhaslo světlo. Nic nevidím."*

*„Jdi dál."*

*Následuje dlouhé ticho.*

*„Vyjdi z té chodby."*

*Opět dlouhé ticho.*

*„Jdi do druhého dne."*

*„Mám strašný hlad a žízeň, je mi zima, je tu tma."*

*„Posuň se ještě o jeden den."*

*„Ležím na studené zemi, nemám sílu vstát... Aha, takhle vypadá zemřít žízni a hladem v místě, odkud není návratu."*

Každý člověk by jistě sám u sebe našel nejednu psychickou zvláštnost, kterou se liší od ostatních. Patří k nim například potřeba mít stále plnou lednici a sklep jídla nebo naplněné láhve vodou. Tito lidé pak často nacházejí v minulosti úmrtí zaviněná hladem nebo žízni. Nebo jsou to i postoje k některým jídlům.

*„Mrkev jsem, mami, nikdy nejedl, ani když jsem byl ještě velký," vybavuje si dítě vzpomínku na minulý život.*

*„Tvaroh nesnáším, pokaždé ho zvrátím." Matka ho přecpala tvarohem v prvním roce jeho života a organismus zakódoval informaci.*

*„Kakao pokaždé vyzvracím... Učitelka mě donutila vypít kakao se škraloupem, které zvracím na ták před sebe."*

*„Sedím u stolu matce na klíně. Jsou mi asi dva roky. Jíme špagety, vlastně já je nejím, nechci je, jsou slizké, připomínají mi hlemýždě. Odstrkuji talíř rukou... Hlava mi letí ke stěně, od stěny se odrážím, matka mě chytá a křičí na otce: tak to bylo naposledy, kdy jsi na ní sáhl... V hlavě mi hučí, bolí mě, bolí mě ucho... chce se mi zvracet... chci spát. Spát!"*

*Zážitek z minulého života a díky jemu pak i pouhé slovo »špagety«, vyvolávalo v této ženě zvláštní, nepřijemný pocit.*

*„Sbíhám s oběma bratry až dolů k potoku. Jsou s námi jejich dva kamarádi. Je mi asi osm, oni jsou starší. Hrajeme si se slimáky, zastrkujeme jim růžky. Je jich tu hodně. Teď na mě bratr jednoho hodil. Ostatní se přidali. Utíkám před nimi do straně, ale oni mají delší nohy. Hystericky ječím a to je asi ještě víc baví. Už nemohu. Padám na zem, válím se v nich, jsou slizcí, odporní a bojím se jich... Mám je všude, i ve vlasech."*



V některých případech odstartovali poruchu sami rodiče svým nevhodným jednáním nebo dokonce svou bezohledností.

*„Nesnáším výtah a všechno, co je úzké. Vyvolává to tlak v mé hlavě a nepřekonatelný strach.“*

*V necelém roce života se objevuje »záznam«.*

*„...Máma s tátou se hádají. Křičí na sebe. Nevím, o co jim jde. Lezu za mámou, bojím se. Táta ji mlátí... Noha mi stojí na hlavě, rozdrťí mi ji! Křičím... V záchvatu zuřivosti otec nevnímá, že mi stojí na hlavě, že mě může zabít... “*

Často si ani neuvědomujeme, že nám v našem okolí něco »vadí«. Něco, co vyvolává vnitřní neklid nebo špatnou náladu.

*„Mám strach ze všech ptáků, “ říká student vysoké školy.*

*„...Jsem v pralese, nesu klec s nějakým ptákem, slyším křik ptáků nad hlavou. Ted' se na mě to hejno sneslo. Klovou mě do rukou, do obličeje, mám je ve vlasech... Chci utíkat, ale nejde mi to, křičím, ale nikdo mě neslyší... Zahazují klec a snažím se utéct. Bambusová chatrč je ale daleko... Vlasy mám spleené krví.“*

Často také objevujeme strach z určitých objektů nebo věcí.

*„ Odmalička mám strach, aby mě někdo nezastřelil a také ze všech zbraní... Přimíchal jsem se mezi povstalce. Cítím bolest v zádech, vim, že mě nějaký Angličan zastřelil. Je mi asi deset let. “*

Mnoho lidí zná iracionální strach z vody, výšek, z uzavřených prostor, hadů, ostrých předmětů. Patří sem i nevysvětlitelné obavy z některých procedur, rituálů a podobně... Naše životní pouť neskončila vždycky šťastně a občas ji ukončila dramatická událost.

*Tato velmi krásná, atraktivní a přitažlivá dívka nesnáší, aby se jí kdokoli dotkl. Zejména muži v ní vyvolávají iracionální tíseň a obavu o život.*

*„ Tančím spolu s ostatními dívkami kmene a bude se losovat. Kameny, dřívky... Nevím. Držíme se za ruce na ramenou a tančíme okolo kamene. Má zvláštní tvar, na jedné straně je jakoby šipka. Okolo nás je hradba z mužských těl. Bubnují na bubínky a my se točíme v kole v rytmu těch zvuků. Je slyšet i jejich řev. Najednou je ticho a já stojím*

*před tou špičkou kamene. Uvědomuji si, že to je ten los. Která zůstane čelem k výčnělku kamene, je určena. Dochází mi také, že to byl sám šaman, kdo dal znamení k zastavení. Najednou jsem pochopila, proč mě už delší dobu pozoroval a proč mi to bylo nepříjemné. Vím jenom, že se žádná vybraná dívka ještě nevrátila zpátky mezi nás.*

*Jsem jakoby pod poklopem. Všichni se mi vyhýbají, nikdo se mnou nemluví, ani když si jdu pro jídlo. Vím, že se se mnou něco stane, protože jsem určena velkému šamanovi, ale nevím co. Netuším, co mi může udělat, abych se už nevrátila. Každý se odtahuje a nemám se koho zeptat. Veškerá komunikace s ostatními zmizela. Je to strašně nepříjemné postavení. Cítím, že se na něco čeká. Asi na úplněk. Ano, na úplněk...*

*Zase ten kruh mužských těl, zase jsem nahá, ale tentokrát sama. Ostatní ženy a dívky se nesmí ani přiblížit. U kamene stojí kotel, v něm se vaří nějaké byliny. Jsem nucená mít hlavu až u toho a dýchat páry. Teď to musím vypít. Je to hnusné. Jsem už napůl omámená, ležím na zemi. Pomalovává mi tělo... Cítím, jak je chlípný. Teď tomu rozumím, jednou do roka je jedna z nás jeho. I když jsem omámená, zvedá se mi žaludek. Dál mě pomalovává a opakuje se to znovu. Je to nevyjádřitelně hnusné, hrozné. Tím to ale nekončí... Teď se střídá jeden chlap za druhým. Dokazují si mužnost. Už nevnímám bolest, jsem odepšaná... Dívám se na tu spoušť shora. Nechápu, proč mě zabili, co jsem jim udělala...?"*

Velmi často se objevuje neurčitá bázeň z vody, moří, vodních živočichů.

*„Rodiče mi nevěří, že si tohle mohu pamatovat. Jsou mi tři měsíce, maminka mě drží v náruči a nese do vaničky. Strašně se bojím. Ve vaničce je vždycky takové plátěné lehátko, vypnuté na drátěném rámu. Teď tam není a já mám hrůzu, že se utopím. Držím se křečovitě ruky..."*

*Jdeme k události, která má tyto obavy na svědomí.*

*„Vír, vidím vír a vodu. Teď něco jako člun, lodní šroub. Vzduchu se, nemohu jim dát vědět, že jsem právě tady. "*

*Posílám ji zpět, abychom zjistili, proč se topí.*

*„Za kolotočem je dřevěná bouda a dál nějaká voda. Jsem tu sama. Pouštím kolotoč a v rozběhu naskakuji na sedátko, je to příjemné. Roztáčím se kolem své osy. Teď se mi zaplétá pravá ruka, nemohu ji vyprostit. V kolotoči skřípe, chrastí... cítím, jak se uvolňuje sedátko, bolest v pravé ruce, letím. Letím strašně dlouho... Cítím náraz na hla-*

*vu... Vidím se ležet na zemi... malé děvče, husté blondáté vlasy, bez ruky, ta leží opodál. Ted' leze z vody krokodýl, viděla jsem ho z kolotoče, sebere tu ruku, schroupane ji a plazí se k mému tělu. Jsem asi v bezvědomí. Stahuje mě pod vodu... "*

V současném životě prožívá člověk mnoho radostí i obav a ne jednu situaci strachu a úzkosti. Při nich se vynořují shodné pocity z dříve prožitých situací. Měli bychom se proto snažit vyhnout nebezpečným zátěžím.

Stopu hlubokého podvědomí nevhodně otevírají drogy i alkohol, určitá psychofarmaka, ale také vyčerpanost nebo nedostatek spánku.

*„Jakmile se dostanu do stresu, ať už pracovního, či jiného, dostávám záchvaty a nemohu se hýbat. "*

*Tato žena prožila silné pracovní vypětí a vyčerpanost. Několik nocí téměř nespala, až se dostala do pocitu: „Jsem jako v tranzu, jako by zmizel čas..."*

*Nacházíme shodnou událost v minulém životě.*

*„Jedu v otevřeném autě, na krku mi vlaje šál a vítr češe vlasy. Je nádherně, svítí slunce. Mám nepopsatelný pocit štěstí. Zpívám si známé melodie. Jedu za mužem, kterého miluji. Vyjždím nad vesnici. Silnička je vytesaná ve skále, je to Jugoslávie. Jedna zatáčka, sráz, druhá. Víc jsem myšlenkami u svého partnera... Proti mně vyráží veliké auto, strhávám volant, ne, nemohu to vytočit (ve tváři se zračí veliké leknutí a napětí)... Letím vzduchem, snažím se ještě řídit, je nadlidské to zvládnout. Padám. Zdá se mi, že se zastavil čas. Jsem v tranzu nad tím, co se stalo... Ted' jsme dvě, jedna sedí v autě, zuřivě cloumá volantem, jako by chtěla ještě řídit a druhá se na ni dívá. Auto se převrací na střechu, pak na kola, opět na střechu... dívám se na to už shora. Auto ztratilo svůj tvar a ta druhá leží na zemi celá od krve. Já odcházím širokou bílou cestou, Světlo mě přitahuje..."*

Silný zážitek, nesnesitelná psychická bolest (například ztráta milované osoby), totálně nepříznivá změna prostředí, to vše může způsobit poruchu vědomí. Člověk podvědomě hledá v čase uloženou vzpomínku na lepší časy, něco, co by mu pomohlo přežít. Promítá se do dávné minulosti a často až do minulých životů, cítí se být třeba hrábětem, o kterého všichni pečovali. V těchto případech stačí uvolnit stres a »ukázat« řetězec životů. Nejčastěji pomůže právě to, že si tím člověk uvědomí svou naději.

*Žena, které zemřelo dítě následkem úrazu, se rozhodla, že skoncuje se životem.*

*„Já už vůbec nejsem normální. Každé ráno se s tím probouzím a večer se bojím jít spát. Ted' se mi to objevuje i během dne. Sedím pod velkým stromem na lavičce, okolo je pěkně upravená zahrada, spíš jako park... Na klíně mám svého synáčka. Posílám ho, aby si hrál. Nechce dolů z klína... Tahle vidina je stále reálnější a úpornější.“*

*Během sezení se objevuje stejná scéna. Ted' máme ale možnost přehrát celé »představení«. Žena je šlechtičnou a žije velmi pohodlný život na zámku. Mnoho sloužících, o nic se nestará, nic nedělá a dokonce ji nudí i její jediné dítě. Stále se nachází v sentimentálním rozjímání nad minulostí, kdy byla zamilovaná do člověka, kterého si kvůli stavu a finanční situaci nemohla vzít. Uvědomuje si, že tím její dítě asi trpí, protože k němu nemá žádný vztah a téměř se mu nevěnuje.*

*„Sedí na mém klíně, ale mě to nudí a sundávám ho, aby si hrál sám. Šplhá se po sukni nahoru, ale já ho předávám chůvě a odcházím.“*

*Hledá neustále rozptýlení. V současném životě by se ráda svému synkovi trpělivě věnovala, ale ten od ní »odešel«...*

*Uvědomila si svůj prohřešek z minulosti a velmi se zklidnila.*

Lidem, kteří prožili v minulém životě příliš mnoho utrpení, žalu či týrání a mají mezi odchodem a narozením velmi krátkou pauzu, se může stát, že se nedokáží od těchto nedávných prožitků oprostít. Dochází i k situaci, kdy se hluboké podvědomí vůbec neuzavřelo a člověk se do těchto prožitků stále vrací.

*Práce je velmi obtížná, neboť je pod vlivem tak silných sedativ, že sotva mluví. Mezi slovy jsou dlouhé pauzy, přeřikává se, začíná několikrát jedno slovo. Působí dojmem, že vypil několik litrů alkoholu...*

*„Jsem ve třídě, učím. Slyším, jak před farou zastavilo auto. Rozlily se dveře. Jsou černí, tedy černě oblečení, mají vysoké čepice, na rukávech pásku. Na ní je hákový kříž. Jsou čtyři, jeden mi svazuje ruce pouty. Vidím vyděšené oči dětí. Strkají mne ven, do auta...“*

*Místnost je prostorná. Je v ní stůl a židle. Musím se svléknout do naha. Je to strašný pocit, stydím se. Oni jsou oblečení. Smějí se mi, smějí se mojí nahotě. Odkopli šaty stranou, teď mě jeden strhl ke zdi, kam mi připoutal ruce. Rány, řev. I já řvu. Bolestí. Cpou mi hadr do pusy, skoro se dusím. Strašné rány do genitálií... už nic necítím, dívám se na sebe od stropu... Probouzím se strašnou bolestí. Nemohu*

se pohnout. Ležím na něčem moc tvrdém, jsou to asi prkna... Ztrácím pojem času."

„Jdi dál."

„Vezou mě v zamřížovaném autě... Jsem v Terezíně."

„Jdi ještě dál."

„Teď jsou to dobytčí vagóny, mám hlad, žízeň. "

„Jdi ještě dál."

„Mauthausen... Jako dobytek nás ženou do továrny. Je to práce se železem, vím, že jsou to nějaké součástky ke zbraním. Převážíme je na kolečkách... Mám strašný hlad."

„Proč ses do té situace dostal?"

„Mluvil jsem proti nim, nemohu souhlasit s tím, co dělají. Jednali proti Kristu. Vždyť jsem kněz, tak mám právo říci lidem, co si o tom myslím."

„Jdi až ke konci svého utrpení. "

„Slyším někoho volat. Je konec! Jsou tu Američané... Jsou ne-smírně laskaví, dávají nám jíst, pít a cigarety. Ale já nekouřím. Odvážejí mě domů. Setkávám se s rodiči. Prožívám obrovskou radost."

„ Co se děje potom. "

„Dál kážu slovo boží. Nastupují ale další zločinci. Také mají pásku na ruce. Jsem opět v koncentráku. Leopoldov... Mírov... Jáchymov. Rvou ještě víc, jejich mlácení je ještě strašnější. Jsou horší než ti předtím. Mluví o Kristu... Umlčují mě. Nemohu ani vstát. Kopou do mě, spíš padám než lezu do hliněné jámy. Bolest, strach, žízeň, hlad, tma, zimnice, děs... Ztrácím pojem času a chvílemi i prostoru. Nic necítím, ani svoje tělo, ani bolest."

„Posuň se do stejného pocitu v tomto životě. "

„Zase se všechno vrací a opakuje. Chci žít a kázat o lásce a o Kristu... Nemohu přejít přes smrt, jako je to u druhých běžné."

Tmavé, krásné oči jsou široce otevřené strachy, jako by je poznamenal děs posledních minut před smrtí. Narodil se už za pár let, v roce 1963.

Od nejranějšího věku dával stále najevo, jak se strašně bojí. „Maminko, já nechci do koncentráku." Slova, věty a chování v určitých situacích nenechávaly nikoho na pochybách, že je dítě jiné než ostatní. Děti si hrály, on seděl opodál a většinou se bál. I dětská krutost sehrála svou roli.

Blahodárné zapomnění přírody selhalo nejspíš proto, že prožitek utrpení byl tak nepřekonatelný, snad i tím, že se tak brzy narodil. Podvědomí zůstalo otevřené. Malý hoch se stále prolínal do nacistic-

*kého a komunistického koncentráku. Některá utrpení jsou ale v životech shodná a tak se nevědomky a intuitivně vracel do ještě zazších časů a prožíval utrpení v době Krista, vězení středověku a další. Krutost okolního světa nedovolila zapomenout na strach a děs zdánlivě dávných prožitků. Vše je v našem »computeru« najednou, je to jen otázka správnosti »obsluhy«.*

Energie naší duše je od početí svébytnou, tvůrčí jednotkou s dokonalou pamětí. Tuto paměť si přenáší z jednoho života do druhého a používá ji ke stavbě každého nového těla. Z minulých životů se proto přenášejí nejen zájmy, sklony, vztahy, rodové závislosti..., ale také základy lidské psychiky.

*Stres a nepříjemné pocity při intimním styku, nenávisť ke každé podobné situaci, dokonce i v televizních pořadech, prožívala pětadvacetiletá žena, přestože byla zamilovaná do svého manžela a po styku s ním toužila. Situace se neustále zhoršovala, až se objevila i tendence svého muže uhodit. Vlivem antagonistických postojů se začaly vytvářet disharmonické vztahy.*

*Příčina spočívala v drastickém zážitku minulého života, v době rakouské války, kdy vojsko vyplenilo vesnici a jí se nepodařilo utéct.*

*„Jeden mi zastupuje cestu: na tuhle děvku jsme zapomněli. Chytá mě za ruku, trhne se mnou kolem osy a už ležím na zemi. Druzí dva vojáci mě drží, každý za jednu ruku. Trhají mi blůzu. Je fialková s drobnými kvítky a mnoha knoflíčky. Jsem nahoře obnažená. Fuj, ať na mě nesahá, je to hnusné, nesnáším to. Nemohu se bránit. Ten, co mě strhl na zem, mi už klečí na kolenou a slyším: Tak se, pánové, dívejte, jak se to dělá. Bederní páteří mi projíždí strašná bolest... Mám zvrácenou hlavu, ale vidím, jak se jeho obličej pravidelně vynořuje. Je to strašné. To, co dělá, ani nevnímám, jen tu příšernou bolest v zádech... (Proto nesnáším sex na zádech, ještě teď mě to bolí.) Ten napravo pobízí druhého, aby si také sáhl. Kleká mi na ruku a osahává mě i on. Brrrl To nesnáším ještě víc. Proč mi ubližují? Nic jsem jim neudělala! Ten nade mnou už skončil. Zapíná se. Co sní uděláme? Od vesnice přijíždějí další tři na koních... Setkávám se pohledem s jedním z nich. V tom pohledu je stud, snad i lítost. Rovná mi nohy a stahuje sukni. Nasedají na koně a odjíždějí. Nehybně ležím a bojím se pohnout... ”*

Mohli bychom pokračovat téměř do nekonečna. Mnoho věcí nám vadí, mnoho jevů nás dráždí, některé vyvolávají nepřekonatelný stres

či nutkání. Složitost života probouzí uložený »materiál«, který naše duše neustále zpracovává - samozřejmě na nevědomé úrovni. Dospějeme-li však duchovní Cestou do vyšší vibrační sféry, do stopy nadvědomí, pak vědomě opouštíme tyto záznamy. Podařilo se je překonat. Pomáháme tím nejen sobě, ale přispíváme i k produchovní a zdokonalení celé naší planety.

## Nevyřešené vztahy

Velká většina potíží je vyvolána špatnými a nevyřešenými vztahy, mezi lidmi. Terapie pomáhá pochopit smysl rozporů, svůj vlastní podíl na problému a uvědomit si, kde došlo k omylu či bezpráví. Je zajímavé, že už jen změna postoje jednoho jediného člena skupiny podstatně mění vzájemné klima, přináší zklidnění a úlevu. Mnoho lidí se přiznalo k tomu, že hledali vinu vždy jen u druhých a nikdy si nepřipustili, že by hlavními strůjci problémů a konfliktů mohli být oni sami.

Jako jednu z častých příčin narušených vztahů nalézáme nevěru.

*„...Chce, abych byla stále doma, stále jeho. Nedovolí mi odejít ke kamarádce, z práce musím být na minutu doma a i do práce mě chodí kontrolovat. V bytě se zdržuje většinou v místnosti, kde právě potřebuji být. V kuchyni, v dětském pokoji, všude. Doprovází mě i do sklepa, přestože se nebojím. Raduji se z času, kdy on nemůže přijít včas domů. Služební cesty odmítá, ať by byly sebelákavější. Jde mi na nervy. Snažím se uniknout. Přemýšlela jsem i o rozvodu, ale to je neuskutečnitelné.“*

*Pátráme v minulosti obou manželů.*

*„Nacházím se v nějakém středověkém městě. On je už tehdy mým manželem. Odjíždí pravidelně na pár dní za prací. Má mě velmi rád. Shání, čím by mi udělal pokaždé radost. Občas mě bere s sebou, aby se mi doma nestýskalo.“*

*Jejich vztah je vřelý, až vášnivý. Po dvou letech prožije muž pořádné trauma, protože ji přistihne v jejich bytě v posteli se sousedem. Při rvačce jsou všichni tři téměř zabiti. Žena řeší situaci odchodem k sousedovi, muž odchází a sám našel, že se z něho stal potulný vandrák.*

*Porozuměli svým nevyřešeným vztahům, pro které přišli společně na zem. V tomto životě se opět vrátili k sobě, aby se žena naučila věrnosti a muž toleranci a aby si vzájemně odpustili.*

Zlo dávného času vyplouvá v dějích, v nichž se konfrontací setkáváme s tím, co je třeba dořešit. Člověk však během sezení poznává, že nežije jen jeden omezený život, ale má možnost se vyvíjet. Tento moment bývá obvykle tak osvobozující, že už sám o sobě sehrává velkou část léčebného procesu.

*Jedna mladá žena prožívala vedle svého muže velmi zvláštní pocity. Měla ho velmi ráda, ale v některých okamžicích jejich společného života si uvědomovala, že z něho má až panický strach. Během sezení se odvíjel jeden drastický zážitek za druhým. Tito dva lidé se setkávali spolu již v mnoha minulých životech a většina setkání byla poznamenána neláskou, vzájemným ubližením a v jednom dokonce vraždou.*

## **Noční můry**

Velmi často mě právě sny zavedly na správnou stopu úporného problému. V tomto případě šlo o dlouhotrvající ranní deprese.

*„Pokuste se mě dostat zpátky, jestli najdu nějaký zážitek z těch prokletých snů, kdy se mi pořád zdá, že jsem někoho zastřelil a probouzím se mokřý hrůzou.“*

*„Vrat' se...“*

*„Stojím u okna, dívám se do kraje. Je to okno zadního křídla mého zámku a ty pozemky mi patří. Jdu do vedlejší místnosti, vyndávám loveckou pušku a odcházím na čekanou. Nechce se mi lézt nahoru, sedám si pod strom. Je tu pěkné ticho, trochu usínám. Jsem ukolébán tím tichem. Šramot, naproti utíká zajíc. Zalícím, rána. Jsem dokonale probuzen, jdu ho sebrat. To není zajíc! Je to můj sluha! Potím se hrůzou. Co tu proboha dělal, co pod tou mezí hledal? Co teď? Nesmí se to nikdo dovědět. Táhnu ho z pole, bojím se, aby mě nikdo neviděl. Schovávám ho pod keřem a jdu pro motyku. Zakopávám ho na kraji lesa. Je mi špatně, zvracím...“*

*„Posuň se zpět k té ráně.“ Chci pečlivě odblokovat psychickou bolest a oživit pocit neviny. Jsem překvapená, co se objevuje. Nacházím zážitek současného života, kdy se jako šestnáctiletý málem zastřelil, oživil minulost a nastartoval noční děsy.*

*„Zastřelil jsem se. Tedy skoro zastřelil. Rána z revolveru mého otce, který jsem mu sebral, když mi bylo šestnáct, mi vybavuje to, jak jsem zastřelil toho sluhu.“*



*„Projdi tento příběh.“*

*„Mám revolver schovaný v kapse u kalhot. Jdu s ním do kina. Vracím se domů a v kapse si s ním hraji tak, že ho odjišťuji a zajišťuji. Rána. Padám na zem. Palčivá bolest na prsou na pravé straně. Tady mě nikdo nenajde a domů nedojdu. Zahaluje mě tma.“*

*„Jsi jen v bezvědomí... “*

*„...Slyším někoho běžet. Je to náš dobrý známý, nevím, co tu dělal. Ležím na cestě v lese. Volá doktora. Přicházejí dva, nesou nosítka. Opatrně mě zvedají, kladou na nosítka a vezou rovnou do nemocnice na operační sál. Sklání se nade mnou postava v bílém a říká: zarazila se o druhé žebro, vězí tam. Jsem všemu přítomen tak, že se na to dívám. Vyndává mi kus žebra... sešívají mě. Slyším, jak si říkají, že nevědí, jestli přežiji. Jsou u mě dva lékaři a sestra... Za dveřmi sedí maminka a pláče. K vědomí se probouzím na posteli, mám horečku... Brzy se mi objevují divoké sny, že jsem někoho zastřelil. Pronásledují mě celý život, kdykoli jsem jen trochu unavený.“*

*Děsivé sny zmizely. Navíc jsme objevili, že k oživení noční můry docházelo pravidelně i po televizním programu, v němž se střílelo.*

## **Psychosomatické problémy**

Jestliže je člověk delší dobu vystaven psychické deprivaci, spojené třeba ještě s fyzickým násilím, vychýlí se jeho rovnovážný stav natolik, že ztrácí psychickou sílu potřebnou k návratu do normálu. Je-li stres dlouhodobý, vyčerpaná nervová soustava selhává ve svém poslání pravidelně a pečlivě řídit všechny funkce organismu.

*Devítileté dítě ke mně přichází po dvouměsíční hospitalizaci v nemocnici s těžkou žaludeční neurózou a selháním ledvin. Po dvouhodinovém sezení nacházíme příčinu.*

*„Sedím u klavíru a hraju. Za mnou stojí maminka. Mám strašný strach, jestli to už zahraju správně... (pláče). Maminka na mě křičí, že jsem nemohlo líný a bije mě přes ruce a přes hlavu... Vařečkou. Chtěl bych utéct, ale nemohu... “*

*Rodiče na mou radu přestali chlapce nutit hrát na klavír. Poté, co nástroj vystěhovali z domu, zdravotní stav se upravil a hoch se vrátil do školy. Začal opět nosit samé jedničky.*

Někdy trvá i několik životů, než se organismus zbaví své zátěže. Jako v případě tohoto mladého muže.

*Nachází se těsně před porodem.*

*„...Pavouk, vidím pavouka.“*

*„Jdi před zrození do minulosti, kde vidíš pavouka.“*

*„...Něco mám na očích. Jako pásku, žlutou pásku přes oči. Je to poprava... (pláče). Krk mi šroubují do železné obruče. Je tu hodně lidí, bubnují na bubny... Vidím se, jak tam visím.“*

*„Jdi před tuto popravu.“*

*„...Jsem v lese, hledám cestu ven... Teď jsem se dostal na okraj. Vidím slunce, obzor, strašně moc světla a kopec na druhé straně. Přicházím k železnému pavoukovi. Prohlížím si ho. Víím, že se tím popravuje. Jdu do města, vidím trh, ovoce...“*

*„Jdi před to.“ Snažím se nalézt příčinu popravu.*

*„...Červené nebe, žene se vítr, strašný vítr. Schovávám se v úzlabině mezi skalami. Seshora letí... je to kus ledu, asi rampouch, padá mi na hlavu. Je to strašná rána, klesám k zemi.“ (Nachází se v bezvědomí.)*

*Vedu ho do hlubokého podvědomí.*

*„Ležím, na hlavě mi roste boule, zvětšuje se a zvětšuje a já to nemohu zastavit. Nedokáži odhadnout, jak dlouho tu ležím. Jsem bezmocný... zvracím... Zvedám se na ruce, ale nemohu, nemám sílu. Všechno se se mnou točí, ležím na zemi. Zima, chlad (odtud pochází bolest mé páteře a plotýnky)... Trhám přesličku, zaháním hlad, piju sníh, vyhrabuju kořínky, nevím, jak tu jsem dlouho... Na rukou mám lišej, černou plíseň... Vycházím z lesa... Prohlížím popravistiště, jdu na trh... Všichni na mě koukají, cítím jejich pohledy, úšklebky a opovržení. Jsem pro ně méněcenný. Proč jsou na mě takoví? Procházím tržištěm. Cítím stále jejich pohledy a vidím posunky... Najednou vyletí z místa mezi dvěma domy kladivo...“*

*„Jdi zpět na tržiště.“ Pracuji opět s vědomím, které se nachází v bezvědomí.*

*„...Vyletikladivo, slyším tříštivýzvuk, cítím ránu a vnímám strašnou bolest... padám k zemi. Zvedají mě dva muži a nesou do vězení... Probouzím se strašnou bolestí hlavy, zad a nohou... Ležím... nosí mi chleba a vodu... proč mě mají za méněcenného? Tohle jsem opravdu nečekal. Je mi zima, na rukou se mi znovu objevila plíseň, strašně mě bolíhlava, bolí mě noha. Právě i teď mě tak bolí... Vyvádějí mě zvězení a vedou na ten kopec... Bubny... Lidé, hodně lidí, vážou mně přes oči pásku a cítím, jak mi krk šroubují do okovu toho pavouka, bolí to,*

hlavně na šroubech (sahá přesně na místa, kde má odoperované nádory)... Vidím se, jak tam visím, lidé už odešli... Chvillemi cítím v celém těle bolest a chvílemi se na sebe dívám z výšky."

„Země?"

„Čína... Co si ti lidi jsou schopní vymyslet na druhé!"

„Jdi do dalšího zážitku, kdy jsi prodělal něco podobného. "

„...Stojím nad dřevěnou ohradou, je to kachní farma. Vedle stojí kolega. Skláním se přes hrazení. Zvedám hlavu. Cítím tupou ránu, bolest, padám na zem."

Nechávám ho zážitek projít znovu v hlubokém podvědomí.

„...Kolega mává nožem, udělal pohyb za mým krkem jako legraci, ale já zvedám hlavu a najedu mu přímo na ostří. Zasekne se hluboko, cítím ten zásah... Lidé mě odnášení, obvazují, dávají obklady na hlavu, hýbou mi nohama. Ty jsou bezvládné... Levá se trochu oživila, ale na pravou mi vyrobili kšandy, abych jí mohl posouvat... Je to v Ty rolích... Umirám mladý."

„ Posuň se v čase k dalšímu podobnému zážitku."

„...Dlažební kostky, hromada... Je to barikáda, květen 1945. Před námi kouřová clona, chráníme se za tou hromadou. Zezadu letí dlažební kostka. Přímo do krku... strašná bolest... Chci se odplazit... nemohu, tělo mě neposlouchá. Je to zase skoro stejné místo na krční páteři, které mě bolí i dnes. Nemohu, ležím tam a vidím projíždět obrněné vozy... Teď už se vidím, jak tam bezvládně ležím."

„Kolik je ti let?"

„Dvacet."

Poškozená energie se prosazuje ještě v tomto životě. Operace nádorů na krku, přesně na místě oněch šroubů, odoperovaná rakovina kůže, nádor v mozku v místě úderu rampouchem, bolesti páteře, zejména krční, a nohou.

Duše si od početí vytváří vlastní tělo. Psychické i fyzické funkce matky i dítěte jsou spolu nerozlučně spojeny. Jsou v neustálé součinnosti a dávají základ pro rozvoj nového organismu. Určité předpoklady psychosomatických onemocnění se tak utvářejí již v těle matky. Jsou zakódovány v paměti energie duše, která přichází do života, a patologické vlivy, jež si s sebou přenáší z minulých životů, se tak podílejí na tvorbě různých druhů poškození.

Věda s mnoha svými zkostnatělými názory obtížně přijímá nové skutečnosti, třebaže jsou zdravým lidským rozumem snadno pochopitelné.

„Nemohu přiznat, že jsem někdy něco prožil- Jsem psychicky zdravý a nejsem psychiatrický případ. Na medicíně jsme se nic takového neučili. Kdybych někomu řekl, že jsem podstoupil sezení, tak bych byl na pět elektrických šoků. A mluvit o minulém životě, to by mi přidali ještě inzulinový, " říká mi jeden lékař a prosí, abych nikde neuváděla jeho jméno.

Byl po třetí operaci žlučníku a kolegové se marně snažili odstranit stále se opakující srůsty. Na reinkarnaci vůbec nevěřil, ale po sezení byl velmi překvapen, jak jeho potíže úzce souvisí s prožitým obsahem minulého života. Nachází se namačkaný s ostatními lidmi v dobytčím vagónu. Slyší skřípot otevíraných dveří, vnímá dešť a sychravé počasí (venku je asi minus deset stupňů), marně se ohlíží po svém synovi, už je hnán kupředu. „Los, los,“ řve voják s kulometem v ruce, druhý v civilu do něho strká pažbou tak, že ho povalí na zem a kope do něj. Cítí strašnou bolest v oblasti žlučníku (a to i při sezení), ale strážný do něho kope dál a řve, aby se zvedl a zařadil. I při veliké bolesti myslí na syna. „Jen aby mu neublížili, teď už se o něho nemohu postarat, mám co dělat sám se sebou. "

Jeho překvapení pak bylo ještě větší, když po nějaké době zjistil, že žlučník už další operaci nepotřebuje.

Za psychosomatickým onemocněním nacházím často úrazy nebo poškození některých orgánů v minulosti. Bývají to většinou bolesti bez racionálního jádra.

„Nikdo mi nevěří, že mě žaludek opravdu bolí. Rodiče si myslí, že simuluji."

Vracíme se proti směru času a nacházíme zakódovaný dávný incident.

„Stojím proti muži, kterého asi o hlavu převyšuji. Hádáme se, vytýkám mu z moci krále, že takto s nimi nesmí jednat, on na mě křičí, že králi do toho nic není. Vidím plno jídla na stole, proto se neovládám a křičím i já, že mají podmínky pro to, aby nehladověli. Jsem po dlouhé cestě unavený a tak sedám ke stolu. Mám žízeň i hlad. Staví přede mne mísu s masem a tak neodolám... Zapíjím to vínem... Ležím, jde k mé posteli, chci vstát, ale nemohu, zabodává mi ostrý nůž do těla. Je to v místě žaludku... (teď mě to strašně bolí, komentuje současný bolestivý vjem), ležím jako ochrnutý, ruce i nohy jsou jako mrtvé, bezvládné, co se to se mnou stalo... Napadá mě, že mi něco přimíchali do vína. Určitě, z jednoho poháru bych nebyl vyřizený... strašná bolest... nechci umřít... "

*Postupně se na přímce tohoto života udělalo jasno. Jako sirotka ho odvádí strýc ke králi. Později, ve službách krále, je třeba vyřešit stížnost jednoho kláštera, který spadá do péče odbojného dvořana na pomezí hranic.*

*„Vjíždíme na nádvoří, mám doprovod. Je tu jako v úle. Muži v sukních se překřikují... jsou to mniši. Stěžují si, že mají hlad. Odevzdávám koně svým lidem a jdu po několika schodech nahoru... Měl jsem být bdělý, je to moje chyba, vždyť jsem to tušil... ”*

V dalším případě jsme hledali důvod těžkého astmatu.

*„...Vyvádějínás z vagónu, konečně trochu odpočinku. Zenou nás do brány. Je železná, černá, bláto, prší, fouká vítr... Schnell, schnell! ...Po obou stranách stojí vojáci se zbrani v ruce, jeden mě mlátí do zad a řve. Už nemůžu, sotva lezu, tlačí nás do místnosti, je tu hodně lidí... Proč jsou všichni ve spodním prádle... asi kontrola... Zas na nás řve hlídka: svlíkat, svlíkat, ženou nás vedle do sprch... Bílá místnost, u stropu kohoutky, konečně hygiena a odpočinek... Nemohu dýchat, zvedám ruce k hrdlu, držím se za krk, dusím se... Vidím ostatní, někteří ještě stojí, jiní už leží Nemohu (chrčí)... Tunel, vidím na konci Světlo... Je to slunce?“*

*Prochází tunelem a ocitá se v prosluněné krajině. Ale i pro mne je zvláštní, když říká, že se mu špatně dýchá, že má stále ještě pocit toho dušení a drží se přitom za krk. V tomto životě trpěl odmalička záněty průdušek, které se později vyvinuly v astma.*

*Kromě tohoto problému však objevujeme ještě i karmický dluh z dalšího minulého života.*

*„...Pozoruji se v zrcadle, jsempěkný, mladý... jsem ibohatý, vlastním několik domů. Je to v Paříži? Určitě je to Paříž. Vybavuje se mi jedna ulice, kam jdu na schůzku a marně čekám... Dozvěděl jsem se, že chodí s mým kamarádem... (Delší ticho.) Né, né, né (skoro křičí), tak jsem to nechtěl, dal jsem ho jenom potrestat... nechtěl jsem, aby ho udusili!“*

Nacházím souvislost, že čím více je člověk ztotožněn se svým fyzickým tělem, tím více si přenáší problémů i do dalšího života.

*Přes úporné bolesti střevního traktu, několik střevních kolik a hospitalizaci v nemocnici se ocitáme v minulém životě v koncentračním táboře, na bloku vyhrazeném pro lidi s tyfem. Žádné hygienické pod-*

*minky, nedostatek vody, jedno tělo namačkané na druhém, místo lůžka prkna. Je také ještě mladý a nechce zemřít.*

*Tento patnáctiletý chlapec se od první smysluplné věty zajímal o zdraví svého těla a byl také odmalička pod stálou lékařskou kontrolou.*

To negativní, co jsme kdy prožili, se může znovu kdykoli objevit i ve formě chronických stavů a obtížně léčitelných nemocí, jako jsou například kožní choroby.

*„Jsem v izolované komůrce na konci bloku. Přichází pro mě muž, má na sobě černé šaty a v ruce zbraň. Jdu před ním a vnímám tu zbraň v zádech. Po obou stranách uličky leží namačkaní lidé. Cítím, že mě sledují očima. Vede mě do větší místnosti, kde jsou dva muži v bílých pláštích a třetí v černém. Ten má také zbraň. Je tu víc světla, než jinde. Nařizují mi, abych se svlékla. Strašně se stydím, ještě nikdy jsem nebyla před žádným mužem nahá.“*

*Na moji otázku jak je stará odpovídá, že sedmnáct let (nyní je jí třicet).*

*„Musím vylézt na nějaký stůl, spíš vysokou lavici. Přivazují mě k ní. Třesu se hrůzou, co se mnou budou dělat. Ten jeden v bílém drží moji ruku a nařezává na kůži proužky. Ten druhý do toho něco dává, strašně to bolí a pálí... Odvádějí mě zpět do té mrňavé místnůstky. To se opakuje několikrát. Asi se mnou dělají nějaké lékařské pokusy...“*

*Zase přichází ten se zbraní, ale tentokrát mě strká ven. Cítím pořád hlaveň v zádech. Jdeme až k drátům. Tam se zastavil. Slyším výstřel, cítím jakousi horkost v těle... Dívám se, jak tam ležím... Vznáším se nad bloky...“*

*V tomto životě trpí tato žena těžkým kožním onemocněním. Nemohu si odpustit otázku, proč? A jakým právem si člověk dovoluje udělat z druhého člověka pokusný objekt a nastartovat nemoc na více životů?*

Traumata psychická a fyzická se doplňují, vzájemně ovlivňují a jsou pak základem různých, těžko léčitelných onemocnění.

*„Každou noc se budím bolestivým tlakem na prsou, který je doprovázen pocitem dušení. Opakuje se to dvakrát až třikrát za noc. Nesnáším zimu a ohrazené dvory.“*

*Prošli jsme dva minulá životy. V prvním případě se udusila zaspaná v písku.*

*„Všude je jen písek a pusto. Ležím ve skrčené poloze, objímám*

si kolena. Písek je okolo mne a prostor se zmenšuje... Začínám se dusit. Víím, že je to v Indii. "

Další úmrtí, předcházející současnému životu, bylo ještě dramatictější.

„...Jsem čtyřletá holčička, stojím v zahradě, možná parku. Předemnou je asi jednopatrová budova, po celém vnitřním obvodu je podloubí. Víím, že je to klášter. Chodí tu ženy v dlouhých šatech, podobných kutnám. Žijí tu odmala... Je to ve Francii a má to nějaký vztah k Izraeli, ale nevím jaký...

Všichni musíme z kláštera ven. Jsem v náručí nějaké jeptišky, nastupujeme do vlaku. Jsou to nákladní dřevěné vagóny. Stojíme namačkání jeden vedle druhého. Snaží se mě držet hodně vysoko, aby mě lidé okolo neumačkali. Opírám se jí nožičkami o prsa a všude okolo sebe vidím hlavy ostatních žen. Slyším pláč a změt' hlasů, kterým nerozumím... Nastupujeme do nákladního auta s plachtou. Pořád jsem v náručí té ženy. Jedeme po nějaké špatné cestě, moc to hází a drncá... Zenou nás branou na veliký dvůr, obestavený vysokou zdí. Nejsou tu žádné stromy, jen samé bláto. Baráky, jsou jen dva, mají rovnou střechu a žádná okna... Sedíme na zemi... Bláto, zima, hlad, žízeň, vlasy mám spleené blátem... Vojáci v uniformách nás ženou na dvůr. Stojím s ostatními v hloučku. Moc pláču. Před tou ohradou běhají lidé pořád dokola. Jsou špinaví a otrhaní. Vojáci na ně míří a střílejí. Občas někdo padne na zem, ostatní je přeskakují... Pak už nikdo neběhá. Ti, co stáli, žijí, musejí odtahat mrtvé na hromadu... Pak běháme okolo té zdi my. Oni střílejí... pod nohy, do země, do vzduchu, je to strašné, pořád běháme kolem té zdi. Moc pláču... Motám se mezi nohama lidí, zakopávám o ty, co leží, přelézám je. Ze země mě zvedá ruka a praští se mnou o tu zeď. Jsem o ni opřená, kolem mne jsou vojáci a smějí se. Dívám se na ně nahoru a pláču. Říkám si, že když budu hodně moc plakat, tak mi neublíží. Vidím jejich tváře jako smějící se masky. Jsou hrozně velcí. Jeden z vojáků do mě strká pažbou pušky. Moc to bolí. Tlačí mě na zeď, ten tlak je čím dál větší, bolest se stupňuje a mám pocit, že to nevydržím. (Špatně dýchá, dusí se.) Náhle vše mizí a já cítím, že stoupám tmou, jako když jedete ve výtahu. Ted' vidím Světlo..."

„Po terapii u mě došlo k úplnému odstranění problému. Žádný bolestivý tlak na prsou, žádné noční buzení. Bolest v zádech, kterou jsem považovala za tělesnou indispozici díky svému věku a zaměstnání, zmizela. Jsem bez problémů a jsem šťastná," napsala mi tato žena později.

Po sezení se rozpomenula na zážitek z dětství. Byly jí asi tři roky,

*když k nim domů někdo přinesl noviny s obrázkem skupiny dětí z koncentračního tábora. Celá rodina na ni překvapeně hleděla, když tvrdila: „ To jsem já, to jsem já.“*

Jiná žena, která se v minulosti zřítily ze skály a těžce se zranila, má v současném životě potíže s vnitřními orgány.

*„Jdeme ke skalám. Dívám se dolů do údolí. Velké šedé kameny dole, těsně pode mnou je malá bříza. Mám zvláštní pocit radosti, že jsem tak vysoko nad propastí a přeji si, aby se o mě bál a podal mi ruku... Najednou kloužu, padám, připadá mi, že nekonečně dlouho letím. Padám na ostrý kámen a kloužu ještě níž- (Svíjí se bolestí.) Strašná bolest... asi ztrácím vědomí... Dívám se na sebe, bílé šatysou od krve, mám roztržené břicho a z něho teče proud krve. Sbíhá, po straně skály je les, už je u mě, zvedá mi hlavu, dává ji do klína, rukou drží tu ránu, ale krev se mu řine skrz prsty... (pláče). Říkám mu, že mě to už nebolí, ale on neslyší. Nechává mě ležet a běží pro pomoc. Odnášejí mě... vidím se ležet v rakvi. Kolem stojí několik vysokých svícňů a hoří svíčky. V místnosti je mnoho květin...“*

Muž, lékař, si stěžuje: „Vypozoroval jsem, že když si myji ruce, začne mě často bolet pravá ruka.“

*„Sedím v loďce, chytám ryby. Reka... je to Nil, je kalná, valí se kolem. Nahybám se přes okraj... ruka... bráním se, drží mě pevně, táhne mě to do vody. Padám z loďky, táhne mě pod vodu... Brr... Doma se mě nedočkali...“*

*Pro diagnózu jsme si »zaskočili« až do starého Egypta.*

## **Prenatální období a příchod na svět**

Psychosomatické problémy, které mají původ v prenatálním období, patří mezi nejúpornější.

*„Jak dlouho tě to bolí?“*

*„ Odmalička, já jsem si na tu bolest už zvykl,“ říká osmnáctiletý student gymnázia, který je osvobozen z tělesné výchovy pro potíže s páteří. Jsme v pátém měsíci těhotenství jeho matky, kdy se objevil následující zážitek.*



*„Jsem otočený hlavou dolů. Dostávám ránu a začíná mě bolet páteř a levá ruka. Mám zlost, jsem taková malá, ošklivá žába a ještě mě mlátí, dostal jsem velkou ránu... A taky se dusím.“*

*»Vystupuje« a dívá se na matku.*

*„Leží na zemi, někdo k ní přibíhá a pomáhá jí zvednout se ze země. Aha, ona běžela a upadla, proto jsem se natrásal.“*

*Znovuoživení způsobila druhá nešťastná náhoda ve třech letech.*

*„Jsem u babičky, lezu do kurníku pro vajíčka... Padám ze žebříku po hlavě dolů. Jsem z toho připitomělý. Bolí mě páteř, levá ruka a dostávám tiky.“*

Racionální jádro některých nemocí můžeme nalézt právě v době, kdy matka nosí dítě.

*Zajímavý byl případ chlapce, který trpěl odmalička stále se opakujícími angínami. Stačilo, aby se s ní »potkal« ve dveřích zdravotnického zařízení. Jedna vlna angíny střídala druhou. Nakonec se lékaři rozhodli mandle odstranit. Než k tomu však došlo, prošel v sezení návratem do prenatalního období, kdy uplynulo deset dní od početí.*

*„...Mám vysokou horečku, těžké nohy, celé tělo se mi třese, bolí mě v krku, takže nemohu polknout... chtěl bych si lehnout, ale nemohu, musím do práce \_\_\_Isem k smrti unavený, snad z té postele ani nevstanu... Ten autobus strašně drncá, je to hrozný pocit, toužím po posteli, mám zimnici (celý se chvěje). Musím si vzít penicilin, už jsem ho měl mít před hodinou, nemám ho čím zapít. Kdyby mě tak někdo pustil sednout...“*

*Takto jsme prošli přechozenou angínu matky v době, kdy bylo chlapci pouhých pár dní v prenatalním období. Matka shodně potvrdila tento záznam. Dojížděla přes celou Prahu, vstávala ráno po čtvrté hodině, přitom ale nechtěla neschopenku, protože byla krátce v práci a nevěděla ještě, že je v jiném stavu. Tento návrat pomohl u chlapce zastavit opakované angíny.*

Je obtížné pochopit, že několikadenní embryo, které nemá vyvinutou nervovou soustavu, si může do detailů zapamatovat všechno, co prožívá jeho matka. Energie duše prožívá naprosto vše. Patologii přijímá jako samozřejmou součást svého »vybavení« a z ní pak tvoří i vlastní chorobný základ pro svůj budoucí vývoj. Proto je tak bezpodmínečně nutná prevence v době těhotenství matky.

Také neznalost v lékařském prostředí může mít na svědomí i závažné poruchy zdravotního stavu některých lidí v budoucnosti.

*„...Cítím tlak na hlavě, slyším: asi bude nutné provést potrat, musíte se s tím smířit. Pláču, vnímám strach... Matka sedí naproti lékaři. Ne, já to dítě chci. Bude možná těžce poškozené, při styku se zarděnkami není jiné řešení, říká muž v bílém plášti. Ne, já nechci, nedovolím to, brání se mu. Navrhnou tedy další vyšetření, říká lékař. ”*

*Embryo je celý měsíc ve velkém citovém vypětí, stresu a strachu. V sezení jsou zaznamenány myšlenky týkající se všech možných poruch a patologií. Jsou tu i vize zmrzačeného dítěte, umírajícího tělíčka a podobně. Všechny tragické pocity a myšlenky zažívá spolu s matkou.*

*Dítě bylo donošeno, ale odneslo si do života představy, že má zemřít a jeho život je ohrožen. První lékařské vyšetření oživilo zasuté reminiscence neblahých zkušeností ze stejného prostředí a patologie byla na světě. Při sebemenším škrábnutí se objevovala hysterie provázená úzkostí, křikem a pláčem. Celé mládí ho provázely obavy o zdraví a často nepřiměřený strach ze ztráty života.*

Na časové koleji je samozřejmě také často velmi těžký a nesnesitelný zážitek porodu, který má pak v životě nepříznivý dopad na naše zdraví. Lidé se při něm dusí, cítí agónii nebo hlásí, že tělo vědomě opustili. V těchto případech pozorují ošetřující personál, vidí i slyší všechno, co si povídá a sledují, co se děje s jejich tělem a co s jejich matkou.

*„Ležím přes ruku doktorovi, jsem jako stažený králík. Nohy, ruce i hlava mi visí k zemi, jsem úplně modrý, brr, i celý špinavý. Slyším doktora, jak říká: Tak nevím, jestli ho přivedeme k životu.”*

Přes zážitek porodu se často dostáváme do dalších shodných prožitků minulého života. Objevují se konkrétní události, spojené například s udušením. Vedení po časové koleji zajišťuje, že je člověk prožívá chronologicky.

Jedno z nejdramatičtějších a časově nejnáročnějších sezení probíhalo s dvacetiletým chlapcem. Začali jsme v poledne a končili po půlnoci.

*Celých dvacet let byl tento hoch provázen pocitem, že je stále sešňorovaný a někdy proto nemůže ani dýchat.*

První překvapení mě zastihlo při pokynu k návratu. Okamžitě se nacházel v situaci porodu, ztotožněn se svou matkou. Křečovitě se držel židle, přerušovaně dýchal a svíjel se bolestí. Židle nebyla porodní stůl a tak se mi skutálel na zem. Rychle jsem k sobě srazila dva stoly, na které si lehl.

Obdivovala jsem porodníka, který tolik hodin zápasil o život tohoto chlapce. Kousek ven a zpět, natočit, stisknout, popotáhnout, ale opět zpátky. A tak znovu a znovu, další a další pokusy. Přicházel na svět rovnou nohama.

Někdo bral za kliku od místnosti, kterou jsem pro jistotu zamkla. Na ochozu, kam vedla okna, se objevila paní, která přišla uklízet. Řečí rukou jsem jí vysvětlila, že uklidím sama, mám něco důležitého na práci.

„On na stole, vy na židli, co jste tam s tím mužským dělala?“ byla první otázka druhý den ráno. A já, zabraná ještě do problému, jsem bezprostředně odpověděla: „Rodila jsem ho.“ Překvapěnější výraz obličeje asi už neuvidím. Byla to ale naštěstí velmi inteligentní Žena. Rychle pochopila a dokázala mlčet.

Čas utíkal a »novorozenec« měl venku jen nohy. Pak se začal kroutit v bocích, cítil a hlásil každý stisk a bolestivé pocity. A tu to začalo. Zvuky, jako když někdo láme suché větvičky. A další a další a znovu. Rozhlížela jsem se odkud přicházejí a za chvíli jsem na to přišla. To praskal on. Vycházely z něho práškové zvuky různé intenzity v nestejných intervalech. Čas se vlekl. Už byly venku i ruce. Sice celé rozmačkané, ale to nejhorsí nás teprve čekalo. Střídavá ztráta dechu, bezvědomí, nádech, vytěsnění, při němž pozoroval matku i lékaře a všechno znovu a znovu. Lékař pracoval a mlčel. Skláním se před obrovskou trpělivostí a moudrostí tohoto člověka. Konečně jsem uviděla »miminko«. Svrástilo obličej do grimasy, nadechlo se a rozplakalo. Byl to krásný dětský vriskot, jak ho zná každý z porodnice. Komická scéna, chlap jako hora a pláče jako miminko.

Když pak po sezení otevřel oči, podivil se, že je tma. Ještě víc ho však udivilo, že uplynulo dvanáct hodin. Neměl hlad, ani potřebu spánku. To samé jsem však nemohla říci o sobě. Opět se uplatnila relativita času. Asi za týden se ozval jeho hlas v telefonu a nesměle se zeptal, co má dělat s manželkou, která se ho bojí, protože ještě praská, i v noci. Doporučila jsem trpělivost na obou stranách. Za měsíc zvukové efekty ustoupily, poprvé v životě se přestal cítit svázaný provazy a mohl volně dýchat.

## Pozor na slova

*„...Nemohu ven, tlačím pořád jako do stěny, která mě nechce propustit. Vznáším se nad matkou. Teď vidím, jak mi leze hlava ven, doktor ji pomáhá páčit... sestřička říká: narodil se vám, maminko, kluk jako buk, tomu žádná ženská neodolá. ”*

*Tato věta byla později v životě snadno oživována a stala se pro tohoto muže neštěstím, nebo spíš pro ženy, které s ním přišly do styku. Věren své »sudičce« realizoval, co mu bylo vloženo do kolébky. Kpartnerkám se choval jako vandal, který nedokáže cítit jediný upřímný cit. Až do doby, než našel ve svém životě tuto zlověstnou větu, vždy trpěl, pokud ženu nezískal. Ale to mu bylo už téměř osmdesát let...*

Všichni, kteří pracují s lidmi, zejména ve zdravotnictví, by měli být obeznámeni s filozofií práce ducha.

Jakmile se člověk nachází v bezvědomí, zastupuje stopu vědomí stopa hlubokého podvědomí. Duše registruje dále všechna slova, zvuky a události a zaznamenává a ukládá je. Každé pronesené slovo nad pacientem ve stavu bezvědomí, při chirurgickém zákroku nebo pouze při ošetření zubu, v horečce či vyčerpání, se pak může stát při pozdějším znovuoživení, které nemusíme ani postřehnout, zdrojem velmi neblahých zdravotních problémů v celém dalším životě. V těchto situacích by měl každý mlčet!

*„Nedávno jsem prodělala spontánní potrat a asi po měsíci začala znovu strašně krváčet... K lékaři mám daleko. Ono to snad přejde... nepřechází... cítím, jak je mi špatně. Není tu nikdo, aby mě odvezl. Z posledních sil sedám do auta... ještě otevírám dveře ordinace... tma...”*

*Zena omdlela, ale lékař, který měl službu, ji okamžitě odvezl svým autem do nemocnice. Po týdnu se vrátila v pořádku domů, byla zachráněna. Za měsíc ji však přepadl iracionální strach o život. Má technické vysokoškolské vzdělání, tedy velmi racionální postoj k životu, ale ten strach, že zemře, že musí zemřít, že už vlastně nežije, se vtíral tak silně, že navštívila psychiatra. Dostala sedativa. Další měsíc to už byla úzkost a následně nevladatelný děs.*

*Šly jsme do záznamu od chvíle, kdy ztratila vědomí. Slovo od slova zopakovala názory konzilia lékařů nad svým bezvládným tělem: „ Už je pozdě, měl ji přivést dřív. Podívej, má dokonce srdeční vadu. Listují v mém statusu. Ne, pokusíme se o to, dáme jí transfuzi. To*

*nemá cenu, vidíš, ze je skoro mrtvá. Tu už nevkřísíš. Vždyť vidíš, je mrtvá. Nemluv a dělej..."*

Záznam z hlubokého podvědomí byl vynesena do vědomí a dlouhotrvající těžké psychické deprese z obav o život v jediném sezení skončily a už se neobjevily.

Následující případ mohl mít pro budoucí život ještě vážnější důsledky.

*Byl to nejnadanější student mojí kolegyně. Přestože trpěl vysokými teplotami, byl podle lékařských vyšetření zdravý. Stav se nezlepšoval, a tak byl po několika měsících dán do invalidního důchodu, třebaže mu nebylo ještě ani devatenáct let.*

*Chlapec se v terapii dostal velmi rychle do situace, kdy ho dvě zdravotní sestry držely za nohy a za ruce a lékař vbodával lumbální injekci, aby odebral mozkomíšní mok. Vpich byl velmi bolestivý a tak sebou strachy cukal. Měl zároveň strašnou hrůzu z poškození páteře a prosil, ať už ho nechají být. Lékaři došla trpělivost a na svého pacienta, který se nacházel už tak ve velkém šoku, zařval: „Drž a nehýbej se, nebo tě zabiju.“ V tomto momentě se zakonzervovala teplota a záznam v hlubokém podvědomí, vyvolaný nervovým napětím. Vysoké teploty byly odstartovány.*

*Tím, že šlo o psychosomatické onemocnění, jehož základ ležel nyní v hlubokém podvědomí, neměla veškerá vyšetření ani léčení úspěch. Po jednom jediném sezení se chlapec uzdravil. Do tří dnů bezesbytku zmizely teploty a vysokou školu dokončil.*

*Snadno jsme našli a vysvětlili i příčinu trvalých bolestí hlavy, kvůli nimž podstoupil lumbální punkci. Byly to neustávající hádky jeho rodičů, spojené se strachem a napětím, protože si nepřál ztratit ani jednoho z nich.*

## **Poruchy řeči a jejich prevence**

Chlapec trpěl silným zadržováním řeči. Vrátili jsme se do tří a posléze do dvou let života a objevili dva stěžejní »zápisy«.

*„Lezu s jedním větším klukem na skálu. Klouže mi noha, kutálím se dolů... Vidím se ležet u velkého kamene, někdo volá: Tady je zraněný chlapec. Přibíhá maminka, zvedá mě a křičí: co se stalo, co se ti stalo,*

*co je ti...? Nemohu jí to říct, protože mě neslyší... Teď jí to chci říci ústy, ale nemohu ještě dýchat... ma... ma... ma... maminko, já jsem spa... spa... spadl. Vyrážím to ze sebe."*

*Před tímto incidentem jsme našli ještě jeden podobný.*

*„Běžím z kuchyně do pokoje, zakopávám o něco v cestě a letím po obličejí a po bříšku. S rukama dozadu kloužu rychle po parketách a cítím náraz o stěnu. Podjel jsem stojan s televizí a zabrzdil hlavou o zeď. Strašně to bolí, nemohu vstát, lezu po čtyřech, brečím. Přibíhá maminka a křičí: co se stalo, co jsi udělal... Chci jí to říci, ale nemohu to ze sebe vypravit... já... já... ne... ne... nevím."*

*Porucha řeči byla navozena tímto leknutím, upevněna incidentem při pádu ze skály a během školní docházky se postupně zhoršovala. Každé napětí, stres a samozřejmě i úsměšky spolužáků umocňovaly tuto zátěž-*

Jako příčina koktavosti se objevuje v převážné většině zážitků leknutí. Pokud je počáteční stav způsoben okolnostmi v současném životě, snadno se vyhledá a příčina odstraní. Pokud je stav nastolen v některém z minulých životů, nalezení zátěže je obtížnější. I k takto navozenému stavu je však možné se dostat přes stejné momenty prožitku, jako leknutí, strach, neschopnost se vyjádřit apod.

*Obtíže chlapce, který prožil prvotní leknutí jako dvouleté dítě, umocnil ještě strach při zásahu Lidových milicí. Přes oba pocity jsme měli možnost proltnout se do zákopů první světové války a projít další sérii obdobných hrůz. Příčina poruchy se vynořila v daleké minulosti — až v sedmém z procházených životů.*

*„Stojím u nohy slona, připravuje se odjezd knížete."*

*„Kdo jsi?"*

*„Jsem synem správce u knížecího dvora... jedu na prvním slonu v nosítkách na hřbetě. Za mnou na dalším slonu jede kníže a třetí slon uzavírá stráž... jedeme lesem."*

*„Můžeš určit, která je to země?"*

*„Pomezí Indie. Teď se to stalo, strašně se lekám. Řítí se na mě ze stromu velké zvíře. Zakusuje se mi do ramene, au, au (svíjí se a znovu prožívá utrpení), je to strašná bolest, slyším, jak mi zuby drtí kost... zápasím... Podařilo se mi ho srazit. Chci křičet, aby přidali, že tu hrozí nebezpečí, ale vydávám jen skřeky... slyší mě a ujíždíme... Krvácím, ale musím to vydržet... Sundávají mě a nesou do stanu. Nějaká žena mipřikládá lupení na ránu. Ošetřují mě dlouhou dobu..." (Delší ticho.)*

„Dál.“

„Ruka mi visí, nezvedám ji... Kníže mi za odměnu nabízí, abych si vybral kterýkoli dům v jeho knížectví. Líbí se mi ten největší... Mám v tom domě obchod a prodávám... “

„Jdi ještě dál.“

„Přichází ke mně někdo, asi místní dohlížitelé a chtějí, abych jim označil jednoho člověka, který ke mně občas chodí. Až zase přijde, mám si stoupnout k pravému sloupu... Udělal jsem to. Dovnitř vrazili tři muži a spoutali ho. Nikdy nezapomenu ten pohled. On ví, že jsem ho zradil... Oběsili ho před mýma očima... stále ho vidím.“

„Posuň se do posledního dne života.“

„...Jsem zarostlý, špinavý... Je to vězení, kde se nacházím... Ano, oni pašovali a já to prodával. Když zemřel kníže, přišli a zatkli mě. Mnoho let jsem strávil ve vězení a tam i umírám. To mám za to. “

Pomocí terapie objevil tento šestnáctiletý chlapec sám zákon karmy. Už během terapie a zejména po jejím skončení hodnotil příčinu svých vnitřních citových pohnutek z jiného zorného úhlu. Také somatické problémy vymizely.

Jakmile se svědomí dostává opět do souladu se sebou samým, dostavuje se pocit osvobození a mysl se stává na své cestě životem pozornější ke svému okolí.

Dítě se cítí bezpečné s matkou nebo osobou, která ji zastupuje, protože mu poskytuje jistotu. Ve chvílích ohrožení se utíká do ochrany člověka, který mu tuto důvěru zajišťuje. Proto tak silně potřebuje trvalý kontakt. Matka dokáže svým vcítěním předvídat situace nebezpečné malému človíčkovi. On ještě nestihl zmapovat nový svět. Mnohé věci, jež vidí dnes, v minulém životě neexistovaly. Osobnosti, které se ve své minulosti živě zajímaly o všechno dění, bývají velmi zvědavými dětmi. Je nutné tuto zvědavost podporovat a dát pozor, aby nebyla utlumena zbytečnými zákazy a příkazy.

Je tu ale ještě celá řada nepředvídatelných situací.

„Jdeme s maminkou ze školky, poskakují vedle ní. Ohlédnu se... Obrovské zuby, vyplazený jazyk a otevřená tlama je přímo proti mým očím. Dívám se do té tlamy. Sok...Ma... ma... chci křičet, ale nejde to. Maminka mě zvedá do náručí, ale nemohu ze sebe vypravit ani slovo. Staví mě zpátky na chodník.“

Leknutí ze psa znovuoživilo traumatický zážitek z minulého života, kdy byl přepaden a roztrhán vlky.

I malý incident při sáňkování může zavinit pozdější obtíže ve vyjadřování. Dítě spolu s doprovodem vyletí z jízdní dráhy a zaboří se do závěje. Dospělý člověk sníh oklepe, ale dítě se jím může dusit a z leknutí prožít trauma. Nebezpeční mohou být ale třeba i obyčejní čerti, kteří doprovázejí Mikuláše. Rodiče si často neuvědomují, že to je legrace jenom pro ně, ale dítě může prožít šok, který zanechává následky na celý život. Někteří rodiče dítě čerty přímo straší. Řešila jsem případ, kdy otec na ulici strčil svého tříletého synka přímo do chumlu čertů, aby mu natloukli. Jeho porucha řeči se od té doby rok od roku zhoršovala.

Ve všech situacích leknutí musí matka, otec a celé okolí zachovat naprosté ticho až do chvíle, dokud nedojde k dokonalému zklidnění.

## Schizofrenie - rozdvojení osobnosti

Příčin onemocnění schizofrenií je jistě mnoho. Může vzniknout i naprosto nejednoznačnými a protichůdnými příkazy rodičů či vychovatelů. Moje zkušenosti z této oblasti vypovídají i o obsazení těla dvěma nebo více bytostmi, které se mohou nacházet jak ve společném těle, tak i vedle něj a tím do značné míry ovlivňovat život takového člověka.

Typickým příkladem je následující příběh jedné ženy.

*Prostá paní, vzorná hospodyně, milá až do chvíle, kdy v ní zvítězí pilot a konstruktér letadel. Podává kávu, roztomile vypráví o své kuchyni... ale pak se najednou začne prosazovat muž- Mluví hlubokým hlasem, rázně otevře zásuvku u stolu, vyndá výkresy letadel a vzrušeně diskutuje o tom, co se musí na modelu opravit. Rychle listuje stohem papíru, na nichž jsou narýsovány různé součástky a používá technických výrazů.*

*Zena se v minulosti našla jako blízká spolupracovnice a bývalá milenka jednoho konstruktéra letadel. Zradila ho a provdala se za jeho kamaráda. V nej horším zážitku nachází: „Pozoruji letadlo... Motor ztichl, naklání se, kymácí a ztrácí výšku... (dává ruce před oči)... Kluci tam hned běží, ale už to hoří.“*

*Konstruktér při neštěstí zahynul a brzy umírá i ona na zápal plic.*

*V terapii mi mužský hlas ústy této ženy sděluje, že si přál brzy se narodit, aby mohl dokončit svůj model. Havárii letadla zavinil svou nepozorností a nebylo mu to proto dovoleno. Sledoval tedy alespoň její narození a současný život. Nepřestal ji milovat, ale ani vyčítat.*



*Při autohavárii, kdy byla v bezvědomí, použil jejího těla, do kterého vstoupil, aby mohl pokračovat ve své konstruktérské práci.*

*„...Jsem do těch možností zažraný. Mám ale problémy, protože mě v mé práci ruší a nechápe ji. Nesnáším ty její prášky a utlumení. Nezbyvá mi nic jiného, než se někdy tvrdě prosadit,“ vysvětluje mi dále jejími ústy.*

*Paní mi ukazuje celou krabici uklidňujících léků, které bere ráno, v poledne a večer...*

Schizofrenii lze vysvětlit na principu působení bytostí ze sférického okruhu Země. Jsou to bytosti, které mají nějaké »pohledávky« u člověka, jehož stále provázejí. Je to zpravidla nedořešený karmický úkol, někdy i výuka či nepochopení. Často však obojí.

Na zemské úrovni jsme v kontaktu s těmi bytostmi, které si vybírají podobnou intenzitu a kvalitu psychické vibrace, jakou máme my. Nemocní jsou pod vlivem bytostí z astrálního světa a myšlenkových proudů, na které se napojili. Nejsou si vědomi toho, že se pod tímto vlivem nacházejí a neuvědomují si, že něco dělají nesprávně. Někdy se dopustí i zločinu, který pak ani nechápu.

Živí se pohybují mezi mrtvými a mrtví mezi živými. Jsou to i »mrtví«, kteří nejsou schopni pochopit, že se mohou od tohoto světa odloučit a odejít do svých sfér. Někteří zde plní určitý úkol. Pronásledují člověka, který se vůči nim provinil a stále to nemůže pochopit. Nebo nedokáží opustit milovanou bytost, s níž byli spojeni během života v hmotném těle.

Je zvláštní, ale celkem pochopitelné, že pronásledování člověka bytostí, kterou někdy poškodil, nacházím ve více životech.

*Na časové koleji jednoho z minulých životů této ženy se stala chyba. Pracuje na zámku jako kuchařka a je beznadějně zamilovaná do pobočníka majitele zámku. A zavrhuje svého bývalého milého, s nímž byla na zámek přijata. Ona do kuchyně, on ke koním.*

*„...Držím v ruce velký kuchyňský nůž a krájím cibuli... zase ho cítím za sebou. Horký dech... zase mě zezadu osahává... Tu máš! Leží na zemi, chroptí, utírám nůž hadrem, je od krve... A dáš mi pokoj!“*

*Přešly jsme do dalšího života.*

*„...Matka mě neustále týrá... nic neudělám dobře... Jdeme kolem studny... strčila do mě, padám do vody, topím se, vytahuje mě, nadává mi, bije mě, že nedávám pozor na cestu... Nechápu proč to udělala.“*

*Vedu ji, aby si prohlédla matku.*

*„Je to divné, ale moje matka je ten zabítý milenec z minula. “*

*Jako dítě je týrána až do doby, kdy odchází z domu. Následuje další život.*

*„...Jsou mi asi dva roky, matka mě zvedá se zeměplné kamenů. Ta druhá žena mě bere do náruči a slyším, jak matka říká: hodně zlobí, hodně ji bijte, budete s ní mít peklo, ale když ji chcete... Nevím, jak zlobím, myslím, že ani nepláču, aby se nezlobila, a přece mě prodala. “*

*„Prohlédni si opět matku. “*

*„Je to zase on. “*

*Iv tomto životě ji matka po narození přenechává v péči pomocnice v domácnosti a vůbec se nezajímá o to, co se s ní děje. Pomocnici říká křestním jménem a má ji za svou matku. Vlastní matku musí ale naprosto ve všem poslechnout a respektovat. Jak dospívá, chová se k ní matka stále přísněji až nenávistněji. Zakazuje jí všechno, co chce a musí dělat, co se jí nelíbí. Pomocnice je propuštěna a z ní se stává služka, která musí plnit všechny rozmary své matky.*

*„...Bolíme hlava, mám asi horečku, nechci jí práť špinavé spodní prádlo, zvedá se mi žaludek... Jsem bita... Ne, záchod nebudu vynášet... Tu utěrku jsi špatně vyprala, znovu! Nutí mě pracovat dlouho do noci. Mám radost, když umírá...”*

*Pak to ale začíná.*

*„Slyším hlasy. Hučí mi v hlavě, jako by mě do ní někdo stále mlátil.”*

*Radím této ženě: „ Odpusť jí. Všechno jí odpusť a pros za ni, aby jí bylo dobře. Vrat se zpátky k první chybě a popros o odpuštění svého milence, kterého jsi opustila a pak zabila.”*

*„Ani náhodou!”*

Nemoc vzniká následkem dluhů z minulého a možná i z tohoto života k těm, kteří byli zavražděni, zneužití, okradeni... Poškozené bytosti, třebaže o nich soudíme, že jsou mrtvé, ztratily pouze hmotnou formu svého těla a v novém životě ji ještě neměly možnost obnovit.

Pochopení zákonů Vesmíru by pomohlo postižené osobě vymanit se z vlivu bytosti, která ji týrá. Veškeré utrpení je donucovací proces, aby dotčený člověk uznal vlastní vinu a napravil, co svým jednáním způsobil. Alespoň tím, že se upřímně omluví, požádá o odpuštění a svého omylu opravdu lituje. Ano, lze namítnout, že není jednoduché přesvědčit zločince, aby se stal laskavým, dobrým a především odpuštějícím, zejména má-li volné pole možností se mstít. Domnívám

se však, že dosažení vyšších vibračních schopností duchovní prací na sobě může přinést osvobození nebo alespoň zmírnit negativní vliv. Je třeba spoléhat i na milost Kosmické inteligence, která má jistě více možností, než osamělý člověk.

Schizofrenie může být způsobena i jinými motivy, které se mohou zdát ušlechtilé, ale přesto jsou nežádoucí, rušivé a proti duchovním zákonům Vesmíru.

*Byla to oduševnělá a čistá dívka. Do svých 27 let se setkala s mnoha muži, ale pokaždé vyciťovala šestým smyslem, že to není její životní partner. Nastoupila do práce a tam potkala muže, o němž okamžitě věděla, že k ní patří. Nevyvíjela však žádnou aktivitu. I on jí později sdělil, že měl stejný pocit. Mezi kolegy se vyjádřil, že ona je jeho děvče, ať si na ni nikdo nemyslí. Jak už je lidským zvykem, hned druhý den se to dozvěděla. Čekala dál. Kytice a žádost o ruku na jejich první schůzce ji vůbec nepřekvapily. Známost trvala ještě rok a manželství pak téměř půl století. Krásné, harmonické. Měli shodné zájmy, oba cvičili jógu a vyhledávali různé duchovní aktivity. Jeden ustupoval druhému a každý dělal pro druhého to, co věděl, že má druhý rád. Za celé manželství neměli důvod ke sporu. Vše skončilo úrazem manžela. Zena se pokoušela o záchranu, dávala mu umělé dýchání, seděla u postele, měnila obklady... Od okamžiku, kdy přivolaná lékařka odmítla další ožívování a šla psát protokol o úmrtí, seděla u postele a četla tibetskou Knihu mrtvých. Přála mu vše dobré na cestu.*

*Tvrdí, že po jeho odchodu zůstala klidná, ale já se domnívám, že každá maličkost jí evokovala jeho přítomnost. K tomu se i přiznala. Nevolala ho, ale chtěla ho mít u sebe a znovu pro sebe. Přiznala se, že ztratila smysl života, že bez něho nedokáže a nemůže žít. Modlila se k Bohu: „...Ať se k sobě vrátíme, ať žijeme další život spolu a jdeme spolu do vyšších sfér, jak jsme o to usilovali již za života.“ Slibovali si, že si zůstanou navždy věrni a že se k sobě buď znovu narodí, nebo společně odejdou z planety Země.*

*Asi týden po pohřbu uslyšela jeho hlas. Uslyšela ho v sobě. Z radovala se, že ho alespoň slyší. Četla i slyšela o tom, že můžeme mít kontakt s oním světem. Byla ale velmi zmatená, když jeho hlas byl nešťastný z toho, že je ženou.*

*„Jsem tady s tebou.“*

*„Kde jsi?“*

*„Dívám se tvýma očima.“*

*„Vidíš ty květy venku za oknem?“*

„Ano.“

„Jaké jsou barvy?“

„Růžové.“

„To je krásné, že ses vrátil, odejdeme spolu.“

„Bál jsem se, že neodejdeme spolu.“

*V zoufalé touze po jeho přítomnosti, kdy naříkala, že bez něho nemůže žít, si neuvědomila, že ho přitahuje z astrální sféry zpátky na hmotnou zemskou úroveň.*

*Jeho návrat měl však velmi stinnou stránku. Zena nemohla klidně spát ani jednu noc a začala být vyčerpaná. „Ta tma je pro mě moc dlouhá, nespí a dívej se, to čekání nemohu vydržet.“ Tak byla denno-denně buzena svým partnerem. V době, kdy jsme spolu mluvily, spala už jen pouhé dvě hodiny.*

*Terapie byla v tomto případě velmi problematická, protože ani jeden se nechtěl vzdát toho druhého a ustoupit od něj. Zena si přála, aby s ní zůstal a on mi vysvětloval jejími ústy, že ona bez něj nemůže existovat. Ani on bez ní. Hlavním motivem byl jejich společný odchod z této planety a shodně odmítali jakýkoliv návrh na řešení situace, třebaže tím oba trpěli.*

Člověk touží po spojení s tím, co miluje. Bojí se, aby nepřišel o lásku, kterou prožíval. Z nevědomosti se ale vlastně poutá a trpí. Trpí, dokud nepochopí, že *doma a láska* je v celém Vesmíru a ve všem, že není třeba zůstat v zajetí hmoty Země. V té jsme uvěznění všichni ve svém těle. Duše musí zůstat volná, svobodná a je nucena respektovat boží zákony. „Milovati budeš Pána Boha svého, jako sebe samého.“ V boží náruči se sejdeme všichni, až se dopracujeme stejných vibračních úrovní. Člověku není dovoleno si na Vesmíru něco vynucovat nebo zajišťovat. Musí svěřit vše, i sebe, do náruči Kosmické inteligence. Ta nejlépe posoudí, co je pro náš budoucí vývoj dobré a žádoucí.

## **Odpuštění osvobozuje**

Další případ schizofrenie popíšu podrobněji. Je z něj totiž zřejmé, že lze upravit i těžké stavy. Potvrzuje však také, jak je důležité počínat si v životě na zemi ohleduplně a hlavně, jak je bezpodmínečně nutné změnit myšlení. A umět požádat o odpuštění.

Přicházel pravidelně každý týden na několik hodin. První setkání s tímto patnáctiletým chlapcem bylo pro mne šokující. Agresivita se snoubila s těžkou neurózou. Vyskakoval ze židle, mnul si ruce, skřípal zuby, kýval celým tělem kupředu, dozadu... Tichým hlasem jsem domlouvala bytosti, aby se uklidnila. Teprve po dvou hodinách se zklidnil.

„Kdo ti ublížil?“

Odskočila jsem i se židlí, jak prudká byla jeho reakce. Bušil pěstmi do zdi a vykřikoval: „Takhle mě mlátí. Ty tlustochu, ty syčáku, ty...“ Byl to celý zvěřinec nadávek, které používá nejhorší spodina. To mě šokovalo podruhé. Zápasil ve vzduchu s chimérami, jako boxer, kterému odstranili boxovací pytel... Vykřičel se a unavený si sedl, aby se opět komihal zepředu dozadu, zezadu dopředu.

„Vybav si chlapce, který ti nejvíce ublížil...“

Toto vybavování se pak odvíjelo stovky hodin po dobu několika let, co jsem s ním skutečněovala sezení.

Už ve školce sloužil jako otloukánek. Paní učitelce ke zmírnění špatné nálady a dětem, aby odreaagovaly stres a nudu svého jednotvárného života. Snad každý den si domů přinášel obrácený obraz lásky.

„Dej mi to, rvou mi autičko z ruky, válí mě po zemi, kopou mě. Sedím v koutku, aby na mě nemohly...“

V první třídě ho posadila paní učitelka k neaktivnější holčičce, aby ho povzbuzovala v učení. Každý den sklízel nespočet pohlavků, kterými »probouzela« jeho ducha. Trhala mu sešitem, ukazovala, jak má správně psát a sedět. »Opatrovnice« i paní učitelka byly spokojené. Horší to bylo s Petrem. Odmítal chodit do školy, fackování a řev se tedy přenesly i domů. Rezignoval a podrobil se »výchovné« kúře. Trvala až do páté třídy. V šesté třídě už byl tak »zpacifikovaný«, že si s ním ostatní děti dělaly, co chtěly. Občas se strachy počural, což byla další voda na jejich mlýn. Posměch, honičky, rány, nadávky...

„Bojím se jít na záchod kvůli dětem, bijí mě tam, počural jsem se, protože jsem musel zakašlat a tím se to spustilo. On se podojil, jen podestlat, já jdu pro slámu, cha chá... Přichází učitel a já dostávám poznámku.“ (Usedavě pláče.)

Dívali se na něho jako na méněcenného, přestože neměl až do sedmé třídy ani jednu trojku na vysvědčení.

„Honí mě a křičí za mnou, chcípneš, auto tě přejede, spadneš pod auto. Pronásledují mě přes ulici, vyhýbám se autům, hvízdají na mě, křičí: Magor, kape mu na maják, bude z něj guláš.“

Ve škole má problémy s učiteli. Děti ho týrají tím, že na něj

všechno svedou. Učitelé nic nezjišťují. Je pohodlné potrestat toho, kdo vypadá divně a ani se nebrání.

„Praštila mě do hlavy, že jsem nesmazal tabuli: Jdi to smazat, hází po mě houbu, ta padá k topení, chci ji zvednout, ale vrazí do mě Honza, padám na topení, cítím ještě mokro pod hlavou... (vyvádím ho Z bezvědomí, aby slyšel) Kdo tu udělal takovou spoušť? Kdo tu házel houbou? Petr, ještě na ní leží... Jdi na své místo a přines žákovskou knížku... Zvedám se, motá se mi hlava, vrávorám ke stolu s knížkou, děti se smějí... sedím v lavici, vůbec nevím, co kdo říká... Už je asi další hodina, teď mi učitelka nadává, že nesleduji, co povídá... otevírám učebnici jako ostatní, ale nevím, na které stránce..."

Téměř každý den nosí domů poznámky a bývá po škole. Doma nechápou, proč tak pořád zlobí. Nedorozumění se prohloubilo s rodiči i prarodiči. Naprosto nechápou jeho problémy, ani umučenou psychiku. A tak postupně dochází k paradoxním situacím, v níž i prarodiče mají zvrácenou radost z toho, že ho mohou potrestat. Přichází k nim občas na návštěvu, ale je to jen další očistec.

„Done, tohohle kluka si vem na mušku, běž na něj, dej se do něj! Povalil mě, kouše mě do břicha: Huf, huf, vr, mr, mr, (opakuje zvuky rozzuřeného psa). Jdi po něm, do toho, hodnej pes, rozumí, už ho mám dávno dost, ať už je od něj pokoj. Chyť ho a roztrhej ho, zakousni se mu do břicha, mrcha jedna (chlapec je stočený do klubička, rychle a nepravidelně dýchá). Né, né, né, jde mi do očí, trhá mě za ruce, za nohy, cloumá se mnou, trhá mi vlasy, packou mě sekl do obličej. Jdi po něm, do toho, roztrhej ho! Ach ne, ne, ne, nech mě, nech mě (kašle, sténá, šermuje rukama)... Utíkám domů, jsem celý od krve, i v obličejí... Maminka mě veze do nemocnice."

Tato příhoda není ojedinělá. Sama sleduji sešívané jizvy na jeho těle.

Pronásledování vyvrcholilo tím, že ho parta kluků, jeho spolužáků, zmučila. Přepadli ho a přivázali ke stromu.

„Zalepujimi pusu leukoplastí, nemohu se hýbat, mám ruce i nohy přivázané ke stromu. Také oči mi zavázali, ale trochu vidím spodem... Upravíme ho, než ho opečeme. Nařezávají mi postupně nohy a ruce Žiletkou. Také »kuličky«. Jsem nahý, stáhli mi trenýrky... Pocem, roch, roch... dáme mu džudo. Mlátí mě do břicha, do hlavy... ořezávají mi prsty. (Hlava mu padá, v obličejí se zračí veliká bolest, dusí se, je jasné, že má zalepená ústa.) Uříznem mu ptáčka. Něčím ostrým mě píchají do boků. Prase, drž- Přes tu leukoplast mě mlátí do pusy a hlavou o strom. Myslím, že mě chtějí zabít. Slyším: Jde bába, utíkejte!"

...Hledám důvod této kruté kalvárie v minulosti a krok za krokem se horor objasňuje. Minulý život vyvstává.

„...Jsem bohatý, mám velkou továrnu... Spolupracuji s Němci, jsem Čech... kolaboruju... Gestapo si je odvedlo, já jsem je udal...“ (Pak je dlouhou dobu ticho, čekám.)

„...Je konec války, nevrátili se... Jsem rozčilený... piju, mocpiju... Otevírám vrata, sedám do tetry, vyjždím na ulici, pak jdu zavřít garáž a vrata. Motám se, jsem opilý... Jedu strašně rychle, i do zatáčky, (křičí) uхни, uхни. Je to sanitka... Rána, roluju ze stráně a dělám kotrmelce. Nic necítím... Dívám se na sebe, jak tam nehybně ležím... jsem to já. Vždyť jsem i tady! Vidím sanitku, leží na boku. Přibíhá k ní nějaká paní a mě něco táhne, vtahuje jako do černé díry, do trychtýře...“

„Posuň se k novému zrození.“ (Opět je dlouho ticho.)

„To nejsem já teď. Já žiju ještě jeden život před tímhle. Jsem herec. Žiji sám, maminka i tatínek mi brzy zemřeli.“

Posílám ho k pěknému zážitku tohoto života.

„Je mi sedmnáct, jsem na veselce.“

„Na svatbě?“

„Ne, svatba ne. Veselka, tancovačka, silvestrovská zábava, tam ji poznávám. Tancujeme spolu, má modré oči a světlé vlasy. Zvu ji na oběd do restaurace. Po obědě jdeme ulicemi, vedeme se za ruce a povídáme si...“

„Posuň se k nedobrému zážitku.“

„...Ten nejhorší je za dva roky. Pořád spolu chodíme, ale často se hádáme... Stojíme na dvorku, kde bydlím: Seš špatnej, k ničemu, nechci tě, už mám jiného kluka. Hnusíš se mi, i jako herec jsi nula. Jdu do bytu, na nic se nedívám, mám temno před očima. Tohle skončím. Jdu nahoru, otevírám půdu. Jsou tam šňůry na prádlo, z jedné dělám kličku... bolí to...“ (Rodí se pak s vadou krčních obratlů, hlava nasedá téměř přímo na ohnutá ramena.)

„Jdi ještě jednou zpět a podívej se na sebe.“

„Jsem hezký, štíhlý, vyšší než dnes. Mám tmavé vlasy a tmavé oči... ale pořád nějaké problémy s psychikou. Bez rodičů... sám... v depresích. Slyším pořád nějaké hlasy...“

Posílám ho do podobného pocitu v tomto životě.

„Jsou mi čtyři roky. Zvedám se na postýlce, uklouzla mi ruka... praštil jsem se do hlavy... strašně to bolí... Jsem opřený o pelest... Slyším hlas, nikoho nevidím... kdo jste? Jsem Josef Veselý a ty mě budeš poslouchat, budeš se mnou spolupracovat. Nebudu. Když nebudeš, tím hůř pro tebe, zemřeš.“

*Posílám ho k opětnému setkání s hlasem.*

*„...Jsem Karel Novák a ty budeš mě a Josefa poslouchat. Budeš plnit naše rozkazy. Budeš! Musíš, už jsme si tě našli... Budeme stále s tebou, nezbavíš se nás. Ted'se klepej, třes se. Třes se, jako i my se trásli strachy... A já se celý klepu, kývám, třesu rukou. Dali mi za úkol klepat 0 pelest. Budeš myslet tak, jak my budeme chtít (kýve se dopředu a dozadu). Budeš s námi spolupracovat. Tohle podepíšeš. Neumím psát. Ale uměls dobře, kdyžs to podepsal. Tebe jsme hledali. Kdyby nebylo tebe, tak tu nejsme. Zítra vstaneš, půjdeš se podívat do lesa a budeš sledovat stromy, jak se klepou. Na co, na co to je, co mi to poroučíte? To tě nemusí zajímat. Budeš se klepat, my se také klepali strachy. (Opět se kýve a chvěje.) Skákej s provazem jako pometlo, skákej, skákej... Už nemůžu... Jen skákej, dokud se nezhroutíš... Jste duch, pane Nováku? Jsem člověk, ale žiju v nebi, Veselý také. Jsem mocnej... Budeš nás poslouchat, až tvá makovička klesne. Prosím vás, nechte mě, já vás neznám (naříká), nechte mě. Ale znáš nás a moc dobře, podepsal jsi s nimi smlouvu. Umlátili nás, krvácení do mozku jsme nepřežili ani jeden. Ted'jsi v naší moci další život a i po smrti... Mluví na mě jenom když jsem sám... Klepej, klepej sebou, pořádně se rozklepej, ještě a ještě víc.“ (Kýve se čím dál rychleji, naříká, mumlá nesrozumitelná slova.)*

*Tyto hlasy ho pronásledují dodnes a dohánějí ho i k činům, za které je trestán nebo vysmíván. »Hlasy«vy světlily, že všichni lidé, kteří mu ubližovali, i ten pes, co ho pokousal, byli v jejich moci. Ke všem potížím tohoto života jsme se dostali přes oživený záznam z minulosti. Shodou okolností byl ve svých osmi letech svědkem autonehody.*

*„Jedu na kole, šlapu, šlapu rychle za ním. Nemohu mu stačit. Ted' vidím před sebou, jak to auto vyletělo ze silnice, zachytilo se za strom, ten přerazilo, další kotrmelec. Sbíhám okolo skály... Je samá krev, nehýbe se, za mnou sbíhají další... stojím jako zkamenělý. Přijíždí sanitka.“*

*Celou dobu společně několikaleté práce jsem chlapce vedla k tomu, aby si uvědomil svoje provinění a upřímně požádal o odpuštění 1 své »dlužníky«, kterým způsobil takové utrpení. Pokaždé přikývl. Jen jednou se na mne osopil, že se nemá komu a za co omlouvat, že si není ničeho vědom. Agresivita i další potíže zmizely, ale hlasy slyšel dál.*

*Při jednom sezení jsem se sama obrátila na tyto bloudící duše s prosbou, aby mu odpustily, zařadily se do své sféry a přestaly mu ubližovat. Ústy chlapce jsem obdržela sdělení, které bylo jasné, jednoznačné i šokující.*

*„Jmenuji se Josef Veselý, bylo mi 35 let. A já jsem Karel Novák.*



*Zemřel jsem ve dvaatřiceti. Byl to vrah, schopný obětovat životy pro peníze. Musí pykat za to, že nás nechal umučit a popravit. Jsou to naše hlasy, které ho pronásledují a je našim úkolem stále ho sledovat. Za to, co nám udělal, by měl těžce pracovat v dolech, aby poznal, co je práce v koncentráku. Vy ho vedete správně, ale on vás neposlouchá. Ještě ani jednou nás opravdu neodprosil. Jeho duše nebyla tak černá, proto se mohl ještě narodit do této rodiny. Slíbil, že to všechno odpracuje. Snaží se, ale nepochopil, že je vrah a že nás musí odprosit. Upřímně poprosit o odpuštění a dělat už jen dobro. Dostal šanci se znovu vypracovat. Vaše obětavá práce skončila. Jeho vědomí je natolik otevřeno, že už dále musí na sobě pracovat sám. Až všechno pochopí a změní se, i naše práce skončí a budeme se moci narodit."*

Do astrálu a jiných úrovní vědomí nemáme právo zasahovat a tudíž není radno si s nimi ani zahrávat. Je nutné, aby každý začal s duchovní prací na sobě a dopracoval se sám vyšších úrovní. A pochopil. K vyléčení je především nezbytná změna postoje k vnitřnímu životu. Léky mohou napětí zmírnit, ale vlastní zátěž neřeší. Je to opět jenom odpuštění, které nás může vyvázat z karmy.

## **Několik slov k elektrickým šokům**

Zvláštní místo si zaslouží zmínka o dosud používané terapii elektrickými šoky.

Mozek je velmi důležitý orgán. Jako řídicí mechanismus však není sám tím, co se podílí na chodu našeho života. Informace ukládáme a řadíme do »počítače« postupně jednu za druhou, všechno je v nás pěkně seřazeno a uloženo na naši časové ose. »Počítač« obsahuje tyto údaje všechny najednou. Pokud však začne vydávat jiné údaje, než jaké potřebujeme (sáhli jsme nejspíš na jinou klávesu), pak nezbyvá než postupně a trpělivě hledat chybu. Jak bychom asi dopadli, kdybychom do něj jednoduše praštili... Právě tak však zacházíme s naším citlivým »přístrojem«, když mu v případě nějaké závady ušetříme elektrické šoky.

Pracovala jsem s několika lidmi, kteří prošli touto strašnou životní zkušeností a ve všech případech jsem práce musela zanechat. Zážitky se vybavovaly chaoticky, neuspořádaně a ztrácely význam. Nebylo možné je ani zařadit. Přes mnohé nebylo vůbec možné se dostat a projít je. Byly to jen dlouhé hodiny zbytečné práce. Naše vědomí je jako

klubíčko s mnoha uzlíky, které jde už jenom ztěžít rozmotat, jestliže je »zadrhneme«, místo abychom postupně rozvázali jeden po druhém.

*Řešila jsem případ dívky, která byla vystavena psychickému šoku a prodělala těžké psychické trauma. Několik dní se nacházela v kritickém stavu blízkém katalepsii. Nejedla, nespala, nevyměšovala... Po šesti sezeních se obnovily funkce všech orgánů a napětí se uvolnilo pláčem. Usedavým pláčem. Nerozhodný a polekaný otec ale odvezl svou dceru do Bohnic. V pláči byla přivázána k lůžku a opakovaně »léčena« elektrickými šoky... Skončila v invalidním důchodu. Ani já jsem s ní nemohla dále pracovat. Přes poškozený mozek už nevede cesta po časové koleji...*

Použití elektrických šoků vidím jako velmi nebezpečnou terapii, neboť »nerozmotává« problémy na časové přímce, ale sráží je dohromady. Velmi jemný energetický nástroj našeho mozku je tak spíše poničen, než aby mu bylo pomoheno.

Nebyl to jediný případ, kdy jsem se neúspěšně pokoušela překonat tuto nepříjemnou překážku.

## Homeopatie

V působení vhodných homeopatických léků nacházím spojitost s hlubinnou terapií. Zředěny do nehmotné podoby jsou vlastně založeny na vibračním vyzařování látek. Zasahují přímo do informačního pole bytosti a díky své povaze tak mohou působit v člověku na oblast, která se nachází nad fyzickou i mentální strukturou. Jejich podání může souviset s problémy jak současného, tak i dávno minulých životů.

*„Dívám se do vody jako do zrcadla, je to nádrž. Vidím masku. Mám radost, že se mě bojí.“*

*„Kdo se tě bojí?“*

*„Ty lidi.“*

*„A proč se tě bojí?“*

*„Já je biju... Je to kult... Já jsem šaman.“*

*„Čím je biješ?“*

*„...Takový klacek, na něm řemeny, něco jako bič, ale není to bič. Na konci je něco připevněno.“*

*„Pročje biješ?“*

„Umřou, jsou k tomu určeni.“

„Proč neutečou?“

„Nemohou, za nimi je hradba.“

„Jak zemřou?“

„Já je zabijím... já je rozdrásám... drásám je dlouhými drápy... Proto sipěstuju tak dlouhé nehty, minulý týden jsem říkala kamarádce, koukej, jaké mám nože, mohla bych tě s nimi seknout.“

„Kolik je těch lidí?“

„Jeden, dva... (potichu počítá na prstech)... deset.“

„Proč to všechno děláš?“

„Musím to dělat, ten plešatý člověk mě tam posílá.“

„Jak jsi u něj dlouho?“

„Od dvou let, jsem k tomu vychovaný... Já jsem muž. Ta maska je hrozná. Vypadá jako drak.“

„Která je to země a století?“

„Japonsko, asi patnácté... Budu za to mít těžkou karmu?“

„Vybrala sis to, ale karma padá na plešatého muže. Ty se ale musíš v tomto životě od těchto závislostí oprostit, naučit se lásce a odpuštění. Vzalas na sebe úděl ženy, abys měla lepší předpoklady pro rozvinutí laskavosti a tolerance.“

„Když jsem byla v Německu na homeopatické léčbě, dali mi kapky a doktor řekl: Kdyby touto nemocí onemocněla kočka, tak každého rozdrásá...“.

Po mnoho životů si v sobě neseme svou minulost. V každém z nich se může objevit buď jen zlomek dávných životních zkušeností, které nám vadí v plnohodnotných vztazích a smysluplném životním prožívání. Dobře podaný homeopatický lék může také proniknout do hloubky času a ke kořenům poškození. Je třeba ale upozornit, že nesprávně podaný lék může naopak způsobit velkou újmu na zdraví i na psychice. Může se stát, že problém neodstraní, ale naopak odstartuje. Právě tak jako v oblasti terapie, musí i v homeopatii působit opravdoví odborníci, protože na šarlatány by mnoho lidí pouze doplatilo.

## **Terapeutem sami sobě**

Na závěr lze shrnout, že se v osobním univerzálním vědomí skrývá nespočetné množství potenciálních příčin našich problémů. Prožili jsme mnoho ztrát, naši blízcí umírali, byli pronásledováni, týráni a vraž-

děni. I my jsme byli podváděni, týráni, vystaveni špatné výchově a umírali za dramatických okolností...

Cest do hlubokého podvědomí máme otevřeno nepřeberně. Mnohé ale mohou směřovat k nemocem, ke ztrátě naší vnitřní pohody, ztrátě psychické rovnováhy. Musíme si uvědomit, že nic, absolutně nic, čím procházíme a co prožíváme, není náhoda. Vše je pod vlivem univerzálních zákonů, jako je například zákon karmy, které nás učí. Všechny problémy mají svůj smysl. Jejich překonáváním vospíváme. Pokud jsme hledali příčinu nemocí, vždy se objevila vina v nás.

Nezapomeňme, že jsme ještě ve věku Ryb. Pokud nejsme schopni pochopit své poslání zde na zemi a stále se vracíme ke svému omylu, pak jsme vraceni na stejná místa a do stejných situací. Tak dlouho se učíme, až poučení přijmeme a sami začneme pracovat na vlastní změně.

Nelze projít tisíci životy a nalézt všechny chyby, kterých jsme se dopustili. Naše problémy jsou vždy osudové a plynou z karmického zákona odrazu, který jen realizuje naši cestu vývojem, abychom se ještě více nevychylovali ze správného směru. Přivádí nás do odpovídajících vazeb i situací.

Návrat do minulého života mohou proto doporučit jen v těch náležavých případech, kdy selže schopnost člověka odstranit nepříznivé vlivy vlastní usilovnou prací. Ale i v těchto případech je to jen začátek, jen podaná ruka pro duchovní práci a práci na sobě. Těžkostmi musí člověk projít, prožít je a zpracovat jedině sám. Nikdo jiný to za něj neudělá a ani udělat nemůže.

Setkávám se často s tím, že někteří lidé rádi a programově škodí druhým. Nejsou to jen přímé agresivní výpady, vraždy, krádeže, ale i různé záludnosti, skryté boje pramenící ze závnsti, nenávnsti, snahy získat cizí majetek, výhody, přivlastnit si vědomosti, které jim nepatří, nebo usilují, aby jiný člověk ztratil přízeň přátel, blízkých a tak dále. Když však na sobě pocítí následek svých činů, právě oni nejvíce naříkají na osud, útočí a jsou vzteklí na druhé, aniž si uvědomují, že se do této situace dostali svou vlastní vinou. Nemoci a problémy je však vedou k tomu, aby si už konečně uvědomili své místo a úkol na zemi. Pokud nezmění myšlení a nestanou se pokornými v odpuštění, jejich problémy se budou spíše prohlubovat. Vesmír má opravdu dost času a Kosmické inteligenci je jedno, kolik životů si přejeme projít, než své chyby pochopíme. Je třeba si jen uvědomit, že opakování je i utrpení.

Možná jste si všimli, že nepoužívám slova pacient, neboť téměř každý člověk má nějaký problém. Někdo větší, jiný menší. Ale i ten

malý se může zdát neřešitelný tomu, kdo ještě nechápe. Často říkám, že jsme pacienti všichni, protože jsme nemocní svou nevědomostí.

## KDO NECHCE SLYŠET, TRPÍ

Ve Vesmíru je stálá a trvalá spravedlnost, právě tak jako harmonie a pevný řád, který není dovoleno rušit. Vše, čím trpíme, jsme si připravili sami. V některém našem životě bylo něco v nepořádku a je lhostejné, zda jsme chybili před deseti či padesáti životy nebo v ne-daleké minulosti. Karma jako zákon příčiny a následku zní velmi jed-noduše, ale jen stěží dokážeme dohlédnout do hloubky, co všechno skrývá.

Rodíme se slepí, ochrnutí, neslyšící či jinak postižení a často se ptáme: proč ten má štěstí nebo proč toho a toho potkalo neštěstí? *Proč?* Zvědavé slůvko našeho dětského věku. Proč je jeden nemocný a chudý, druhý zdravý a bohatý? Proč má někdo více dětí a jinému jsou odepřeny? Proč je jeden člověk nadaný a další se narodí se za-střeným vědomím? Proč byly války a koncentrační tábory? Proč se mezi sebou vraždíme? Proč se navzájem okrádáme a podvádíme? Proč jsme stále tak omezení a nepolepšitelní? Těch proč by bylo asi tolik, kolik je lidí na naší planetě. Každé proč v sobě však skrývá i odpověď.

*„ Proč jsem se narodil se zbytky zraku, mám zdeformovanou hlavu a málo pohyblivé tělo ?” ptá se sedmnáctiletý chlapec.*

*Pátráme v minulosti a příčina brzy vplouvá do vědomí.*

*„...Je to urputný boj... řezu mečem na všechny strany, ale padám z koně. Nemohu se bránit, teď... strašná rána mečem... Dívám se na sebe shora... rozseknutá lebka, oko i mozek je venku... i ostatní jsou zohaveni, je to hrůza... Tisíce lidí tu leží bez pomoci, někteří se ještě hýbou.”*

*Posílám chlapce do hlubin času, aby si vybavil podobnou zkušenost. Nacházíme další výjev, kdy opět bojuje.*

*„Mám zahnutou šavli, umím se s ní otáčet. Srážím hlavy bez milosti. Jsem obratný.”*

*„Kdo jsi?”*

*„Jsem turecký bojovník... jsem pyšný na to, že se nás každý bojí... Však se také s nikým nemazlíme. ”*

*„Jak tomu mám rozumět?”*

*„Ani zajatce nešetříme... je to takový usmrkaný kluk, ještě se ne-*

*pustil máminy sukně... dělá mi radost jeho strach. Tumaš, aby ses přestal bát... (Ticho.) Já jsem mu tou šavlí rozsekl hlavu. Stejně tak, jako se to stalo potom mně... To je divné, je to jako ze stejného seriálu... Ono se mi to vrátilo."*

*Příčinu svého zdravotního stavu vypátral sám. Našel v sobě mír a vyrovnání, tělesné zdraví se však v tomto životě ještě nemohlo upravit.*

Každý z nás si přejeme žít šťastný a spokojený život, prostý potíží a nepříjemností. Ale neptáme se, jak se máme chovat, abychom si takový život zasloužili. Chceme-li se mít dobře a užívat si na úkor druhých a ne na základě vlastní poctivé práce, pak se musíme spokojit s tím, že o to v příštím nebo ještě v tomto životě přijdeme.

## **Karmické nemoci**

Onemocnění je vždy závislé na celém našem dlouhodobém vývoji. Karma se mohla stádat stovky, možná i tisíce let, avšak díváme-li se na nemoc z hlediska současného života, léčíme pouze symptomy momentálních potíží. Pokud by se podařilo odstranit duševní zátěže, které pocházejí z minulosti, byl by člověk dokonale vyléčen. Je to však nejen těžké, ale téměř nemožné. To už by byl člověk sám o sobě dokonalým, nemusel by být člověkem a mohl by se vrátit zpět tam, odkud přišel. Z božského středu jsme vyšli a do tohoto středu se opět navracíme. Jestliže jsou naše vibrace shodné s božskými, to je s Láskou, nemáme problémy, protože jdeme ve směru této síly. Cítíme štěstí, radost a zadostiučinění. Pokud však sledujeme opak, tedy nelásku, sobectví, závist, žárlivost, lakotu a vášně všeho druhu, jdeme proti směru této síly. Pak jsme vráceni ze špatně nastoupené cesty, upozornění nebo smýknutí. Napomenutí nám připadají jako údery osudu a pociťujeme je jako nespravedlnost. Je nezbytné si ale uvědomit, že síla karmy je silnější, než síla naše.

*„Proč jsem slepá?“ ptá se žena se zbytky zraku.*

*„...Ještě bych ty souchotiny chytla! Můj dům je čistý a moje kuchyně se může chlubit nejvybranějšímipokrmy... Vyháním ho.“*

*Ke dveřím jejího bohatého domu chodilo z blízké čtvrti hladové dítě. Znala ho dobře, věděla, že nemá otce, a také to, že má jeho matka tuberkulózu.*

*Ptám se, proč chlapci nedá najíst, nevidí jeho bídu?*

*„Žebráci ať neotravují slušné lidi. Na to mám psy, aby je hnali*

*od mých dveří... (Ticho.) Víte, co si myslím? Já jsem slepá proto, že jsem tohle všechno neviděla. Vždyť jsem byla tenkrát taková bohačka, že jsem mohla posílat jídlo všem nemocným v celé čtvrti, i jeho matce... Proto jsem vadná, jak říká moje dcera. Já chci teď pořád někoho obdarovávat. Ale už nemám z čeho."*

Sklízíme nejen to, co jsme udělali nesprávně, ale i to, co jsme měli učinit a neudělali, přestože to bylo v našich silách. Chyby se stávají mementem našeho svědomí a to nás vede k tomu, že se snažíme napravit to »něco« nyní, v tomto životě, abychom nemuseli opakovat stejný úkol příště.

*„Proč trpím anorexií?" To je životní otázka nešťastné ženy.*

*„...Je to doba starého Říma. Určitě je to Řím. Plné stoly, přejídáme se od rána do večera, to je celodenní program. Jsem bohatá patricijka... přejídám se. Ne, přezírám... právě řeším problém přeplněného žaludku... " Odchází z hodovní síně do ústraní a vyvrhuje obsah žaludku, aby mohla pokračovat v hodování.*

Zákon karmy pracuje automaticky a neomylně. Vráti se třeba za mnoho životů, za staletí, tisíciletí, ale vrátí se spolehlivě. Každý náš čin i myšlenka se projeví v podmínkách některého dalšího života.

*Při terapii nachází žena důvod invalidity svého muže v jednom společném předcházejícím životě. Byl tehdy bohatý, ale krutý.*

*„...On mu usek ruku, tomu chudákovi usek ruku! Vždyť kradl ze zoufalství! Kradl jenom chleba pro své děti... Neměl právo zmrazit toho ubožáka...! Proto v tomhle životě sám o tu ruku přišel."*

Pouze my sami si tvoříme podmínky karmy. Zasadíme-li ránu, nemůžeme čekat polibek. Vrácená rána pak bolí a člověk se vlastně rozčiluje nad vlastní hloupostí. Ten úder se ale může vrátit až za mnoho let nebo životů.

*„Proč jsem si uřízl prsty?"*

*„...Aha, já jsem proti němu křivě přísahal." Objevuje se vina z minulého života.*

A další a jiné...

*„Hm, proto jsem na tu nohu chromý, do psa se nekope...“*

Také mentálně postižený člověk mohl být v minulém životě geniální, ale dopustil se nějaké velké chyby. Poškodil třeba život svůj nebo život dítěte konzumací alkoholu, nadměrným kouřením, mohl u někoho způsobit závislost na drogách. Všechna omezení mají svůj původ a důvod. Lidé nacházejí své potíže, zmrzačení, ztráty, nemoce... jako důsledek toho, že druhým ublížili, nepomohli nebo se i radovali nad tím, že se jinému stalo neštěstí nebo děje bezpráví.

S otázkami *proč* bychom mohli pokračovat do nekonečna. A u všech nacházíme odpověď.

## Výukové lekce

Jak to, že tento zákon tak bezchybně pracuje? Je to vlastně dobře vymyšlený nástroj lásky Kosmické inteligence. Jako když dítě zlobí a dobrý otec se na něj rozhněvá, aby si neublížilo ještě víc. Bez prožitku trápení a bolu bychom naše chyby a omyly asi nikdy nepochopili.

*„Jdu na pouť ke svatému hrobu. Je to daleko. Je to jiná země... Dostávám se k bitevnímu poli. Pobíly se tu dva kmeny. Všichni jsou mrtví. Zůstalo tu malé, čtyř až pětileté dítě. Dívá se na mě velkýma černýma očima, je to asi židovské dítě, jazyku nerozumím. Ty oči mě prosí, abych se o něj postarala. Zůstalo samo, nikoho nemá, nikdo ho odtud nevyvede. Bereme za ruku. Já ji ale odhazuji a rychle odcházím. Nechci se zdržovat s dítětem, vím, že to nepřezijí, okolo je poušť. Už na to nechci myslet, mám svůj cíl...“*

*Za tohle jsem potrestaná ve druhé světové válce... Berou mi dítě, odvázejí ho ve vlaku... Dívá se na mě, kutálejí se mu slzy po tváři, já stojím s ostatními ženami ještě na perónu, pláču také, čekáme, než odvezou i nás... Koncentrák jsem nepřezila. “*

Ve svém vývoji jsme dospěli individuálního vědomí a tím i vědění, že v životě za své činy zodpovídáme. Je to základ našeho svědomí, které se postupem jednotlivými životy zachovává a vyvíjí.

Vesmírný zákon příčiny a následku nás vlastně chrání. Vede nás k pochopení, lásce a obětavé práci. A tím usnadňuje naši Cestu vpřed.



## Nenaříkejme na osud

Cesta našeho vývoje je poseta chybami, které vznikly z nevědomosti. Dnes jsou uloženy ve zdánlivém zapomnění, ale při návratu zpátky se divíme, že jsme byli schopni ubližovat a dokonce z podlosti, chamtivosti, vilnosti či z dalších jiných zjištěných důvodů jeden druhého zabíjet.

*„Stojím v postýlce a pláču. Teď už křičím. V pokoji je asi pět lidí, samí muži, dívají se na televizi. Je to hokej. Maminka a babička tam nejsou, asi zůstaly v kuchyni. Držím se za dřevo postýlky. Obtížně jsem se tam vyškrábala. Rvu. Nechci ty lidi, ani tu televizi, chci spát. Otec se zvedá ze židle, bere mě. Už jsem zticha, čekám, že mě vezme k sobě do náruče nebo k mamince. Ale on mě řeže, jedna rána za druhou. Mám plínky. Asi si myslí, že mě to nebolí, ale bolí a jsem v šoku, co si to dovolil. Teď rve on... Praštil se mnou do postýlky... polykám slzy a pláč. Bojím se... bojím se i plakat, jen se zajíkám... Asi jsem usnula... Stalo setovíckrát. Bojímse ho. Hned křičí a bije mě...*

*Počítám příklad. Tuhnu, už když slyším jeho kroky ke stolu... Naklání se nad sešit... a už rve: Kolik má metrický cent kilogramů? Deset. Jo, deset? Kolik? Sto. Jedna rána padá za druhou. Hlava mi lítá ze strany na stranu. Říkám jiná čísla, jsem tuhá bolestí a hrůzou. Kdy mě už nechá? A mlátí dál. Už ani nevím cp povídám... Sto, pamatuj si: sto! Vždyť jsem řekla sto. No, to nevadí, aspoň si to budeš lip pamatovat.*

*Jak otevíral dveře, už jsem se někam klidila. Ale byt nebyl dost velký. A výlety jsem přímo nenáviděla. Tam mě měl na mušce celý den. Jen na chatě mě trochu ochránili babička s dědečkem. Před těmi se styděl, ale mamka dostala ránu klidně se mnou. "*

*Krok za krokem, jako po schůdkách, se dobýváme do podzemí hlubokého podvědomí. Všechny negativní skutky se vracejí. Pátráme co nejdále v šeru minulosti.*

*Od této chvíle se odvíjí úžasný příběh, celá řada inkarnací jedním člověkem, vytvářené nenávistí a láskou, odpudivostí a přitažlivostí. Dvě největší síly vzájemně karmické vazby se stále prolínají.*

*„Jdi zpět, vrat se do minulého života."*

*„Na schodech stojí žebrák. Je strašněpokroucený, ošklivý. Je to on. Má stále ten pichlavý pohled. Já vystupuji z kočáru..."*

*„Kdo jsi, jdi zpět, podívej se odkud vycházíš?"*

*„Je to krásný dům. "*

„Město?“

„Asi Florencie. Jsem bohatě oblečená, nastupuji do kočáru... Slyším zvonit podkovy koní o dláždění. Vystupuji před kostelem. Kostel je bílý, má široké schody. Tam sedí... jeho oči se do mě zabodávají... cítím je v zádech, když vystupuju nahoru k chrámu... Nemohu se soustředit, stále cítím jeho přítomnost za zády... Vycházím a vyhýbám se mu, ale musím kolem něho projít. Já se ho i štítím, abych se neumazala nebo něco nechytla. Něco bych mu i dala, ale nechci k němu jít blíž. Je odporný...“

„Jdi zpět před tento život a sleduj jeho podobu. “

„Sedíme spolu u stolu, on se o mě uchází. Tase jsem bohatá. Obdivuju ho, jsem do něj zamilovaná. Je mi úplně jedno, že nic nemá... Je svatba... jsem šťastná... Zjišťuji ale, že si mě vzal kvůli penězům, je nevšimavý... Ted' už je arogantní... čeká se služebnou dítě...“

„Jdi k nej horšímu zážitku tohoto života. “

„Jsem přivázaná ke stromu na vysoké skále. Nemohu se ani pohnout. Stojí přede mnou, na hlavě klobouk, v ruce bič, za ním stojí kuň. Křičí na mě: Co sis myslela, když sis mě brala? Chtěl jenom peníze. Necítil ke mně ani špetku lásky... jsem blázen, že jsem si to myslela... Přitom mě šlehá tím bičem... i přes obličej... Přetíná pouta, skáče na koně a ujíždí... Sedím opřená o ten strom... už nemám slzy... nenávidí mě. Nikoho nemám, jsem sama... nikdo mě nepotřebuje... překážím... Dívám se na sebe z výšky... bílé šaty... ležím pod tou skálou... Asi jsem ztratila vědomí a zřítíla se dolů... Na konci tunelu je Světlo, jdu za tím Světlem.“

Každý přebírá takový osud, jaký připravil někomu jinému. Jako tělesně poznamenaný žebrák musel odčinit nedobrovolnou smrt své bývalé ženy.

„Jdi ještě hlouběji do minulosti a vybav si opět tuto bytost.“

„Vidím kotlík, pod ním se topí. Tu vřelou vodu zvedám a vychrstnu jí na dítě. Křičí, vidím puchýře, ale nestarám se... Utíká ke staré ženě v domě, ta ho ošetřuje... vlastně se o něj stará. Je to asi dvouletý kluk. Chce se pomazlit, ale já ho nenávidím. Brala jsem si otce a ne dítě. To nechci... to mi překáží... Já vlastně nemám ráda ani toho muže, ale jeho peníze. Je to boháč... ano, je to on, zase ty oči... Já jsem úplně chudá. On mě vyzvedl do vysokého stavu. To se mi líbí. To dítě ale nechci... Jsem na něj zlá... nechávám ho běhat bosého po studeném mramoru, neoblékám ho, aby mu byla zima... Týráím tím vlastně jeho otce... Vyšívala jsem ho z domu... dali ho někam na vychování...“

Jsem stará, jsem sama... manžel zemřel, vlastně jsem ho utýrala.

*Jeho syn odjel do ciziny, služebnictvo se mě bojí, nikdo se mnou nemluví, jen co musí... Teď lituji, že jsem byla taková. Vždyť jsem ho mohla pomazlit, nemusela je oba týrat, teď bych měla ve stáří rodinu... Jsem opuštěná, mám nad tím obrovskou lítost. Všechno bych to udělala jinak... Už je ale pozdě...*

*Teď vím, že se ke mě vrátil jako otec. On ale neví, co jsme si po tolik životů prováděli. Musím mu všechno odpustit, aby i on došel pokoje. Snad už došlo k vyrovnání."*

Na cestě životy se nám občas stávalo, že jsme podlehli mnoha svodům a pokušením. Chtěli jsme být mocní, bohatí, přáli si vládnout, chtěli jsme mít stále plný žaludek i měšec, vlastnit krásnou ženu, urostlého muže, užívat života... Někdy jsme si přáli mít i pěkné děti, jindy zase byly na obtíž.

## **Každé proč má své proto**

Potíže a nemoce jsou důsledkem nesprávného myšlení a následně i činů. Vybočili jsme z řádu přírody, z řádu kosmických zákonů. Náš malý lidský »computer« se dostal do nesouladu s velkým Kosmickým »computerem«.

*Vrátily jsme se do nejhoršího okamžiku současného života jedné starší paní, která se trápila pro svou samotu. Nemohla mít děti. Proto se ani neprovdala.*

*„Stojím na nádraží s mužem, tmavé vlasy, tmavé oči, krásný řecký nos. Je mi vším, otcem, milencem, rodinou. Uvědomuji si, že pro něho mohu všechno dokázat. Prožívám nepopsatelný pocit vnitřního štěstí... Nevím jen, jak mu to mám říct... "*

*„ Co mu musíš říci."*

*„ Cekám s ním rodinu. Nevím, jestli bude mít radost, když ještě studuje. Mělo to přijít později, ale nemohu si už pomoci. Je to tady. Jeho dítě strašně chci, bude krásné a inteligentní... Budeš rád tátou, ptám se."*

*„Až jednou budu otcem, určitě budu mít svoje dítě rád. "*

*„Nepochopil mě. Už přijede vlak, mám málo času, odjíždí na celý měsíc, musím mu to říct. Budeš otcem ještě v tomto roce. Dívá se na mě udiveně, teď rudne, vidím strašnou grimasu. Je to vztekly šklob. "*

*„Dej to pryč, nikdy si tě nevezmu. Jestli si to necháš, zmizím s tím v cizině a nikdy to nenajdeš. "*

„Cítím jak tuhnu, jak mi všechno kolem tmavne, už neslyším další slova ani příjezd vlaku. Sedím na lavičce, moje tělo váží skoro tunu. Nemohu se zvednout, nechci se zvednout, pláču, nechci nic vidět ani slyšet.“

„Co se děje za dva týdny.“

„Dítě si nechám, uhlídám ho, aby ho neukradl. Z hrozného výhružného dopisu je vidět, že by toho byl schopný. Ale proč mi lhal, že mě miluje, že jsem jeho všecko, že mu musím věřit? Ničemu nerozumím. Domů nemůžu, rodiče by mě s dítětem přizabíli. Kam půjdu? Svobodná matka! Jak se na mě lidi budou dívat? Jak na dítě? Nemůžu nikomu vykládat, že jsem se bezhlavě zamilovala. Nechci bez něj existovat. Budu mít aspoň jeho dítě, nedám mu je, neodveze je.“

„Posuň se o měsíc.“

„Nechce mě už vidět. Včera mi dal facku. Jen tak, neměl důvod, nehádali jsme se, jenom chtěl vědět, jestli jsem žádala o interrupci. Nežádala. S dítětem chce odjet do Austrálie, už ví, jak ho převeze přes hranice. Vidím, že to myslí vážně... V ústavu pro matku a dítě není místo, navrhuji mi umístění v ústavu a pak v dětském domově. Ne, takový osud mu nepřipravím. O dětských domovech jsem už slyšela dost. K adopci ho nedám.“

„Co rodiče?“

„Těm nic nemohu říci, zbláznili by se z toho, že mají svobodnou matku. To by byla největší potupa rodiny.“

„Jdi k řešení problému.“

„Jdu od lékaře, ani nevím kam. Jdu, nesu si papír, jednal se mnou jako s kusem hadru. Vyplnit, odevzdat tam a tam. Vyplním, odevzdám, podrobím se. Komise zasedá za tři dny, prý to spěchá. Mně je všechno jedno, úplně všechno, nechci žít, chtěla bych skončit se vším. Ale to nemůžu rodičům udělat. Stačí tohle, nikdy se to nesmějí dovědět. Je mi jich líto. Jak dobře mě chtěli vychovat...“

„Co se děje za týden?“

„Je noc, nespím, ležím ve velkém nemocničním pokoji, mám pocit, že se nacházím mezi životem a smrtí. Musím tam ráno jít. Ne, nechci... všechno ve mně se vzpírá tomu podrobit. Uteču, ale nemám šaty. Ráno uteču. Moje dítě bude krásné, černovlasé, bude mít modré oči a dlouhé řasy. Vzepřu se. Ale kam půjdu, kde ho vychovám? Všechno je proti mně. Nikoho a nic nemám. Nemám ani peníze, ze stipendia ho neuživím. Rodiče mi nepomohou, sami nemají prostředky, všechno jim sebrali. Mamka dělá v továrně, nemůže mi hlídat dítě, i kdybych se vrátila domů. Nemám jiné řešení. Co kdyby si mě vzala nějaká stará paní,

bydlela bych u ní, pohlídala by, než bych přišla ze školy... Ale žádnou neznám. Na inzerát je pozdě. Ze mě nenapadl inzerát dřív! Už je pozdě. Bolí mě hlava, je mi strašně špatně, nemohu spát. "

„Za dva dny?“

„Několik žen příšerně chrápe, všechno je tu děsné. Nechci žít, nechci nikoho vidět, je to zločin. Mám asi horečku, chci umřít. Kdyby jen věděl, co způsobil. Nenávidím ho. Jemu je to jedno. Lhal, protože měl zábavu. Jak to, že jsem to nepoznala? Přichází sestřička. Něco mi říká, špatněji slyším, nerozumím jí. Ted'na mě řve, abych vypadla z postele a uklidila si ji. Nemohu vstát, motá se mi hlava, už jak si sedám. Vedle leží paní a směje se. Nevím jestli mně, ale říká, že se při tom hlava nemotá. Nerozumím jí. Sestřička znovu křičí a strká do mě. Cítím se jako prašivý pes na smetišti, když dodělává. Horečku asi má, říká ta paní. Sestřička mi podává teploměr. Volají lékaře, dostávám injekci.“

„Za měsíc?“

„Je ráno, vchází zase ta sestra. Nenávidím ji, je zlá. Dělá jí potěšení na mě rvát. Přemýšlím o tom, že se minula povoláním, takoví lidé do nemocnice nepatří. A tahle dokonce studuje medicínu. To bude doktorka! Křičí, že mám lépe ustlat postel a já ji sleduji, jak vytrhává pečlivě zastrkanou deku v nohách. Paní vedle mě, v pořadí už pátá, mě utěšuje, že se asi špatně vyspala. Ale já už ji za tu dobu znám, je zlá, cítím, že čeká na peníze, jako od druhých. Vidím, jak jí je strkají po návštěvách do kapsy. Ale já žádné nemám. "

„Za čtrnáct dní.“

„Jsem pořád na té posteli, mám teplotu, jsem na dně. Včera večer přivezli paní z mého rodiště. Trnu hrůzou, aby se nedověděla, proč tu jsem a nevyzradila to rodičům. Snad se to nedoví. Přichází vizita... už jsou u mne. Interrupce se zánětlivými komplikacemi, říká jeden bílý plášť. Je to venku, už to ví, ted' ji budu muset poprosit o mlčení.“

„Za další týden.“

„Chci pryč, už to tu nemohu vydržet. Žádám o propuštění. Lékař mě v tomto stavu nechce propustit, беру stále antibiotika, mám teploty a bolesti. Padají mi vlasy, bolíme břicho, bojím se, že už nikdy nebudu mít děti...“

Vracíme se zpět do jednoho z minulých životů a nacházíme shodnou karmickou událost.

„Sedím na dřevěné posteli, je pokrytá kostkovanou dekou. Vrže. U plechového umyvadla v rohu stojí žena, upřeně se na mě dívá a já jí říkám: nikdy si tě nevezmu. Kdo ví, s kým to máš, to by mohla říct

každá. Pláče, jde ke mně, kleká mi u nohou, ale mně jí není líto. Odstrkuji ji, asi jsem ji uhodil... vlastně do ní kopu."

„Jsi muž?"

„...Ano jsem muž. Je to moc divné, ale já jsem muž-- Svobodně jezdím od místa k místu a obchoduji."

„S čím?"

„Se dřevem. Ty obchody sjednávám. Skoro každý měsíc jsem v tomhle koutě, zdržuji se den či dva a musím dál. Nebudu se vláčet se ženskou a dítětem. A v téhle krčmě přespává víc chlapů."

„Jdi do chvíle, kdy se znovu vracíš do této krčmy a setkáváš se s touto ženou."

„...Nesetkávám, od té doby jsem ji neviděl. Nevím, co se s ní stalo. Někdo říkal, že odešla jinam, jiní, že zemřela... Nevím... "

„ Vybav si století. "

„Březen 1852, to je divné, že se mi vybavilo i datum. I země. Je to Amerika."

*Karmický vyrovnávací zákon zasáhl za více než sto let. Spravedlnost ale byla neodvratná a neodvolatelná. Přihlásila se i s úroky. Bytost, sama bezcitná, zažila stejně bezcitné zacházení.*

V jednom jediném životě nejsme schopni vysledovat zvrtné působení osudu, ale podíváme-li se třeba jen do dvou životů, je nám zákon karmy předveden i jako spravedlnost. Není kam se před ním schovat, ani kam utéci. Nepodléhá pozemskému času ani prostoru. Vrací se nám, co jsme zavinili. Karma nás učí i tam, kde to nečekáme. Je jednou výukovou lekcí za druhou.

Úlohu muže nebo ženy přijímáme podle toho, jaké zkušenosti máme získat. Pro splnění karmického dluhu se můžeme také narodit pokaždé do jiné země, protože pro duchovní svět neexistují hranice, které si vytýčil člověk.

Jsme stále pod přísným »dohledem« karmy, která bdí nad pořádkem a naplněním všech osudů. Řídí naše kroky, setkání, posílá nás do různých životních zkoušek, stojí v cestě mnoha našich přání nebo rozhodnutí. Všichni jsme už jistě pocítili její vliv. Někdo více, někdo méně. A mnoho z nás si její působení možná zatím ani ještě neuvědomuje navzdory tomu, že běduje pod jejími účinky.

*„Sloupy korintského slohu, bíle zářící mramor, na podlaze okázalé vzory. Na vyvýšeném místě sedí otec s matkou a o něčem spolu rozmlouvají. Hudba asi hraje velmi tiše, protože slyším šustění šatů a sou-*

*páni bot. Nevěnuji tomu ale větší pozornost. Moje oči jsou upřeny na mladého muže vysoké postavy. Je krásný. Tančíme zvláštní tanec. Pát-rám ve vzpomínkách tohoto života, jestli tento tanec odněkud znám. Neznám. Pohybujeme se v řadách z jedné strany sloupového sálu na druhou. Zeny mijejí muže a muži ženy. Na nohou máme podešve s ně-kolika tenkými pásky, obtočenými kolem nohou. Mužům není dovoleno mísit se s ženami, ani naopak. Jsem přesvědčená, že nikdo nepozoruje, když změním místo... Stoupám si naproti němu. Mijíme se. Nevím, jestli si mě všiml. Ale ano, podíval se. Mám potřebu dát mu najevo, že se mi líbí. Za našimi zády jsou veliké vázy s květy. Vybírám červený květ. Zase se mjíjme. Tajně mu květ podávám. Tanec je pomalý, toužím ho urychlit. Přejí si setkání s ním. Rady se opět vracejí. Přistihuji se, jak šeptám: Budu na vás po skončení čekat venku."*

*„Kdo jsi?"*

*„...Jsem dcerou toho manželského páru, co sedí nahoře nad ostat-ními. "*

*„Co se děje dál?"*

*„Cekám za palácem. Přichází, vrhám se mu do náruče, přestože už vím, že má ženu a děti... Chovám se jako dívka, které chybí veškerá výchova..."*

*Stojím na skále a mávám mu, když vyplouvá. Také mává... Setkáváme se ještě jednou. On je vyslancem sousedního krále. Chodím čekat na tu skálu, ale žádná loď nepřijíždí. Konečně, ale je to někdo jiný, kdo ho zastupuje... Od jednoho člena poselstva se dovidám o tra-gédii. Jeho žena se otráвила. Někdo z poselstva asi nemlčel."*

*Obě ženy se v dalším životě setkávají v jedné rodině jako vlastní sestry. Starší, s níž probíhalo sezení, věnovala mimořádnou péči a lásku své mladší sestře. Celé dětství však trpěla, protože nechápala, proč jí její lásku oplácí nevraživostí a kde může, něco nekalého jí provede. Jejich napjatý vztah vyvrcholil, když se obě zamilovaly do jednoho muže. Starší ustoupila a mladší zaujala ještě útočnější postoj. Během terapie se uzel rozevřel. Starší sestra si uvědomila, že jsou to bytosti, které tenkrát svým sobectvím poškodila, zavinila oběma mnoho utrpení a sobě připravila karmickou zátěž. Vnitru svého srdce prosila o odpuštění a svůj vztah ještě více naplnila láskou. Všem třem se pak podařilo k sobě najít nový, laskavější postoj.*

Nosíme v sobě »vzpomínky« minulých životů, které máme ulo-ženy v hlubokém podvědomí. Není však důležité pátrat, proč si s někým nerozumíme. Stačí nastoupit cestu odpuštění a lásky. Pak se vztahy upravují samy a není třeba žádné terapie.

## Karma v rodině

Nejčastěji se karmické vazby nacházejí právě v rodině. Rodinné vztahy jsou těmi nejtěsnějšími, nej důležitějšími a mnohdy také nejsložitějšími a nejtěžšími, protože ve většině případů se z nich nedá utéci.

Nalézáme zde ale také osoby, které nám přicházejí ku pomoci. Člověk se narodí do takových vztahů, jaké vytvořil pro pokračování svého dalšího vývoje. Je proto třeba žít co nejlépe, abychom si zasloužili dobré lidi ve svém okolí, především rodiče. To je také umění života.

Rodina, láskyplné vibrační pole obou rodičů, jejich vzájemný vztah, co dělají i co zanedbávají, je stěžejním stavebním kamenem a učební látkou nové osobnosti. Co nezvládnou nebo poničí, do toho se musí narodit. Tak se matka, jež se proviní na dítěti, rodí třeba jako jeho dcera. Manžel, který nesplnil úkol vůči ženě a dětem, se může narodit jako nechtěné dítě nebo ten, kdo se pak do úmoru dře a nechápe, proč ostatní nesdílejí jeho úsilí... A opět bychom našli nekonečně vztahů a vazeb a řadu otázek proč a odpovědí proto.

*Sezení s dvacetiletou dívkou jsme uskutečnily pro její velmi napjatý vztah s otcem. Našla ho v minulém životě jako svého manžela.*

*„Objímá mě, líbá, mám radost, je na mě zase tak milý... cítím, jak mě tlačí na kraj srázu, myslím, že jen žertuje. Povoluje však objetí. Snažím se ho zadržet, strká do mě oběma rukama, vrávorám, padám... je to jako věčnost... nemám se čeho zachytit... Dívám se na sebe shora... Doprovázím ho do našeho domu... Pozoruj, jak počítá peníze. Je to moje věno! Od mých rodičů!“*

*Zdržuje se několik dní v jeho blízkosti, je svědkem nevěry s novou ženou i komedie, kterou sehrál při jejím pohřbu. Chce křičet, že to nebyla sebevražda ani nešťastná náhoda, když slyší jeho lež: asi zakopla nebo tam chtěla skočit. Chce lidem sdělit, že ji svrhl do propasti a tak zavraždil, aby mohl z chamtivosti podědit její velké věno a znovu se oženit s jinou ženou. Vycitřovala zároveň, že mu lidé nevěří, že spáchala sebevraždu, ani že to byla nešťastná náhoda... Pak teprve odchází...*

*V tomto životě mohl vyrovnat mnoho účtů. Milovat své dítě a vynahradit všechno, čím mu ublížil. Jeho charakter se však nezměnil. O dceru se téměř nestaral, nechával ji o hladu a i jinak ji ubližoval.*

*Odvíjíme proto další skryté děje předešlých životů.*

*„...Otec sedí v křesle, hlavu otočenou k oknu. Jsem vzteky bez sebe... slyším se, jak křičím: Stejně si ho vezmu, je mi jedno odkud*



*pochází. Mám ho ráda. Miluju ho... Dráždíme otcův klid i to, že nic neříká, nejraději bych ho něčím praštila, ale ne, to ne..."*

*„Jak to řešíš?"*

*„...Kradu doma všechny peníze a utíkám s ním... Kupujeme usedlost... Nechce nic dělat, jen jíst a pít... Hýří. Zve si děvčata z okolí... Ne, na to se nechci dívat."*

*„Jdi k nejhorsímu okamžiku. "*

*„Zebrám! Sedím na schodech kostela."*

*„Vrat se zpět do chvíle, kdy jsi se svým mužem, se kterým jsi utekla."*

*„Ano, sedíme proti sobě u stolu, vyčítám mu nevěru... Probůh, to je můj nynější otec, a taky manžel, co mi pomohl do propasti... Pořád on! Já jsem se snad ještě ničemu nenaučila. Tenkrát jsem si měla vážit otce, který mě nade všechno miloval a varoval mě. Měla jsem si nechat poradit už tehdy. Tamten táta to se mnou myslel dobře. Takhle jsem se zamotala. Poradte mi, kudy vede cesta ven, ať se k němu nemusím pořád tak hloupě vracet. "*

Naše činy nás stále vrací do náruče těch, s nimiž jsme svázáni nějakým poutem. Vracíme se k sobě po mnoho životů, abychom v různých rolích, jednou jako rodiče, děti, jindy jako vnuci, tety, strýci, sourozenci... naplnili osud a odčinili karmu. Naše současnost se záhy stane minulostí a připraví další budoucnost. Jenom láskou můžeme splatit dluh, který jsme někdy vytvořili. Duše se rodí do svého odpovídajícího silového pole a přejímá podmínky, které jsou jí touto rodovou vazbou poskytnuty. Nemoc, tělesné postižení a další utrpení jsou vzájemnou karmou duše i rodu, do kterého se přišla narodit.

## **Nemám je rád**

Návrat vnese světlo i do případů, kdy děti odmítají svoje rodiče.

*„Nesmírně trpím tím, že mě syn nezve na návštěvu. Nepřeje si ani, abych navštěvovala jeho děti. Svoje vnoučata vůbec neznám. "*

*V návratu do života v Holandsku objevujeme vysvětlení: Zena bydlí u matky se svým dvouletým chlapcem. Je svobodná matka. Babička se obětavě stará o vnuka i o dceru. Do městečka však přijíždí potulné divadlo, nějakí komedianti. Zena s nimi tancuje, později zaskakuje za nemocnou herečku. Zalíbí se jí život na jevišti a také šéf,*

*který však není volný. Neváhá ale opustit své dítě. Matka se jí snaží zabránit v odchodu, ale ona si balí věci a v noci s kočovnou společností utíká. Bylo to romantické. Až na to, že svou rodinu už nikdy v onom životě nespatriřila, protože daleko od domova zemřela.*

*Setkala se s nimi až dnes. Matka jí v tomto životě zemřela, když jí byly dva roky a syn, tenkrát její odložené dítě, ji dnes odmítá. Žije sama, neboť ani v tomto životě jí nebyl dopřán stabilní svazek se spolehlivým partnerem. Zájem o divadlo však přetrval až do dnešního dne.*

Nestačí pouze nalézt minulost a pochopit vazby, je nutné vlastní prací změnit cíl a program v životě.

*Tato matka si uvědomila své provinění, smířila se s nepříjemným postavením v rodině a za své děti začala prosit. Prála jim štěstí, lásku, úspěch... Snažila se už nepřidělavat chyby dalším špatným myšlením a jednáním. Naše cesty jsou nevyzpytatelné a život nebývá nikdy přímočarý. Situace se později vyvinula tak, že ji syn sám potřeboval a přivezl všechna tři vnoučata na hlídání. Pochopením, tolerancí a vzájemně projevovanou láskou se vrátilo do této rodiny štěstí.*

## **Nehledejme viníka**

Těžkosti, utrpení a nemoci nám pomáhají, upozorňují nás a také osvobozují. Uvědomujeme si, čeho se máme zbavit a kde jsme udělali chybu, kterou musíme pochopit a napravit. Stáváme se pozornějšími a dbáme, aby opakování »výukových lekcí« nebylo moc časté a zbytečné. Cena utrpení je pokaždé zbytečná, jestliže člověk neví, proč utrpení podstoupil. A ještě zbytečnější, když se ani nepoučil, že něco podobného nesmí sám už nikdy nikomu udělat. Co se člověk nenaučil nyní, to dostane za úkol v dalším životě. A pokud stále ještě nechápe nebo nechce pochopit a dále ho zajímá více sobectví, krádeže, vraždění, smilstvo a další podobné věci, pak se musí připravit na to, že bude v budoucnosti mnoho, a třeba dlouhé věky trpět. Neměl by proto křičet a naříkat nahlas: „Proč já, proč zrovna já?“ Pokud chce někdo utrpení rozsévat, musí ho i sklízet. Často slyším: „Kdyby byl Bůh, tak by to nepřipustil.“ Jiný říká: „To Bůh mě trestá a já jsem přitom tak hodný, nikomu jsem neublížil.“ Jen se nepođíval zpátky, do hlubin svých životů. Neexistuje žádný »boží trest«, ani zatracení. Dobro i zlo

se stále pouze vrací, a to tak dlouho, až se docílí dokonalosti a návratu zpět k Jednotě, Bohu.

*„ Vidím asi tříletého chlapečka v bílém oblečku, který mě jen trpí ve své blízkosti, vím, žeměnemárád. Jsemstarší, baculatá chuva... Užkdyž jsem ho viděla v kolíbce, byla jsem smutná, že to není moje vlastní dítě. ”*

*Jdeme hlouběji do minulosti.*

*„Jsem na poušti, vyhnali mě tam. Jsem těhotná, mám strach z porodu, protože jsem sama a nemám nic ani pro dítě... Strašná bolest... rodím. Držím dítě v náručí, balím ho do cárů. Jsem bezradná. Zvedá se písek, blíží se písečná bouře. Pokládám dítě na zem a belhám se o kus dál, chci se opřít o pahýl suchého stromu... dusím se, vidím valit se duny písku okolo sebe i před sebou... Jsem udivená, jak je to rychlá smrt... I dítě leží pod tím pískem. Měla jsem je ale přivinout k sobě a nenechat je zahynout o samotě. ”*

*Posílám ji do života před tím.*

*„ Všude je zmatek a zoufalství. Křik. Zachraň se, jak můžeš, protože hledají novorozeného chlapce a kvůli němu zabíjejí všechna nemluvnata... Voják v helmě mi vyrval mé dítě z rukou, probodl ho, mě povalil a zranil. Zoufalství, bolest a pláč. Mám vztek na toho kluka, kvůli němu zabili taky toho mého... ”*

*Najednou křičí: „I já jsem zabila dítě. ”*

*„Co se stalo? ”*

*„ Jsem mladý muž v hnědém dlouhém plášti s hnědým širákem na hlavě... v lese. Probodávám miminko. Jeho narození je příčinou smrti mojí krásné a mladé ženy. Zemřela, tak zhyň taky, fracku... Proto jsem se narodila v dalším životě jako žena, matka, abych procítila, jak je dítě vzácné a jeho ztráta bolí. ”*

*V následujícím životě proto tedy přijal muž polaritu ženy a prožil jako matka zabití svého dítěte.*

*Jdeme ještě hlouběji.*

*„ Vidím se opět jako muž- Vzal batole a praštil jím o skálu. Překázelo. Táhnou za vlasy po zemi jeho matku, protože ji chci mít pro sebe. Ona se brání, ale já ji znásilňuju, znovu a znovu. Strašně při tom řvu, protože jsem pořád neuspokojený. Jsem vzteklý a tu ženu mlátím až k smrti, a chci další a další ženy... (Ticho)... Je velice dobře, že už jsme dospěli aspoň do téhle civilizace. ”*

*(Zůstává však otevřenou otázkou, do jaké to vlastně »civilizace« jsme se zatím dopracovali...)*

Často nacházíme, že se karmické vztahy táhnou dlouhými věky. Náš vývoj je strastiplná cesta jednotlivými životy za poznáním a odčiněním.

*„Tančím. Na polštáři na vyvýšeném místě sedí muž- Nemám ho ráda, ale musím se přetvařovat, chci být v jeho očích nejlepší. Musím být favoritkou.“*

*„A pokud jí nebudeš? “*

*„To se nesmí stát, skončila bych velmi špatně. Je tu mnoho žen, čekají na můj pád a zničily by mě. Už delší dobu intrikují. Lidé nám závidí, ale kdyby znali tu strašnou nudu a krutý boj, co tu panuje, pak by nás spíš politovali. Kdyby jen věděli, jak chutná ponižení ženy! Je zajímavé, jak každý člověk všechno hodnotí jen z toho postavení, kde stojí... Kdyby věděli, že mi tu jde pořád o život, musím být neustále ve střehu... Pán vstává, je vysoký, dost pohledný, jeho pohled je ale studený a panovačný...“*

*Posílám ji do stěžejního okamžiku tohoto života.*

*„...Jsem na široké posteli, on stojí nade mnou... Je to vládce, paša. Víím, že pro něj nic neznamenanám, pouhý rozmar. A cítím, že má něco za lubem. Je zlý a zákeřný... Na okamžik vychází na chodbu, pak za ním vidím smutnou tvář mladíka. Občas ho zahlédnu v jeho společnosti. Líbí se mi a víím, že i já se líbím jemu. Teď stojí vedle něj v obleku světle modré barvy. Vnímám jeho zamilovanost i bezmocnost. Cítím k němu něhu, ale mým pánem je ten druhý... Strhává ze mne oblečení a velmi hrubě a přitom rafinovaně mě znásilňuje. Nejdříve se bráním, ale pak se mi to líbí. Pociťuji rozkoš a jemu vždy záleží na tom, abych se cítila vzrušená a uspokojená. Ten mladík v modrém se na to musí dívat. Náhle můj pán vstane a nutí ho, aby se se mnou také miloval. Brání se mu, je zoufalý, je na mne hozen... ale nakonec mě objímá a milujeme se. Konečně má možnost držet mě v náručí. Cítím k němu něhu a mám dojem, že bych u něj mohla najít klid a spolehlivost... Poznávám v něm svého nynějšího muže... Je ale okamžitě odveden stráží a popraven - všechno slyším. Protože se vyspal s pašovou favoritkou... Nic nechápu (pláče). Vlácí mě za vlasy před bránu... “*

*„Posuň se o půl roku.“*

*„Mám na sobě jakýsi hábit s kapuci pískové barvy. Jsem sama... Paša mě nechal vyhnat, abych umřela, protože jsem mu byla nevěrná. Jsem klidná a snad i spokojená... Jsem těhotná, ale nevím, který z těch dvou je otcem...“*

*S milující duší mladíka v modrém se setkává v dalším životě.*

*„Vidím zámeckou zahradu s pěstovaným trávníkem, záhony plné květin a stromy. Sedím před domem a vyšívám. Vedle mne jiná žena, také vyšívá. Víím, že je to chuva. Jsem v jakési lehké tunice. Po zahradě běhá hošík, také v bílé tunice. Je černovlasý a střílí z luku do terče, který je upevněný na stromě. Poznávám v něm muže v modrém. Je tu pohoda a klid... On je vlastně můj syn.“*

*Posuň se k němu do dalšího života.*

*„...Sedím na jakési dřevěné, vyvýšené stoličce v černém hábitu s černobílým čepcem na hlavě. Víím, že mám autoritu. Jsem matka představená... Jdu otevřít bránu kláštera. Přichází náš host, je to potulný mnich. Dělá mi posla i zpravodaje. Rádi ho vidíme, aspoň se něco dovíme. Vedu ho do kuchyně, aby mu dali najíst. On je zase v podřízené roli, zase je závislý. To je ta submisivita, co mi na něm vadí, i když ho vřele miluji. Přála bych si, aby byl silný, jako muž.“*

*Porovnává vztah, který s touto duší prožívá v současném životě.*

*„Jdi dál do dalšího života, třeba se role vymění.“*

*„...Ne, tady je pouze jako kamarád.“*

*„Nacházíš pašu?“*

*„...Okamžitě jsem věděla, kdo to se mnou před lety sehrál kruté divadlo. Zamilovala jsem se a vdala, ale za měsíc jsem od něj utíkala, aby mě nezabil.“*

*Objevit některý minulý život je sice zajímavé, ale ne nejdůležitější. Hlavní je pochopení vývojové řady a našeho úkolu na této cestě návratu ke Světlu. Posílám ji do dávných životů, nalézt příčinu jeho zášti, nenávisť a krutosti.*

*„Ano, je v jeskyni, on je jednou z těch jeskynních žen, co jsem je znásilnil... Ted' je to vlastně obráceně, já jsem žena a on muž... Byla to moje nevědomost... hloupost, nedostatek tolerance... a hlavně neláska. Za všechno si mohu sama, všechno jsem si zavinila. Nemohu hledat viníka! Vina je u mě samotné. Když jsem to ted' pochopila, přistupuji k životu s jinou pokorou. Jsem zodpovědná za všechny činy a myšlenky.“ (Zena, 48 let)*

Rodíme se k sobě nejen pro vyrovnání dluhů, ale hlavně pro poznání. Vyrovnávání je zároveň vývoj a cesta k rozlišení dobra a zla. Můžeme vidět beznaděj, ale také jistotu, že někam jdeme, že tu nejsme zbytečně. Přesvědčujeme se o tom, že existuje nesmrtelnost a věčnost.

I zlo může být někdy obrovským dobrem. Působí jako návěští, že tudy cesta nevede. Má často funkci odrazového můstku na cestu

vzhůru, protože šťastný a spokojený člověk většinou po vývoji netouží a nic nehledá. Je spokojený sám se sebou, se svým postavením a životem.

## Dluhy platíme i s úroky

Co si jednou připravíme, to si nás také s určitostí najde. Záleží jen na tom, do jakých vibračních polí nás naše myšlenky a činy zařadily. Na Zem se vracíme tak dlouho, dokud se nenaučíme, že dobro plodí dobro a zlo zase jen zlo. Je třeba také vědět, že dobro a zlo sklízíme i s úroky. Dobro plodí velké dobro, zlo se vrací jako znásobené zlo. Zákon karmy nachází bezchybně své dlužníky a nezáleží na tom, jestli tomu věříme nebo nevěříme. Stačí jenom pozorovat život kolem sebe a brzy to pochopíme a také zjistíme, že jeden život na splacení všech našich omylů opravdu nestačí. Zákon karmy je tedy zároveň i zákonem opětovného zrození. V Novém zákoně nacházíme přílehlavý Kristův výrok: „Neodejdeš, dokud nesplatiš do posledního haléře.“

Když procházíme v terapii jednotlivými životy, snažím se vždy poslat člověka k významnému zážitku toho života, který se právě vytvořil.

*„Jsem v prádelně. Jsem statná, silná žena. Je tu příjemné vlhké prostředí, dělám tu ráda, líbí se mi tu... (Aha, proto mám ráda páru při praní prádla v tomto životě a ráda peru.) Napravo je kád' se špinavou mydlinkovou vodou. Klečím na zemi a drhnu podlahu rejžákem (v tomhle životě jsem snad ještě nedržela rejžák v ruce)... Někdo klepe. Víím, že je to on. Patří mu dům i ta prádelna. Slyším ty známé plíživé kroky, cítím, jak se zastavil a už mi zezadu klade ruku na prsa. Tak jak se daří, Andulko? Zvedám se na kolena a prudce ho odstrkuji. Padá na tu kád'. Blyská mu v očích, jsou strašně zlé, víím, že něco provede. Dívám se, jak se na mě vrhá a škrťí mne těma hroznýma rukama. Jsem o hlavu větší a víím, že bych se mohla bránit, ale jsem jakoby bez vůle. Necháám se dostrkat ke zdi, ruce mi visí podél těla a nedělám nic pro svou záchranu. Tluče mi hlavou o zeď... strašná bolest... slyším už jen tupé rány, duté zvuky. Sesouvám se na zem... dívám se na sebe shora, na zdi je krev. On mi rovná nohy a hlavu, odchází.“*

*Jeden život, to je pouze střípek do velkého obrazu mozaiky. Proč se nebránila? Byla přece o mnoho silnější. Jaká síla ji držela v apatii? Život v sobě skrývá smysl více životů. Ukrývá velké poslání a naplnění*

celku. Nahlížíme-li jen část, zdá se nám velkou nerozluštitelnou neznámou.

„Jdi ještě dále do minulosti a najdi stejnou bytost.“

„Klášter. Vysoko v horách. Jsem řádová sestra. Je nás tady víc. Jsou tu i poutníci. Ten klášter je vytesaný do skal. Sedím s těmi poutníky na kamenné lavičce a díváme se do údolí. Vidíme v dálce jezdce na koních. Blíží se. Utíkáme to říct ostatním. Všichni běží dovnitř a zavíráme vrata. Každý hledá nějaký úkryt. Já se schovávám pod oltář. Úkryt tu našel i starší muž, je schoulený na druhé straně. Koleno se dotýkáme, cítím, jak se chvěje. Slyšíme bušení do dveří. Pod kamennou deskou je štěrbina, tou vidím, jak ostatní sestry zoufale pobíhají po kamenné dlažbě chrámu a nevědí, kam se schovat. Už povolily veřeje, už se valí dovnitř. Ohnutými meči mávají okolo sebe... Hrůza, ach... oni je pobíjejí... Vidím blízko sebe boty (celá se chvěje, až jí spadla deka na zem), našel toho muže... slyším dutou ránu. Vytahuje i mě za vlasy, jsem najednou připravená na všechno. Dívám se tomu vrahovi do tváře, pohrdám jím... ano poznávám v něm opět svého nynějšího muže... netrvá to dlouho a jedním máchnutím mi odsekl hlavu od těla... Vidím se ležet v krvi... všude strašná spoušť. My se na to díváme shora, jsme zase pohromadě... Ted' se ale jeden druhému vzdalujeme do jakéhosi prostoru... letím tunelem... Světlo!“

Posílám ji ještě dál zpátky v čase, abych našla další souvislosti společných životů.

„Chalupa, spíš chatrč... Zena v dlouhé sukni připravuje jídlo, dívám se na ni s láskou, je to moje žena... Jé, to je divné, já nejsem ženou, v tomto životě, co se ted' objevil, jsem mužem... Oblékám se, беру si balíček s jídlem, pušku a jdu do lesa. Musím opatřit kožešiny na prodej a také jí přinést něco pěkného... Měl jsem štěstí, mám radost a těším se na ni. Vracím se dříve, než jsem předpokládal. Všechno nechávám venku a otevírám dveře...“

Sleduji výraz překvapení a pak největšího utrpení. Dlouho je ticho. „Co se stalo?“

„Našel jsem ji s mužem z vedlejší chatrče. Oba jsem je zabil... Ta žena, to je dnes můj nynější manžel, byl to i ten Turek a také ten majitel prádelny... Nerodil se už jako žena, ale pokaždé jako muž- Vždyť on mi to všechno jenom vrátil... a asi i s úroky.“

Osud se objevil jako tragická hra, v níž herci neznali pravidla a nenačili se dobře rolím. Síla zločinu je tak uvrhla do dalších životů a dalšího vyrovnávání v utrpení.

Karmické vazby bývají rozloženy do mnoha životů a vystupuje v nich i velké množství osob. Reinkarnační proces je dlouhý řetězec, jehož oka představují jednotlivé životy. Splněná karma pak tato oka uvolňuje. Procházíme celými dlouhými věky, abychom se stále potkávali, střetávali a v nabyté moudrosti, odřikání a odpuštění »uklidili stůl«. Cíl cesty je jasný, jenom její úseky nejsou vždy dost průzračné.

Člověk na svém stupni vývoje má oproti zvířecí říši již vypracované individuální vědomí. Je si vědom následků svého jednání, za které nese jednoznačnou zodpovědnost. Každý bez rozdílu by si měl proto být vědom zákona karmy, který je možné najít i v bibli v Knize zjevení: „Kdo vede do zajetí, půjde do zajetí. Kdo zabijí mečem, musí mečem zemřít.“

*„Rád bych se vyrovnal s tím, že mě žena ničí. Není to jen její stálá nespokojenost se vším, co dělám. Nářky na nedostatek peněz, to je ostatně asi problém více mužů, ale chtěl bych vidět ty, co se nechají zmlátit a ještě málem poděkují. Já ale nejsem masochista. Z tohoto chomoutu prostě není úniku.“*

*Ponořili jsme se hodně hluboko do zdánlivě zapomenutého času.*

*„Probíhám tou chodbou mezi mřížemi. Mám jim dát rozhřešení, ale nemohu se na ně ani podívat. Víím, moc dobře víím, že jsou nevinné. Běžím na konec a zpátky. Ještě jednou. Jedna leží apaticky a nevěnuje mi pozornost, druhé dvě klečí s rukama sepjatýma k nebi. Ta čtvrtá na mě zoufale křičí: Já si tě stejně najdu, i kdybys byl v pekle, ty lumpe, moc dobře víš, že jsme nic neprovedly. Osvobod' nás! Vždyť víš, že máme malé děti. Co bude dělat můj malý synáček bez matky. Smiluj se aspoň nad dětmi. Zapřísahám tě! Vracím se nahoru, sedám ke stolu a odstrkují listinu připravenou k podpisu. Jdu k oknu a dívám se na náměstí, kde mají být zítra ráno upáleny. V duchu vidím čtyři hořící hranice, ale také kardinálský klobouk. A ten chci! Jdu znovu ke stolu, už se nerozmýšlím. Namáčím brk a podepisuji. Víím, že je to vražda, ale já chci povýšení... Jsem zbabělec.*

*Je ráno, mám jim dát útěchu, ale já tam nechci jít... Sbíhám dolů až když jsou přivázané u kůlů. Musím, je na to předpis. Tři mají hlavu obrácenou k nebi, ale ta čtvrtá mě hledá očima. Ty oči! Na ty nezapomenu do smrti. Bože, vždyť jsou to oči mé ženy! Je jí i podobná! Je to ona, přece si mě našla! Slyšíš mě, křičí stejně jako včera ve vězení, já si tě i v pekle najdu! Proklínám tě... Ten kardinálský klobouk jsem nakonec stejně nedostal. "*

*„Posuň se dopředu, do dalšího života. "*



*„Běžím do domu, prorážím kouřovou clonu. Leží na zemi, беру ji do náruče a utíkám ven... Dítě moje! Nemohu ji vzkřísit. Ted' už je ale mimo nebezpečí. Předávám ji jedné známé ženě, protože jsem si uvědomil, že musím zachránit ještě cenné věci. Vbíhám znovu do domu... Chytly na mně šaty, nemám je čím uhasit. Dusím se... Jdu za Světlem... Byla to příšerná smrt.“*

*„Jdi do dalšího života, jestli se ještě setkáváš se svou ženou.“*

*„Radši ne! Ale když to musí být... Jsem kněz. Právěprostřihávám stromky na farské zahradě. Utíká přes pole rovnou ke mně, vytrhuje mi nůžky a vráží mi je do plic. Z vedlejší usedlosti ke mě přibíhá žena a volá na lidi: Honem, pojdte mi pomoci, bláznivá zranila pana faráře. Rána silně bolí. Nesou mě na faru, ale slyším lékaře, jak říká: tady už je jakákoli pomoc marná. Za chvíli se na sebe dívám shora.“*

*Vracím ho ještě jednou zpátky, aby si uvědomil, kdo ho připravil o život.*

*„Je to místní ubohá žena, která se pomátla po smrti svého malého syna. V tomto stavu je už několik let... No jasně, je to zase ona. Mám ji ted' zase vedle sebe...“*

*Inkvizitor prožívá svůj vlastní osud a od své nenávislné ženy se nemůže odpoutat.*

Souhlasné vibrace stejných nevyřešených vztahů se přitahují. Vidíme, že jeden jediný život nemohl stačit k tomu, aby se karma vyčistila a ukončilo se kolo osudu. Jeden život snad také ani nemůže vysvětlení přinést, protože karma je pochopitelná až po nalezení všech souvislostí mezi příčinou a následkem.

Zákon karmy udržuje Vesmír v rovnováze a řádu. Napomáhá vývoji člověka tím, že ho donutí prožít to, čeho se on sám někdy dopustil na druhém. Lze ho také shrnout do dvou vět: Na tom, jak se ti daří dnes, můžeš vysledovat minulost. Jak se chováš nyní, takovou si připravuješ budoucnost.

Pokud jsme někoho připravili o život, a to dokonce vědomě, nezbyvá nám nic jiného, než projevovat obrovskou lásku a nedivit se, že není opětována. Musíme nejdříve odčinit všechno, co jsme zavinili a teprve pak můžeme dojít pokoje a klidu. Pomáhá nám veliká milost Boží, pokud jsme dospěli na své cestě tak daleko, že jsme ochotni a schopni o ni prosit.

Z karmického zatížení vedou dvě hlavní cesty. Utrpení, anebo duchovní práce.

## Zvyk je druhá přirozenost

Jsme zkoušeni ve třech nej důležitějších oblastech života. Za prvé je to moc a sláva, za druhé peníze a za třetí sex. První plodí pýchu, druhé sobectví a třetí bezuzdnost.

Nahlédnutím již do několika málo životů získáme větší přehled závislostí, následků a příčin. Karmická nit se táhne všemi životy a omyly se navazují jako zadrhnuté uzlíčky.

*„Proč mě nemají rodiče ani prarodiče rádi? Proč utrácím všechny peníze za cesty k moři? Proč mě zajímají muži a ne ženy?“*

*„ Vrať se zpátky.“*

*„...Jsem pirát. Přepadáme loď... Aha, tady je klíč i k mé homosexualitě.“*

*Odmítl projít nejhörším zážitkem. Posílám ho tedy zpátky, aby se vrátil na loď.*

*„...Ano, vrátil jsem se, to ale nejsem pirát, je to život po tom životě, kdy jsem byl pirátem... Jsem kapitán galéry. Jezdím po Středo-  
dozemním moři.“*

*„Najdi nejhöršízážitek tohoto života.“*

*„ Vezu krásnou ženu, dceru jednoho boháče.“*

*„Líbí se ti?“ Moje fantazie se zatoulala do sladkého románu nesplněné lásky, ale skutečnost byla naprosto jiná.*

*„Je krásná, ale mně ženy nic neřikají, nezajímají mě. Mám ji odvézt na Krétu jinému boháči. Vezu i její výbavu. Vyplouváme z Alexandrie, ale kotvíme ještě na jiném místě v Turecku. Zdržuji se několik dní. Jdu do herny... nemám štěstí. Potřebuji peníze. Jeden člověk mi nabízí výměnný obchod za něco, co vezu. Jde se mnou... Dávám mu tu ženu... Vplouváme do přístavu, ten boháč uzmijede naproti... Říkám mu, že se utopila. Když vystupuji na souš, přepadají mě tři silní chlapi a vlečou neznámo kam... Jsem spoutaný a přivázaný ke sloupu. Na záda mi dopadají rány řemeny, strašně to bolí! (Svíjí se bolestí, křičí a potí se, trpí.) Kde je? Kdes ji nechal? Ztratila se z lodi, asi se utopila, opakují. Nelži, řvou na mě. Zabiju tě, jestli neřekneš, kde je. Přiznávám se ke všemu. Rozvazují mě a posílají zpět. Musím ji přivézt. Na loď nastupuji i ti tři siláci, sledují každý můj krok. Pluji zpět. Ještě že jsem ji tam vedl s ním, vím alespoň, kde to je. Nevím ale, jak se k ní dostanu. Přelézám nějaké hradby u domu toho člověka, co jsem mu ji prodal. Mám štěstí, žena je v zahradě... Utíká se mnou, ti tři nám pomáhají. Strídavě ji nesou, když už nemůže. Vracíme se na Krétu.“*

*/ v tomto životě přetrvává velmi intenzivní vztah k lodím a životu na moři.*

*Někdy je člověku dovoleno páchat bez důraznějšího trestu zlo i více životů po sobě. Lidé se nad sebou neradi zamýšlejí a když, tak jenom proto, aby ospravedlnili svoje špatné svědomí.*

*Další a další životy v čase zpět před zkušeností piráta dokládají zaměření této bytosti. V jednom životě za druhým se dopouští hrubých omylů. V Egyptě vykrádá hroby. V Římě, kde je vznešeným patriciem, získává majetek tím, že tráví své protivníky jedem. V době inkvizice shromažďuje majetek obětí.*

*Po životě se zážitkem na Krétě dostává znovu příležitost. Božská energie je velmi milosrdná. Nabízí umoudření. Dostává se znovu na loď, slouží pod dobrým kapitánem, kterého mužstvo respektuje. Přesto se mu podaří umluvit dva muže ke vzpouře. Slíbí jim povýšení.*

*„...Ležím na zemi, jeden mi drží ruce vzadu a svazují mě... Hodili mě na dno malého záchranného člunu. Asi mě jeden z nich zradil... Voda... voda... děsná samota... Nikdy jsem se nebál moře, teď se bojím, vlny jsou stále větší, blíží se bouře... Je to jen kocábka, lehám si na dno a strachy skoro nedýchám... Vlny mě rolují... ztrácím vědomí... Teď cítím pevnou zem, na nebi svítí hvězdy. Chci vyskočit, ale jsem strašně slabý a mám ukrutný hlad.“*

*Leží ještě několik hodin, pak zjišťuje, kde se nachází. Je to pustý ostrov, naštěstí se zelení a nějakými plody. Má podmínky k bídnému životu, ale i dost času k přemýšlení. Přežívá jen krátce a opouští tělo.*

*Ze svých nesplněných závazků a úkolů však už v dalších životech něco vrátí.*

*„...Jsem na tržišti. Já, já jsem dívka. A černá, vlastně mulatka. Jsem tu jako zboží, prodávají mě... “*

*Kupuje ji starší muž jako otrokyni na svou plantáž. Prožívá hrůzu ze znásilnění a neúnosné tělesné vyčerpání.*

*Změna osobnosti bývá pozvolná, a to i tehdy, kdy už má jedinec sám vhled do svých životů. Zvyk bývá tak silně zakořeněn, že se jen obtížně zdolává. A na Zem se rodíme právě pro překonání závislosti a špatných zvyků.*

## Na společné koleji

Nejlépe se projevila karmická vazba v případě, kdy terapii podstoupili postupně všichni ti, jichž se vzájemné napětí nejvíce týkalo.

*„Jsem těhotná, vracím se domů na sobotu. Maminka nese na stůl a já přemýšlím, jak to mám zformulovat, aby měla stejnou radost jako já. Mám představu růžového miminka. Maminko, budeš babičkou, nic lepšího mě nenapadá. Maminka se usmála a zeptala se, jestli za mnou přijede i můj chlapec a kdy se vezmeme. To není důležité, chci zamluvit skutečnost, že se »můj chlapec« už vrátil do své země a dítě bude bez svatby. Matka ale hlídá svou myšlenku a ptá se, jak je starý a co dělá. Už si nemohu hrát na schovávanou. Maminko, já se nebudu vdávat a dítě nebude mít tátu. Ven! Nechci tě vidět! Vypadni z domu! Tady parchanti nebudou! Sedím venku na schodech, pláču. Nevím, co mám dělat... uvědomuju si, že jsem přestala mít ráda matku a vlastně i otce, že se mě nezastal. Je noc, lezu potmě nahoru do pokoje. Ležím na posteli, dívám se do tmy a cítím, že nejsem sama. Vycituji, že mě někdo hladí a utěšuje... Já tě nedám, já si tě vybojuju. Celou noc nespím. Ráno se mnou nikdo nemluví.*

*Přijíždí k nám známý lékař. Raduju se, že se mě zastane. On mi ale podává nějaká lejstra a říká, že mě objednal do nemocnice. Všechno se ve mě bouří, chce se mi křičet, ale to už křičí matka. Má hysterický záchvat. Mlčím..."*

*„Jdi do chvíle, kdy se nacházíš v nemocnici.“*

*„Sedím na posteli, přichází pro mě sestřička, dává mi injekci. Vede mě k operačnímu stolu, strašně se stydím. Nechci na stůl. Chci ho ještě zachránit. Cekám, že se stane zázrak. Křičí na mě, abych nedělala divadlo. Takové už jsme tu měli. Přidává se doktor. Peru se s nimi. Přivazují mě, házím sebou, slyším ještě: Větší dávku. Cítím pálení.“*

*„ Co vidíš a slyšíš? ”*

*„ Všechno. Je to hrozné, hrozné, všechno vidím... padá to ze mě... teče krev... Hotovo. Další. Přijíždí muž v bílém, přehazuje mě na vozík, jedeme chodbou. Na lavičce sedí dvě starší ženy. Jedna ukazuje na mě a říká: další kurva. Chci křičet, že nejsem žádná kurva, chci se bránit, ale vidím své tělo bezvládně ležet na vozíku. Na pokoji je ticho, dvě ženy naproti si čtou. Zřízenec mě jemně přenáší na postel... Otevírám oči, pláču. Utěšuje mě, že budu mít ještě hodně dětí, až budou měť přijít. Je mi milý a blízký, jediný má se mnou soucit.“*

Po mnoha letech se dívka usmířila s matkou a otcem, zmizel odpor k mužům. Překonala odpor k lidem a přestala mít pocit vyvrhele. Svého nového přítele si však odmítá vzít. Proč?

„Zokna vidím připlouvat loď. Vybihám se svými třemi sourozenci na pobřeží- U břehu přistává člun. Vystupují dva muži a jdou za našimi rodiči do domku. Okukuju loď i člun. Matka mě volá domů. Je to takový chudý dům, jsme strašně chudí. Maminka i tatínek mají očividně radost a sdělují mi, že pojedu jako princezna do paláce. Jeden z mužů mě obléká do nových šatů. Jsou krásné. Vidím, že druhý něco dává otcí... asi to jsou nějaké peníze... Já mám ale radost, jsem nadšená. Palác!”

„ Už jsi v paláci.”

„Mám na sobě jiné šaty, ještě krásnější, jsem ozdobena šperky. Procházím se mezi vysokými sloupy. Na stěnách visí pestrobarevné koberce, slyším hudbu... mám pocit, že jsem se ocitla v pohádkové říši. Takovou krásu jsem si nikdy neuměla ani představit. Teď kolem mne prošel muž. Ošklivý, malý, tlustý, pupkatý, vůbec se mi nelíbí. Jdu sloupovím dál, ale ten odporový mužský jde za mnou, bere mě za ruku a vede další sloupovou chodbou do velkého sálu. Uprostřed je nízká, ale hodně široká postel. Stěny jsou plné koberců s krásnými ornamenty... povalil mě na postel. Ne, tohle ne! Ne! To už není pohádka, tohle je hnusné! Nechci to! Bráním se, ale on má větší sílu... přemohl mě. Jsem zahanbená, ponížená, zneuctěná. Nechápu, proč se to stalo. Proč to udělal?”

„Kolik je ti let?”

„Asi patnáct.”

„Co se děje po půl roce?”

„Roste mi břicho. Já to nechci, nevím, co mám dělat. Bloudím chodbami a komnatami...”

„Jdi až k porodu. ”..

„ Křičím bolestí, to dítě nechci, odnešte to, je to moje zneuctění, nechci ho vidět!”

„ Co se ti narodilo ? ”

„Nevím, nezajímá mě to... Bolest... Hanba... Takhle jsem si to nepředstavovala.”

„Jdi ještě dál.”

„Pořád se mi ten chlap hnusí, ale to, co se mnou dělá, mi je příjemné. A proto já se v současném životě zamiluju vždycky jen do násilníka! Muž s něžnou povahou u mě nemá šanci. Odtud to tedy pramení, už mi to je jasné! Vzrušuje mě síla.”

Ještě ten den, nezávisle na sobě, proběhlo sezení s jejím přítelem.

*Protože mezitím spolu nemluvili, měla jsem možnost porovnat jejich karmickou vazbu. Během sezení se vynořil shodný zážitek s tím, co prožila ona. Sám vyplaval z podvědomí, aniž bych ho jakkoli ovlivnila. Nejprve se objevila vzájemná společná setkání z minulých životů, svědčících o nezájmu o jeho osobu z její strany.*

*„Potkáváme se... Je to nějaké cizí město. Je to ona, vím, že je to ona. Vyhýbá se mi. Jdu za ní až ke dveřím, ale neotvírá...”*

*„Jdi do dalšího předcházejícího života a setkání s ní. ”*

*„Náš vojenský tábor je rozložen blízko vesnice. Jdu tam pro jídlo. Je to ona. Oči... Je velmi chudá, nesu jí ovoce, ale ona se schovává. Mám pocit, že se mě velice bojí. Nechávám jí jídlo v předsíni za dveřmi jejího domku...”*

*V několika dalších zážitcích pak nacházíme situace, kdy jí chce pomoci a dostat se do její blízkosti. Najednou se objevují stejné kulisy ve shodné době.*

*„Procházím se palácem. Slouповí... na stěnách koberce... ornamenty... Miluji nádheru, barvy na mě příjemně působí. Pobočník mi hlásí, že připlula loď. Těším se na nové tváře... Potkávám ji v levém křídle paláce, je mladá, křehká, líbí se mi. Jdu za ní a vedu si ji k sobě... nepříjemně se brání...”*

*„Víš, proč se brání?”*

*„Nevím. Já mohu udělat všechno, všechno si mohu dovolit, jsem neomezeným pánem...asi jsem i surový.*

*Řekli mi, že nechce své dítě. Nevím, proč nechce dítě ani vidět, každá žena chce děti a miluje je...”*

*Zase to ticho, kdy se minulost prolíná s přítomností a přítomnost s minulostí. Cekám.*

*„...Vždyť já jsem se jí na nic neptal... dělal jsem jen, co jsem chtěl sám... jen já. Je mi to jasné. To je ale lépe být prostým pastevcem na horách a žít se třeba jen chlebem než nadělat zbytečně tolik chyb, i když nevědomky... Nejvíc ze všeho bych si přál, aby mi to odpustila. ”*

*Ano, na zemi je nutné chodit po špičkách. Chovat se pozorně a ušlechtilé, abychom někomu neučinili jakékoli příkon, bolest nebo bezpráví.*

## Karmické křížovatky

»Dluhy« a závazky nemíváme obvykle pouze k jednomu jedinému člověku, ale většinou k více lidem, ke kterým se rodíme právě pro zrušení karmy.

S touto patnáctiletou dívkou jsme hledaly příčinu nepřekonatelné nenávisti mezi ní a jejím otcem.

*„...Napravo je vodopád, stojím na plošině pod ním. Vidím boty v úrovni mých očí. Je svázaný. Křičí, ale voda hučí, takže ho nikdo neuslyší... Jdeme pryč... zůstal tam... Je to divné, ale i já jsem muž. ”*

*Vedu ji zpět k důvodu té události.*

*„Hledáme ho ve vodě, ne ve vodě, v bahně.“*

*„Koho hledáte v bahně?“*

*„Kamaráda. Utopil se. Je mrtvý. Je to hrozné...“*

*„Podívej se, jestli je to nešťastná náhoda.“*

*„Stojí nad vodou a perou se. Dostal ránu... padá do vody. ”*

*„Kdo ho zabil?“*

*„Ten, co jsme ho pověsili nad vodopád. Je to za trest, protože zabil.“*

*„Jdi před tuto událost. Vidiš toho visícího člověka.“*

*„...Je to hrozný, je to strašný... vždyť je to můj otec dnes. Odma-lička z něj mám strach... ”*

Za dva roky poté mě vyhledala matka dívky (lékařka, 42 let), přičemž se mi dostalo vysvětlení této nejasné události, pouhého torza příběhu. Původně jsme sice pátraly po příčině jiného utrpení, objevily se však hlubší souvislosti...

*V čase, který už dávno překryla minulost, ožila skupina lidí, kteří se vypravili osídlivat Ameriku. Pocházeli z Bavorska a Cech.*

*„Sedím na koni a přehlížím vozy, jak najíždějí na cestu. Je špatná, rozmoklá. Pohybují se pomalu. Je jich asi sedm, jsou přikryté plachtami. Vpředu jedou dva muži na koních, další projíždějí okolo a já to uzavírám. Je to divné, ale jsem také muž. Táboříme, v noci hlídáme, ráno pokračujeme v cestě... Přijíždíme k řece. Je kalná a nelze ji přebrodit. Jedeme hledat brod. Jsme čtyři. Vracíme se a já nacházím jednoho z nich ve svém voze s mojí ženou. Vždyť je to můj nynější manžel a ona je dnes naše sousedka! Ani jsme si nevšimli, že se potichu vrátil... Dochází k hádce... rveme se, padám do vody. Drží mi v té kalné vodě hlavu pod vodou, už nemůžu... Příběhl mi někdo na pomoc.“*

*Teď se perou spolu. Ten, co mi přišel na pomoc, dostal ránu a už nevyplaval... Do vody skáčí další dva muži, aby mu pomohli a vytáhli ho. Ale je to marné, je tu bahno a nemohou ho najít... Jeden z těch, co ho hledají, je úplně šílený zármutkem. Poznávám v něm svoji dceru. Byl to jeho nej lepší kamarád... Toho, co to všechno zavinil, svázali a vlečou k vodopádu. Jdu za nimi... Pověsili ho za svázané ruce z převisu nad řekou a odešli. Dívám se na něj, jak má vyvrácené ruce dozadu... Tato situace se mi prolíná sfdmem, který jsem kdysi viděla, kde je podobná scéna s Janem Nepomuckým."*

*Minulost často prostupuje současností, aniž tušíme odkud.*

*„Proto jsem po tom filmu nemohla spát a pořád tu scénu viděla. Ve dne, v noci. I když jsem třeba řídila auto, pořád se mi to vracelo...*

*Já mu nepomohla... Bojím se, aby mi dál nechodil za ženou, a také těch druhých. Jsem zbabělý. Vracím se k vozu a žena se ptá, kde je... Dal jsem jí pár facek... Nechali jsme ho tam a odjeli. Byla to pro něho strašná smrt..."*

*Objeví-li se jen torzo příběhu, je obtížné nalézt souvislosti. Jeden Život nám podá sice mnoho informací, ale karmickou nit lze vystopovat často až v několika minulých životech.*

*Pokračujeme v sezení a v současném životě hledáme navazující údaje.*

*„Spolu s mužem a dětmi jsme se před pár lety přestěhovali do jiného města. Žena v sousedství mi byla velmi známá a blízká, proto jsem se s ní spřátelila a pomáhala jí... Jsou to teď ale právě dva roky, co mi muže odlákala a spolu se odstěhovali. Ano, sympatie a antipatie jsou »vzpomínky« na minulé životy. Byla tenkrát mojí ženou v tom voze, proto jsem k ní cítila náklonnost. A stejně jako tenkrát i nyní mi byla znovu nevěrná. Nebyla jsem na ni v té době, jako její manžel, asi dostatečně milá."*

*Ale aby byl příběh opravdu úplný, je nutné doplnit, že žena našla v současném životě i ostatní. Ten, který se tenkrát utopil, jí dnes pomáhá jako kamarád. Druhý, který provinilce svázal a pověsil nad vodopád, by se rád stal jejím manželem, ale sám cítí, že ve vztahu nelze »něco« překročit.*

*Nahlédli jsme tak do vzájemné karmy několika lidí. Hlubší kořeny jejich vztahů sice zasahovaly do dalších minulých životů, ve kterých se nacházeli pospolu, ale svůj karmický uzel si přišli rozvázat do jednoho města v Čechách. Vrátili se, aby k sobě našli opět vztah a porozumění.*



Nalézáme problémy, které odpovídají našim současným potížím, charakteru a starostem a které vysvětlují vztahy, v nichž se nacházíme.

Podíváme-li se na člověka, který nám ubližuje, jinýma očima, zjistíme, že netuší, jakou v sobě nese nevědomost. Někdy křivdu, často nenávisť. Božský základ jeho bytosti však i nám pomůže překonat naši nelásku. Uvědomíme-li si svoji účast na jeho utrpení či poklesku, otevírá se nám jiný pohled. Nový postoj nás vede k lítosti, pokoře a posléze i k lásce. Chápeme, že nejenom druzí, ale i my sami se dopouštíme mnoha chyb a omylů, přestože stále toužíme jenom po štěstí a po lásce.

V mnoha sezeních jsme objevili, že se lidé dopustili zločinu. Ale vplynulo také, že si uvědomili, že nejdou správnou cestou a utrpení, do kterého se svým přičiněním dostali, posloužilo jako odrazový můstek ke správnému vývoji.

## **Za vším hledej...**

Jednou z nejsilnějších stránek člověka je sexuální síla. Je to stále činný, tvořivý princip přírody, která svou plodivou silou neustále obnovuje život. Člověk je přece jenom stále ještě přírodní bytost, proto i v něm je tato mocná síla obsažena. Francouzi mají příléhavé přísloví: Za vším hledej ženu. Samozřejmě je nutné doplnit: Hledej tam i muže. A až se najdeme, dejme si pozor...

V harmonických vztazích jsme šťastní a spokojení. Ty ale utváříme generaci za generací my sami. Jsme jedinečnými buňkami celého organismu lidského společenství a zodpovědnost a karmický vyrovnávací zákon se týká každého z nás.

Národ je takovým, jaké nové generace si vychovává. Pokud je moudrý, chrání si je a pěstuje. Náš národ byl už na vysokém stupni vzdělanosti a morálního vzestupu, avšak na čas vzali právo do svých rukou většinou primitivové, často lidé na nejnižším stupni lidské morálky a mravnosti. „Nechte mládež sexuálně vyžít“ bylo proklamovaným heslem jednoho dělnického prezidenta. Otevřela se cesta nezodpovědnosti, nepořádku, volnosti a neznalosti. A také zmatku v mravním uspořádání mysli. V mnoha případech převládla pudová láska nejnižšího stupně.

*„Každé ráno se mi vybavuje dcera. Vidím ji stále před očima, nemohu už spát a rozebírám, kde jsem udělal chybu. Když byla malá?*

*Chtěl jsem pro ni jen všechno nejlepší. Snad jsem ji rozmazlil, dostala pomalu všechno, co chtěla."*

*„Co se stalo s dcerou? " Hledáme důvod nepřekonatelných ran-  
ních depresí tohoto muže (inženýr, 46 let).*

*„...(Slzy v očích.) To je hrozné, to je to strašné, to nemohu pře-  
konat. "*

*„Jdi k nejhoršímu zážitku, projdeme ho."*

*„Sedím s kolegou z práce na obědě a on mi najednou říká: Po-  
slouchej, vím o pěkném doupěti, chodí tam holky za školu. Je to v bytě  
jejich spolužáka, půjdeš se mnou? Dáváme si schůzku ráno v devět.  
Je to před služební cestou. Nikdo si nevšimne, že jsme oba pryč...  
Jedeme tramvají a pak do nějakého paneláku. Je to blízko mého byd-  
liště. Vyjedeme výtahem, zvoníme, přichází otevřít namalovaná dívka  
v lehkém župánku. Představuje se a podává ruku. Na deset metrů voní  
nějakou pronikavou vůní, která se mi zdá povědomá. Vede nás do  
obývacího pokoje. Co si dáme? Říkám, že po ránu nikdy nepiju. Jestli  
tedy kávu? Ano, tu si dám. Sedíme s kolegou proti sobě, ten se pohodlně  
uvelebil na širokém gauči. Rozhlížím se po moderně a vkusně zařízeném  
pokoji. Na stěně obraz, pěkná kytice, jako by sem patřila. Už se nese  
káva, všichni tři pijeme. Mluvíme o škole, tedy proč není ve škole.  
Říká, že dneska mají volno. Kolega ji bere kolem ramen, nechci pře-  
kázat, ale to už ta dívka vstává, otevírá dveře do vedlejšího pokoje  
a říká, že i pro mne je přichystáno překvapení. Jdu dál. Na manželské  
posteli leží— moje dcera! Beru to jako nepodařený vtíp, ale vytřeštěné  
oči a to, jak se skoro nahá rychle schovává pod deku, mě vyvádí  
z omylu. Úplně němý a tuhý se potácím zpět do obýváku. Dívají se na  
mě jako na blázna, něco koptám, asi mi nerozumějí. Ukazují rukou  
vedle na tu ložnici... Nalévají mi nějaký alkohol, pak se objevuje dcera,  
je už oblečená. Bere mě za ruku a říká: tati, to byl jen žert. Já vím,  
že nebyl, že jen sebrala duchapřítomnost. Už jsem se z toho nevzpa-  
matoval, vím, že v tom jede dál. "*

*„Jak je to dlouho?"*

*„Celé dva roky. Nechala kvůli tomu školy... před maturitou."*

*Vracím ho zpátky do minulého života k setkání s jeho dcerou.*

*„Jdu nějakou úzkou špinavou ulicí, je tu bláto a kameny. Na  
jednom domě svítí světlo, tam vcházím. Stará zmalovaná žena mě vítá  
a vede dozadu... je to ona. Ano, je to ona. Já tam za ní chodím. Platím  
té staré ženské."*

*„Jdi před to. Jdi k prvnímu setkání s touto dívkou."*

*„Jdu ze školy. Jsem student."*

„ Vybavuje se ti země nebo město ? ”

„...Paříž, je to Francie... Zahybám postranní cestičkou do parku. Stojí u stromu, jde mi naproti. Líbáme se, držíme se za ruce.”

„Jdi dál.”

„...Je to zase ten park, ale jiné místo. Stojíme proti sobě, jsem rozčilený a skoro křičím: já si tě nevezmu, nezkazím si přece kariéru, mělaš to vědět od začátku, že se nechci ženit. Musím dostudovat a pak se dobře oženit. Chce se mi pověsit kolem krku, odhazuji jí ruce a utíkám pryč.”

„Jdi k dalšímu setkání.”

„ Ceká na mě před školou. Dělán, že ji nevidím a s kamarádem utíkáme na druhou stranu.”

„Posuň se ještě k dalšímu setkání.”

„ To se opakuje několikrát, pokaždé někde stojí a čeká.”

„Jdi k první návštěvě v tom domě s lucernou. ”

„ Kamarád mě zve večer na procházku. Potulujeme se po městě a on říká: tady to znám, pojď se mnou. Jsem zvědavý. Otevírá ta zmalovaná ženská. Vede ho nahoru, já čekám. Pak odvádí i mě dozadu. Je tam malinká místnůstka, skoro jako komůrka s malinkým okýnkem nahoře. Je tu pološero. Sedám si na kraj postele, jiný nábytek tu není. Někdo mě přitahuje k sobě, poznávám ji... ano, je to ona... nyní moje dcera.”

Duše si pamatuje, čím se kdy zabývala. Proto se objevují stejné sklony a podobné skutky nás často provázejí dalšími životy.

Nespoutaná a nezkracená nebo zdeformovaná sexuální síla je jako přírodní živel, který působí pouze škody. Je jako kalný valící se proud, strhávající všechno do záhuby. Je-li však usměrněna do čistého citu, dává základ početí vznešených bytostí.

Sexuální láska vychází z Božské podstaty, z vyšší dimenze. Převedená do správného řečiště je i obrodnou silou duchovního vzestupu člověka, neboť největší vašeň je možné transformovat na nejvyšší duchovní poznání. Přeměna a řízení však předpokládá nebo přímo vyžaduje duchovní vedení a zároveň vypěstované požadované charakterové vlastnosti. Je-li nesprávně usměrněna, může způsobit vážné škody v životě i na zdraví.

Musíme proto přísně odlišovat sexuální abstinenci od sexuální čistoty jako morální výšky. Ženy se jednou určitě vrátí ke stavu, kdy největším věnem pro muže byla její neposkvrněnost. Ne, že by byla předepsána jako mravní kodex nebo hlídána jako za dávných časů,

ale bude projevem stavu vyššího uvědomění, kdy si svoji čest bude střežit dívka sama pro vyspělejší prožitek lásky se svým milovaným partnerem a pro zrození duchovně vyspělého dítěte.

## Životy píší román

Často se divíme, proč se nacházíme v tak složité životní situaci, a neuvědomujeme si, že jsme si tyto těžké úkoly mohli také zvolit ještě před zrozením.

Lidé, kteří se vracejí po duchovní cestě, přijímají do jediného života příliš mnoho karmického vyrovnání z více oblastí. Prožívané situace se pak zdají obzvláště těžké a často až neunesitelné. Přes utrpení spěcháme pochopit, vyrovnat, vrátit nebo se naučit. Často se stává, že se dopouštíme neustále stejných omylů a jsme vraceni do stále stejných či podobných situací nebo se nacházíme ve společnosti stále stejných lidí.

Jeden a ten samý problém se vrací tak dlouho, dokud ho člověk sám nepochopí, neopraví nebo nezmění. Proto také během sezení dochází k uvědomění si mnoha zbytečných přání a chtění a uvolní se vazby, které zastírala nevědomost. Člověk dojde k poznání, že musí odpustit. A dokonalé odpuštění znamená i oproštění se od karmy.

Sympatie i antipatie jsou často vlastně nejasnými vzpomínkami na minulé životy. Po první intimní zkušenosti, zejména pokud dojde k intimnímu sblížení velmi brzy, ztrácejí oba partneři vnitřní vhléd. Nepodaří se jim pak prohlédnout vzájemný karmický úkol a zůstávají skrze nedořešenou karmu opět připoutáni. Této vazby se pak ale také i obtížněji zbavují.

Následující dlouhý příběh se nám bude zdát až neskutečný, neboť utrpení je věrným průvodcem této ženě v mnoha životech za sebou (lékařka, 30 let).

*„...Zvoním, jsem celá nervózní, musím ho vidět. Možná ani není domal. Otevírají se dveře, jsem ještě napjatější. Jak mě přijme? Chci s ním mluvit, chci s ním být. Vede mě k válemdám sestaveným jako letiště. Znáám ten příjemný prostor... Strhává ze mě šaty, nehledí na to, že je ničí. Povaluje mě na postel, cítím ránu do hlavy, do břicha. Mlátí mě, kam dosáhne... Snažím se vyplazit ke dveřím. Zezadu mě kope. Otáčím se. Ty oči! Jako divoké zvíře. Rychle otevírám a mizím. Jsem samá modřina... ještě, že se mi podařilo utéct... Jak to, že jsem hned nepoznala, že je takový sadista?“*

*Závislost na tomto muži hledáme v minulosti.*

*„...Mám v náručímiminko, chlapečka... Zpívám mu... Veliká místnost... je to zámek. Mám chuťvu, ta je mi nejbližší (uvědomuje si, že je to žena, kterou i v tomto životě velmi dobře zná), rodiče už nežijí.“*

*Posílám ji do střežejního okamžiku života na zámku.*

*„...Slyším vzdychání, otevírám dveře. Můj muž je s jednou ženou ze zámku. (Opět ji poznává. I v tomto životě je v jejich bezprostřední blízkosti.) Křičím: Tak to tedy ne! Utíkám pryč, ale nemohu, jsem těhotná. Zene se za mnou a křičí: Co tedy chceš? S tebou nic není... Praštil mě přes obličej... padám na zem... Mám bolesti, veliké bolesti. Přibíhá chuťva: Děvenko moje, já to tak nenechám. Vede mě k posteli a utěšuje. Mám strašné bolesti, hladí mi ruce a uklidňuje mě... Ted' pochopila, že asi rodím, protože volá o pomoc... nikdo nejde. Pomáhá mi sama... padám do tmy... Drží v rukou velké dítě. Vidím je i sebe jakoby svrchu...“*

*Neposouvá se mi a já vím, že je v bezvědomí. Dávám jí pokyn, aby její vědomé vědomí nahlédlo do bezvědomí.*

*„...Ano, chuťva mi utírá pot, ležím naprosto vyčerpaná, nehýbu se. Mluví na mě, ale nemohu jí odpovědět. Dává mi dítě na prsa... Vracím se k vědomí. Nemohu zvednout ruku, jsem strašně vyčerpaná. Přichází můj muž, bere dítě a chová je. Jde ke mně a říká, že mě miluje, protože jsem mu dala dědice... Chuťva se mračí, ale já mám radost, že tu je se mnou... Chci vzít dítě k sobě. Nechce je vrátit, běhá s ním někde venku, slyším, jak pořád vykřikuje: Mám syna, mám syna. Jsem nervózní, aby ho nepustil, když s ním tak běhá po zámku.“*

*Hledáme však důvod jeho dnešního chování, proto jdeme k dalšímu incidentu.*

*„...Utíkám zámeckou oborou, jsem strašně rozčilená. Zastavuji se, musím se vrátit pro dítě. V zámku vidím, že ho má v náručí ta žena, co mi s ní byl můj muž nevěrný. Nechce mi ho dát... Dítě pláče, křičí: Chci maminku, chci maminku!“*

*Toto dítě poznala jako své dítě současného života. Po dobu sezení ho opatruje otec, kterému právě uteklo za matkou, jako bychom rozhýbali i jeho klidnou mysl... a já slyším dvojhlasně: Chci maminku, chci maminku. Jedno říká v sezení žena a druhé křičí chlapec za dveřmi pokoje, kde se spolu nacházíme, a buší do nich pěstičkami. Tenkrát i dnes je dítě přibližně ve stejném věku čtyř let. Otec dítě odvádí a my pokračujeme.*

*„...Vchází muž, táhne mě za ruku do odlehlého pokoje a řve na mě: Tohle jsi chtěla, takhle ho rozbrečet? Jemu je bez tebe dobře. Já*

ale slyším, jak pořád pláče a volá mě. Muž se mnou cloumá, bije mě. Jsem celá od krve, padám na zem. Plivl na mě a šel... Nachází mě chůva, omývá mě... Zavolala lékaře a odnášejí mě... Je to asi nemocnice... jeptiška v bílém. Jsem přivázaná k posteli a pořád jen opakuji: Chci dítě, chci své dítě..."

Jdeme dál.

„...Já jsem tam umřela.“

Objevujeme další život po tomto životě, kdy se bezcenné milence opět podařilo odlákat jejího manžela a odvést ho i s dítětem. A dokonce nalézáme, že se jí podařilo uvrhnout ji i do vězení.

V následujícím životě se tato zlá žena sice neobjevuje, ale nacházíme další incidenty s krutým manželem.

„Mám svázané ruce a on kope jámu (pláče). Pak mě znásilnil a svalil do té jámy. Ani dítě jsi mi nedala, křičí nade mnou.“

Posílám ji pár hodin před tuto událost.

„Co se stalo?“

„Jsem v kuchyni. Vchází, sedá si ke stolu. Nesu mu talíř s polévkou... Smetl ji rukou na zem. Zvedá se a letí facka a další, teče mi krev z nosu a ze rtu. Rve na mě, abych se umyla a šla mu z očí... Rovnám na dvoře polena. Jde ke mně, je těsně u mě, tlačí mě na ta polena, chce se milovat. Já nechci... mám plný obličej a pusou sena... bráním se. Svázal mi ruce.“

„Jdi o půl hodiny dál.“

„Jsme na cestě, strká do mě zezadu... Jsme v tom lese... kope jámu... Hodil mě tam obličejem dolů. Chci se otočit, nejde mi to. Sype na mě hlínu, zasypává nejdříve hlavu... nemohu dýchat... Dívám se shora, jak uhlazuje zem.“

„Co vidíš dál?“

(Pláče.) „Je mu to jedno, zapálil si cigaretu a jde domů. Sedá si ke stolu, dívá se ke dveřím a klade hlavu do dlaní. Slyším, jak říká: Já ji miloval, já ji miloval. Zvedá se a jde do lesa. Vyhrabuje mě, nese domů, myje obličej a přitom pořád říká: Já tě miluju, já tě miluju. Vchází starší muž, zarazí se na prahu a rychle jde pryč. Přichází se starší ženou v bílém šátku. Proboha, cos jí to udělal? Pokládá mě na zem a křičí: Já to nechtěl udělat, já to nechtěl udělat. Vybíhá ven. Dívám se, jak přicházejí další dvě ženy. Myjou mě, převlékají do jiných šatů, zapalují svíčky... Jdu za ním. Vrací se k chalupě, bere z přístěnku zbraň, dává šiji zesponu k bradě a střílí. Leží na zemi. Sbíhají se lidé... kaluž krve... Odcházím. Mám bílé šaty a jdu k zářivé bytosti (usmívá se), z obou stran mi mávají světlé bytosti, cítím jejich lásku a jsem šťastná.“

Zážitky jednotlivých životů na sebe chronologicky navazují a působí na mě často dojmem, jako by režii prováděl někdo mocnější, než my sami. Naše vůle bije do této osudovosti jako vězeň do mříží. Jsou to inscenace nepochopitelné, často až tajemné, ale je nutné vždy vědět, že je každé utrpení očištnou lázní.

*Pokračujeme v dalších sezeních.*

*„Jdi před početi dalšího života.“*

*„Zase znásilnění. Tentokrát matky. Je černá, otec běloch. Rodím se spíš bílá, mulatka. Pracuji na poli. Přijíždí běloch a vybírá si mě. Je to zvláštní, ale já znám i tohoto člověka dnes ze svého okolí. Sloužím v jeho domě... Jeho žena mě nenávidí. Je na vozičku a cítím, že mi závidí zdraví i mládí. On mě pořád pozoruje. Cítím stále odněkud jeho pohled. Je mi to nepříjemné a bojím se ho. Je to zajímavé, ale podobné pocity mám z něho i dnes.“*

*Hledáme, zda jsou pocity oprávněné.*

*„Jsem v komůrce v podkroví. Klepe na dveře. Neotvírám. Znovu. Neotvírám. Říká, že jestli neotevřu, bude se mnou zle. Vstávám, rychle se oblékám, házím svoje věci do tašky, otevírám tiše okno a lezu na střechu. Nešikovně padám a něco jsem si udělala s nohou. Belhám se pryč... Cesta, zastavuje mi kočár... Nějaká starší paní mi prohlíží nohu... Jsem u nich. Je to jako zámeček nebo velká usedlost... Je tu... ano, zase ho poznávám, snad ho musím potkat v každém svém životě, je to on, je to stále tenhle muž, který mě tak bezmezně týrá. Tentokrát je synem ženy, která se mě ujala. Zase se s ním setkávám.“*

*Posílám ji rovnou k nejhorsšímu zážitku.*

*„...Cekám s ním dítě. Rodím... horečky... Říká, abych zapoměla na dítě i na něho, že i on na to zapomene. Dítě odnesli. Přestávám mluvit... On se žení a ona také čeká dítě... Dělam chůvu jejich dítěti. Sleduje mě podezíravě. Neboj se, nic mu neudělám... Své dítě vidím až po dvaceti letech a teprve tehdy se dovidám, že jsem porodila dceru.“*

*Je-li to možné, snažíme se vždy nalézt onen základní kámen, který se pohnul a začal strhávat i ostatní. Někdy se zastavil, jindy zřítíl až do propasti. Oním začátkem byl zločin, který nám dnes třeba ani jako zločin nepřipadá, přestože se v průběhu lidského vývoje zákony Vesmíru nezměnily.*

*V dalších sezeních jsme pak našly dodatečné vysvětlení. Mladá žena kdysi v minulosti provedla nezákonný čin. Zapřela v sobě mateřství i lásku k tomuto muži, očekávané dítě zabila a posléze muže opustila. Tyran z těchto mnoha životů byl tehdy milujícím manželem a toužil celým srdcem po dětech, ale žena mu je odepřela. Dala tak podnět*

*k nenávisti a bezcitnosti, které v muži vytvořily příliš hlubokou negaci.*

*Zena se postupným utrpením oprostila od svých citů a lidem, kteří jí tak ublížili, odpustila. Týrající muž i žena, která ho od ní stále odváděla, se dnes léčí na psychiatrii. Muž mohl už dávno odpustit, neboť mu byla od doby provinění mnohokrát nabízena obětavá láska. Sobecká žena, která neměla v jejich manželství co pohledávat, si zavinila své utrpení sama. Co způsobili, dnes prožívají.*

Člověk vystřídá mnoho životů, setká se s mnohým utrpením, ale postupně získá sílu k vytvoření pevného charakteru. Žádný život není zbytečný, ani kdyby byl sebehorší, protože prožitá minulost otevírá dveře poznání a vytvoření dokonalejší budoucnosti.

Bytost, která si sáhne až na samé dno, se po takových těžkých zkouškách obvykle vydává na cestu hledání sebe sama, hledání své hlubší podstaty, kterou nemůže nalézt nikde jinde než v sobě samé.

Pronikneme-li do hlubších zákonitostí, musíme uznat, že všechno je účelné a má svůj smysl. Každý život má obrovskou cenu, která spočívá v možnosti změnit sebe a tím i druhé.

Zdá se to nepochopitelné, ale odpuštění vyvažuje z karmy. Vyspělé duše, které pochopily význam zrození, důvod vzájemných střetů a utrpení, se rozhodly, že jejich trestající ruka viníka nezničí. Nemstí se za to, co jim kdy bylo způsobeno, protože poznávají, že odpuštění je silnější než pomsta. Je to také jediná nejschůdnější cesta z bludného kruhu utrpení. Ale kdo dluží, musí zaplatit. Tak se objevují jiné způsoby vyrovnání karmického zákona, nejčastěji nemoce.

Říká se, že život píše romány. Celý a pravdivý román musí napsat více životů a mnohdy by se daly srovnat s detektivkou.

## **Spravedlnost karmy**

Mnohdy se nám zdá, že v našem životě na zemi není žádná spravedlnost. „Celý život dělám dobré skutky a jdu z jednoho utrpení do druhého. A »tamti« jen kradou, ubližují a daří se jim dobře,“ slyším velmi často. Tito lidé, co si tak hlasitě stěžují, nechápou, že právě oni jsou na tom dobře, protože už otočili kolo svého osudu a už nechtějí být těmi, kteří dále zatěžují své svědomí. Aniž si to uvědomují, pochopili, že jim nikdo jejich činy nevymaže a vracejí to, co kdysi svým jednáním způsobili - zatímco »tamti« se ještě dále zatěžují. Je teprve čeká očista, jenom později a s úroky.



Existuje spravedlnost lidská a spravedlnost Vesmíru. Pohled na lidskou spravedlnost je však velmi omezený. Neznáme a ani nemůžeme znát hloubku svých činů, protože nevidíme kořeny chyb a omylů v minulosti. Nahlédneme-li však jen do několika životů zpět, pak mnohé pochopíme. Někdo ale vůbec nechce slyšet, že si to či ono sám »objednal« a zavinil.

*Procházíme současným životem.*

*„Matka zuří, tohle jsem ještě nezažil— nafackovala mi a omlátila mi hlavu o zeď. Zavřela mě do komory. Je tu zima, mám hlad, ale raději zemřu, než bych se tam vrátil. ”*

*„Kam?“*

*„Do semináře. Matka chce mít ze všech tří synů faráře. Ale já se na to nehodím. Mě to nebaví, mám k tomu spíše odmítavý vztah. ”*

*Posílám ho do minulosti.*

*„...Taky jsem v semináři, je to ale Itálie... Rodiče jsou chudí, podporuje je místní kněz... Já jsem nadaný... (dlouhé ticho). Z toho semináře jsem také utek a nevrátil se. Rodiče byli nešťastní... Školy jsem nedokončil žádné... Barvím nějaké látky... Výpary, strašná špina... Jsem nemocný...”*

*„Jdi ještě před tento život. ”*

*„...Jsem na nějaké slavnosti, plno zlata, pozlacené oltáře, sochy, obrazy, množství lidí. Jsem u oltáře... (Dlouhé ticho.) Já patřím ke šlechtě, do staré zámožné šlechtické rodiny... Proč jsem se stal kardinálem, tomu nerozumím. Pro mě je to úřad. Je v tom plno nesrozumitelných dogmat... jsou snad pro lidi, aby byli poslušní... (zase tíživé ticho). Byla to nádhera a moc, co mě okouzly, a možná ještě více touha po uctívání. Ale náš rod byl uctíván, tak co mi scházelo? I lásku jsem kvůli tomu zradil. ”*

*Poslala jsem tohoto staršího pána do doby před narozením, k duchovnímu rádci, který s každým z nás probírá úkoly před zrozením. Byl poučen, že i nevědomost nese následky. Do tohoto života si přinesl touhu po hledání pravdy a pochopení Krista jako stavu mysli a nalezení toho, co stále hledal. Cestu k Bohu.*

Proč někteří lidé nebo skupiny popírají učení o reinkarnaci? S největší pravděpodobností z úplně lidského hlediska a na základě prosté lidské mentality. Jak by mohl připustit člověk s vysokým postavením, že v příštím životě může být docela obyčejným dělníkem, pastevcem či dokonce žebrákem? A ten, kterého dnes poučuje či pronásleduje

a nad kterého se vyvyšuje, bude třeba přistě na jeho místě. Toto pomyslení snese pouze bytost duchovně vyvinutá, pokorná, plně oddaná hlubším zákonům Vesmíru, obětavě práci a lidem. Bytost, která nic nechce a po ničem netouží. Pak stačí její působnost sama o sobě. Člověk, který dosáhl vysokého duchovního poznání, je ve své podstatě dokonale svobodný a ví, že za všechno, co dělá, je sám naprosto zodpovědný.

Na zdánlivě nekonečné cestě se nacházíme v mnoha životních rolích. Jednou jako vládci, jindy žebráci. Našli jsme prostě životy dělníků, otroků, pastevců... Byli jsme učители, lékaři nebo také povaleči, zloději a zločinci. Však i ten, kdo jen negativně myslí, třeba na zabití či na válku, je zločinec. Není možné vyjmenovat pestrou škálu různých rolí i chyb, jichž se dopouštíme a tím stojíme u zrodu své budoucí karmy a také znovuzrození.

Veškeré skutky jsou po odchodu ze života »zváženy« a člověk se opět rodí do odpovídajících podmínek. Právě tak jako večer ukončíme den a ráno se probouzíme, tak odejdeme, abychom v novém životě pokračovali. Karmická odezva se vrací nejen ve špatných skutcích, ale týká se i ostatních-životních impulsů. Tak se zároveň objevuje i »úroda« sklizená z minulých dobrých skutků, jako jsou krásná manželství, kvalitní děti... Měla jsem dovoleno nahlédnout do několika zdařilých vztahů a ve všech se ukázala snaha vyřešit i velmi náročné situace trpělivě a s láskou už v minulých životech. Dobro by mělo být náplní všech našich životů. A štěstí, pohoda a krása samozřejmým programem života každého z nás. Všechno se nám spravedlivě vrací.

Sami sobě jsme největším přítelem, nepřitelem, ale také soudcem. Na časové koleji potkáváme své »já« v posloupnosti vlastního vývoje a můžeme tak sledovat svou cestu lásky i nenávisti. Tehdy poznáváme, že jedině Láska vede k cíli a nenávist nás vrací zpět. Čím jsme v poznání výše, tím rychleji přichází upozornění, ale i trest za vše špatné, co ve svém životě způsobujeme. Tam, kde se dostavuje utrpení okamžité, můžeme mluvit o milosti, protože si své provinění uvědomujeme rychleji.

*Přišla nešťastná, rozčilená, plná zloby.*

*„Kdyby byl Bůh, tak by nedopustil, aby mě muž opustil a nechal se dvěma malými dětmi.“*

*Nemusely jsme však jít ani moc daleko zpět. Před několika lety sama rozvedla manželství se dvěma stejně starými dětmi. Použila přitom i nepěknou rafinovanost, s níž se jí tento záměr podařil.*

*/při návratu do minulého života se našla v obdobné pozici. Tehdy se jí však odpoutat muže od přítelkyně nepodařilo. Až nyní. Život jí umožnil zkoušku znovu, ve stejné sestavě, jen s jinými kulisami. Manžel se ale brzy vrátil ke své první ženě.*

Ve chvíli, kdy Vesmír předkládá účty a vybírá daň, hledáme zase jen viníka a toho, na koho bychom složili svoje břemeno, svalili vinu... a pak mohli žít stejně jako předtím. Bez závazků, z radosti pro radost a všechno, co se nám líbí a hodí, si opět podle chuti dopřávat. Život za životem jsme se zatěžovali, ale teď si přejeme, aby někdo zamával čarovným proutkem a jako v pohádce jsme byli od všeho osvobozeni.

Svůj osud si připravujeme sami. Za všechno, co vykonáme, jsme naprosto zodpovědní a rychlá odplata bývá nejen rychlým ponaučením, ale hlavně nabídnutou pomocí.

## **Máme mnoho možností**

Většinou si ani neuvědomujeme, že život v těle je pouze imaginace a sen a záleží jen na nás, jak tento sen prožijeme a do jakého prostředí se znovu narodíme. Kdy sníme a kdy bdíme? Kdy se probouzíme ze snu do reality a z reality do snu? Nezapomínáme na svůj původ?

Za nezládnutý úkol a provinění se objevuje karma tělesná, duševní a duchovní. Úzce spolu souvisejí a mohou se také vzájemně prolínat. Tělesná karma se zračí v postižení tělesné schránky a duševní se projevuje psychickým utrpením v oblasti lidských emocí. Karmické vyrovnávání v oblasti fyzické i psychické je nepříjemné a tíživé, ale daleko nejhorší je karma, která vznikla jako důsledek duchovního selhání. Pokud je duchovní síla nesprávně použita k nešlechetným cílům, žije pak člověk mnoho životů, ve kterých je stále strháván dolů.

*Mladý muž, velmi atraktivního vzhledu, byl nešťastný, že nemůže nalézt ženu. Magie ho už v dávných životech přitahovala pro možnosti vyniknutí nad ostatními. Nechal se proto zlákat k transformaci sexuální síly a narodil se králem jednoho kmene...*

*„Jsem král, teď mě nesou na nosítkách, jsem nade všemi. Teď jsem někdo! (Šťastně se rozhlíží a libuje si.) To je ono, po tom jsem toužil.“*

*Nejeví se v tom jen touha, ale celý myšlenkový svět. Přišel se narodit pro tuto pomíjivou moc, prováděl ty nejčernější nejodpornější praktiky černé magie. Mnoho žen a dětí při nich přišlo o život. Nemohu*

*a ani nechci vypisovat podrobnosti. V mnoha následných životech přišel pak vždy sám o život, ale praktiky získávání žen přetrvávaly a tak spíše vinu vršil, než aby ji smazával. Ať dělal, co chtěl, byl v této oblasti stále trestán. Odchodem, rozvodem, úmrtím nebo ztrátou dítěte, úmrtím ženy... I v tomto životě mu byla upřena pravá láska ženy, po níž celým srdcem toužil, i dítě, o které přišel. Také duchovně vyspělí lidé záhy pochopili profd tohoto člověka a rychle od něho odstupovali.*

*V tomto případě jsem si uvědomila, že návrat zpět není pro každého. Nejen že se necítíl vinen nebo zahanben a nebylo mu ani líto obětí, ale dokonce získal inspiraci do současného života. Aby se mohl člověk vykoupit a nemusel trpce pykat, měl by sám na sobě usilovně a tvrdě pracovat.*

Nejpřísnější postih se dostává v duchovní oblasti. Způsobuje stagnaci v dalším duchovním vývoji, často i v několika následných životech. Dosažený stupeň duchovního vývoje se přenáší do dalšího života. Proto se zneužívání objevuje i v dalším zrození. A také karmický postih. Jedinci, jenž se provinil, není dovolen přístup k lidem, kteří ho mohou duchovně obdarovat nebo vést, přestože je vyhledává a touží po nich. Nenalezne svého Mistra a bloudí po duchovní cestě. Ztrácí vlastně vše, co je jediným smyslem všech životů.

Těm, kdo trpí, je třeba podle možností podat pomocnou ruku. Ale v případě, kdy cítíme zneužití, je nutné nepomáhat zlu. Je jen třeba za tyto lidi prosit a posílat jim Světlo a Lásku. Nejvíce naši prosbu potřebují právě ti, kteří se dopouštějí největších přehmatů. Jsou to lidé nevědomí a nešťastní, kteří budou v budoucnosti nejvíc trpět, třebaže o tom nyní ještě nevědí. Místo bohatství, síly, krásy a inteligence na ně čeká třeba chudoba, slabost, ošklivost, omezenost...

Není nutné vědět, kde jsme dříve udělali tu či onu chybu, za kterou dnes neseme odpovědnost ve svých těžkostech. Je to jen zákonitá odezva za naše minulé omyly. Jak žijeme dnes a jak kvalitní máme život, to je dílem zkušeností našich minulých životů. Je to sklizeň toho, co jsme kdysi zaseli. Jakmile pochopíme smysl svého života, přijímáme těžkosti s vděčností, protože chápeme, že můžeme odpracovat v tomto životě alespoň část toho, co dlužíme.

Musíme se ale vyvarovat posuzování lidí podle jejich potíží a starostí a slovem »karma« shrnout všechno do jednoho koše. Zavínil sis? Trp! Je zde mnoho lidí, kteří na sebe vzali dobrovolně a s láskou úkol pro druhé. Vyspělé bytosti se také rodí do chudoby a špatných pod-

minek pro další posílení sebe sama, aby překonaly všechny překážky a mohly navždy odejít z tohoto nelehkého světa. Posouzení přenechme Kosmické inteligenci. Kosmický »computer« nemůžeme pochopit. Už jen nad poodhrnutým cípkem stojíme v úžasu.

Během terapie jsme si uvědomili, že ze života do života přenášíme pouze zápis dobrých a zlých skutků a další úkoly k sebezdokonalení. Každý pochopil, že si sám vše připravil i zavínil, sám byl strůjcem svého osudu, neboť ten si vytvořil již v minulých životech. Jako nejcennější se projevila Láska k druhým, nezátížené svědomí a vědění, poznání a moudrost. Na druhý břeh si neodneseme slávu, moc, peníze ani jiné hmotné statky. Každý život je jen přestupní stanicí, jednou výukovou třídou, kterou buď zvládneme, nebo propadneme a musíme opakovat. Dál neseme jenom to, čemu jsme se naučili a o co jsme se zasloužili. Pouze »otisk« našich činů a myšlenek je trvalým záznamem v bezčasovosti našeho vědomí. Vynořuje se z hlubin podvědomí, aby připomněl a konfrontoval současnost.

Zákon karmy nezná paragrafy, protekci ani podplácení. Nelze jej obejít a utéci z něho. Je věčný a vyměřuje všem stejně podle skutků, zásluh a vykonané práce. Je to ten nej spravedlivější zákon na zemi. Každý z nás je na něm spoluúčasten svými vlastními činy, slovy i myšlenkami. Vytváříme si podmínky pro příští zrod, kdy jsme nuceni opět překročit práh lidského života a nastoupit s »novým šatem«, ale se »starým« vědomím, vypracovaným v minulosti.

## NENÍ ÚNIKU

Sebevražednou myšlenku by neměl nikdo nikdy ani vytvořit, protože přitahuje mimo jiné stejnou vibrační hodnotu ostatních sebevrahů. Myšlenku na zničení svého těla je zapotřebí okamžitě zapudit a každou nepříjemnost trpělivě přečkat. Totální nechut' k dalšímu životu, touha utéci z *toho* nebo *od toho* nás usvědčují, že jsme si troufli vzít o něco více těžkostí, než na co nám stačí síly. Ale třeba je právě toto našim úkolem.

Nelze nikoho vinit, ani není možné dezertovat. Není kam. »Utěkem« můžeme svou budoucnost jenom zhoršit. Sebevrah dlouhou dobu po provedeném činu prožívá hrůzné zážitky, které si tím připravil. Všechno se mu stále vrací a lituje toho, co udělal, protože už ví, že nic nevyřešil. Poznává, že všechno stejně musí zpracovat, že se jen ve svém vývoji zdržel, připravil si další život v ještě větším utrpení

a následující zrození v poškozeném těle. Musí projít i všechna psychická utrpení, jež svým činem připravil lidem, kteří ho milovali a citově a psychicky pak strádali.

*Pracovala jsem s osmnáctiletým chlapcem, od narození ochrnutým na obě nohy. Celý život trávil na vozíčku.*

*Vracím ho do minulého života, abychom našli důvod postižení.*

*„...Myslím jenom na to, že tu nechci zůstat. Bez ní nemá smysl Žít.“ (Pláče.)*

*„Co se s ní stalo?“*

*„Před pár dny ji pochovali. Zemřela na rakovinu. Nemám nikoho rád, jenom ji, nikdo mě neměl tak rád... Už ji nemám.“ (Opět pláče.)*

*Pak následuje mnoho nesouvislých a protikladných myšlenek.*

*„...Jdu ulicí, potkávám nějakou ženu, je mi nepříjemné, že vidí, jak jsem ubrečený... Za městem je trať... půjdu za ní... Teď...“ (Ruce vyhazuje rychle před oči, zvrátil se, svinul do klubička, přestal dýchat.)*

*„Jdi dál,“ pobízím jeho vědomí.*

*„Stále se mi vrací ten náraz. Jako zaseknutý film... Je to nesnesitelné.“*

*„Posuň se dál.“*

*„Dívám se na rozbité tělo, vím, že jsem to já. Je to odporné. Přibíhají lidé z vlaku a z domků u trati. Slyším všechno, co říkají. To je také hrozné.“*

*„Co říkají?“*

*„Nadávají mi, odsuzují mě... Ne, to jsem nechtěl... Ji nikde nevidím, asi je jinde. Rozhlížím se... Vidím matné Světlo, to se přibližuje a ptá se mě: Cos to udělal? Ukazuje mi rodiče, oba sourozence a kamarády. Všichni mi jakoby defilují před očima... Vlastně nemluví, je to taková telepatická řeč. Chci vědět, kde je ona, před očima mi běží obrazy mojí dívky... Je v bílém, ale jakoby v obrovské dálce, kam nemohu. Tam nemám přístup. (Pláče.) Světlo se vzdaluje, ocitám se ve tmě. Ruší mě nepříjemné zvuky.“*

*„Jdi k početí.“*

*„Ujímá se mě jakýsi starý pán a mám pocit, že mi pomáhá hledat rodiče, abych se mohl narodit. Ví, že to bude velmi zlé, moje tělo bude zkroucené, narodím se špatný. Nebudu se jim líbit a nebudou mě mít rádi. Ale musím jít.“*

*Velmi litoval toho, že nic nevyřešil a připravil si jenom strašné utrpení pro celý další život. Líbí se mu sport, hlavně horolezectví. Trpí*

*tím, že ho může sledovat pouze v televizi. Svoje problémy by už. takto nikdy neřešil.*

*Tento chlapec »zapadl« i do genetického pole svého rodu. Dědeček a teta spáchali sebevraždu.*

Je lépe každou nepříjemnost trpělivě přečkat. Vlak života stejně jede dál. Na příští stanici třeba přisedne milá dívka nebo příjemný muž, podá nám ruku a řekne, že je mu s námi dobře. A nám s ním. Situace se vždy nějak osudově vyvine a je lépe ji projít tak, jak ji máme naplánovanou ve Vesmírném »computeru«. Nemáme právo tento záměr ničit, a to ani ve jménu rádoby ušlechtilých pohnutek.

*Dívám se na něžnou tvář desetiletého chlapce, jehož tělo leží přede mnou ochrnuté. Postupně přestává ovládat i ruce. Zkoncentrovaným vnitřním pohledem vnímám japonskou tvář. Temné vlasy, silné obočí ubíhá ke skráním, pod ním šikmé oči. Stáří asi třicet let. Kamikadze. Můj vnitřní hlas opakuje: Kamikadze, kamikadze. Momentálně se mi k tomuto sdělení nic nevybavuje.*

*Cekám. Vedle mne tikají hodiny. A zase ten obraz Japonce, ještě výraznější. Kamikadze, ano už vím. Zničil si své krásné tělo. Dobrovolně? Asi ano, protože jinak by nenesl odpovědnost.*

*Cas pomalu ubíhá a my se nemůžeme hnout z místa. Stále jsme v současném životě. Stále jen opakuje: „ Vidím tmu, jen tmu, nic není barevné, ani nemá tvar.“ Teprve čtvrté sezení přináší trochu světla. Je malý, tříletý, běhá mezi jahodami. Jsou červené a voní... Běží lesem, má nesmírnou radost z pohybu... Snažím se o posun v čase, ale nedaří se mi to, nechce opustit volnost, svobodu svého ještě nespoutaného těla.*

*Pátý rok života přinesl zvrat. Rodiče s láskou ukazovali chlapci veliká letadla na letišti. Některá z nich startovala, jiná se vracela. Zvuk, barva i tvar oživily vzpomínky dávné paměti minulého života.*

*Za rok navštívili stejné místo, tentokrát už nesli malého Káju v náručí. Nohy začaly vypovídat službu.*

*Při dalším sezení se mi konečně podařilo posunout chlapce v čase zpět před nepřekročitelnou tmou.*

*„...Stojím u letadla, vylézám nahoru po schůdkách, zkouším řízení, vylézám, obcházejím ho, je mi ho líto... Je krásné, je ho škoda.“*

*„Na letišti jsi sám?“*

*„Ne, jsme dva... Jdu ke zdi, on jde za mnou. Beru štětec a kreslím na něm zkřížené čáry. Pak on označí křížem mě.“*

*„Kolik je ti let?“*

*„Třicet dva... Jdu zpět do letadla. Je tak malé, ze se do něj sotva vtěsám. Jsem pilot, navigátor i ostřelovač v jedné osobě... Roluji... Už jsem se odlepil. “*

*Je velmi dlouho ticho. Nekonečně dlouhý čas a jakoby nekonečná vzdálenost. Vidím moře, letadlovou loď a jeho letadlo.*

*„Nalétáváš na letadlo ? “ (Pokouším se zjistit, zda je možné ovlivnit děj sugescí.)*

*„Ne, ne, ne, cílem je loď na moři. Je to americká loď... Přesný zásah, náraz, slyším třesk, následuje exploze, vidím oheň... Dívám se na svoje rozbité tělo, vidím roztráštěné letadlo, hoří. Běží sem lidé a shazují ho do moře... Potápím se ke dnu... Světlo... vzdaluje se... jsem ve tmě...“*

*Poničená energie přežije. Vědomí přežije všechno. Mělo ještě sílu stvořit a udržet malé, batolící se tělo, ale nemělo už sílu pokračovat. Od pěti let se dostavuje atrofie svalů. Sílí úměrně s tím, kolik energie je třeba na tvorbu stále většího a většího těla, ale té se nedostává... Deformace buněk se prosadila.*

*Vnímám paradox. Svět je stejně zvláštní. Na chlapcově tričku září krásná americká vlajka. Na otázku, jaký vztah mák Americe, odpovídá: „ V Americe bych chtěl žít.“*

Tisícinásobné šílenství japonských pilotů ve 2. světové válce je všeobecně známé. Víra ve znovuzrození je u východních národů široce rozšířená. Ano, mají pravdu, znovu se narodí. Jen se mýlí v té nejdůležitější věci: záleží totiž na tom, jakým způsobem život skončí. Takový život je pak očekává po návratu na zem. Přirozená smrt přináší přirozený zrod a vývoj, sebevražda, ať je jakkoli motivovaná, je zničením zdravého těla a nese podobné karmické důsledky jako vražda či jiné provinění. Skok pod vlak, pád z výšky nebo jiný způsob rozbití těla způsobuje invaliditu po narození, někdy i postupnou atrofii během života.

Měla jsem možnost porovnat tuto zákonitost s případem chlapce, který »přežil« výbuch atomové bomby v Nagasaki. Abych to upřesnila, nezemřel při samotném zásahu, ale utrpěl popáleniny a hlavně strašný nervový šok. Utíkal z místa, lezl po čtyřech, křičel bolestí. Sledovat tento návrat byl i pro mne značný nápor. Vytřeštěné oči prozrazovaly nelidský strach. Spadl do nějaké jámy, z níž už neměl sílu vylézt a kde také zemřel. Chlapec trpí v tomto životě ekzémy po celém těle, nervovou labilitou a mnoha psychickými fobiemi, jako jsou úzkostné



stavy při pohledu na oheň, strach ze samoty, obavy z lidí, panika při silnějších zvucích a další.

Co se asi stane s naším vědomím, otiskem našeho energetického těla, když se při přímém zásahu atomové bomby samo v mžiku změní v energetickou substanci? Musí to být příšerný šok, naprosto nepřipravené uvolnění z těla, které může patrně nastolit těžkou nervovou labilitu při dalších zrozeních.

Jednou nám náš učitel dějepisu řekl: „Nevymýšlejte nikdy zbraně! Těmi se zabíjí. Každá zbraň, která byla vyrobena, byla i použita a ten, kdo to zavinil, to také dostane zpět.“ Tuto větu si pamatuji celý život.

Měla jsem možnost vidět mnoho astrologických výpočtů lidí, kteří zničili svůj život a nyní jsou postiženi invaliditou. Zajímavě se objevoval jejich radix: všechny planety byly při jejich zrození pod obzorem. Varuji, aby se se stejnými obrazy nenarodili všichni ti, kteří nyní rozhodují o osudu národů a celého lidstva.

## Máme právo na dezerci?

Prošla jsem několika zkušenostmi lidí, kteří byli zachráněni při sebevražedném pokusu, navrátili se zpět do života a nyní procházejí život fyzicky či psychicky postiženého jedince.

Následující příběh je velmi zajímavý, protože se pokus o sebevraždu objevuje už v dřívějším životě. Výpověď ženy je cenná i proto, že se vrátila zpět a mohla potvrdit, jak v bezvědomí člověk všechno vidí a slyší.

*„...Běžím k řece... dlouhé šaty mi vadí v běhu... Slyším za sebou dusotkoně... Padám do vody... hučí mi v hlavě, cítím, jak se vznáším pod hladinou... Dívám se na něj, tahá moje tělo z řeky nějakou větví... Jsem ohnutá přes jeho koleno, asi ze mne vylévá vodu... Ležím na břehu...“*

*„Jdi k probuzení.“*

*„...Šaty jsou z hrubého plátna, mokré, asi se srazily, obepínají mi tělo jako krunýř, sotva dýchám... Veze mě přehozenou přes koně, vracíme se k hradišti nebo velkému statku. Nevím, jak to mám pojmenovat. Je to veliké stavení, kolem stojí malé domky, velký dvůr, spousta slepic, hus a všeho možného zvířectva. Sundává mě a nadává... Nechci s ním žít, je krutý, krutý... Nemohu už déle snášet jeho zločiny. Mrzáčí lidi... Uteču od něj nebo se zabiju. “*

*„ Prohlédni si dobře toho muže.“*

*(V obličejí se zračí velký úžas.) „Vždytje to můj manžel! Vždyt on má chromou levou ruku! Je to jasné. Proto od něj pořád utíkám... on je krutý ještě dneska.“*

*Stejným způsobem, tedy sebevraždou, chtěla tato žena vyřešit své manželské problémy i v současném životě.*

*„Posuň se a projdi svůj pokus o sebevraždu v současném životě.“*

*„...Házím do světliku krabičky od prášků... Divám se na sebe se-shora...“*

*Mysl vše slyší a registruje, bezchybně a dokonale zaznamenává. Vedu ji do bezvědomí: „Jsi v bezvědomí, tvé vyšší vědomí vše ví.“*

*„Přicházímátka, volá mě, jde k mému tělu a třese s ním... Telefonuje, volá sanitku... pláče... Odvážejí mě... Jsem v nemocnici. Říkají, že mě musí podchládit... nehýbám se. Sedí u mě doktor, drží mě za ruku, asi zkoumá tep.“*

*„Jdi dál.“*

*„...Přicházím ke Světlu, je to veliké, zářivé světlo. Vyčítá mi. Já mu odpovídám: Už jsem to nemohla vydržet. Je zlý, nespravedlivý, nemá mě rád, týrá moje dítě... Ze Světla cítím silný smutek... Ne, nevyčítej mi, prosím tě, nevyčítej, o dítě se postará moje matka, nechci s ním už žít... Světlo se vzdaluje, jsem ve tmě... tma se rozplývá do šera... Obklopují mě příšery... ne příšery, lidé, ale zkroucení a různě zmrzačení... Jsou zlomyslní... tahají mě za nohy, za ruce, těší se, že rozšířím jejich řady... (Křičí.) Ne! Ne! Ne! Po vaší společnosti netoužím, nechte mě... já se vrátím, musím se vrátit... Svádím boj... Chci vstát, ale tělo mě neposlouchá. Přichází druhý doktor a říká kolegovi, aby šel na oběd. Ten se ptá, co je dobrého: Ledvinky, ujdou. Bába pitomá, kdo tu má u ní trčet... Oni mi nadávají. Ten první odchází, ale hned se vrací a říká: Je tu její matka, co jí mám říct? Řekni jí, že má dceru nánu a že ještě nevy pustila duši. Ne, je to matka, řekni jí, že stav je kritický, ale ještě zůstává naděje. Vidím matku ve dveřích, pláče, je mi jí líto... Žít. Musím žít... chci pohnout rukou, ta je kamenná... Žít, musím vstát...“*

*„Co se děje dál?“*

*„Lékaři se střídají, sedí u mě i sestřičky. Slyším všechno, co si povídají. Slyším, jak jeden doktor říká: Bez následků se z toho nedostane. I jiné, osobní věci.“*

*Posouvána den za dnem, sledovala stav své bojující duše a tělo, které chtěla lehkomyšlně odložit. Boj trval dva týdny. I my jsme ho spolu po dvou letech procházely mnoho hodin. Vyhrála, ale lékaři měli pravdu. Zůstaly vážné zdravotní problémy.*

*Toto byl už její čtvrtý pokus o sebevraždu a byl hlavním důvodem našeho sezení. Po terapii se myšlenky zklidnily, protože vše pochopila a smířila se i s vážnými zdravotními problémy, způsobenými dlouhým bezvědomím, které prodělala během klinické smrti. Uběhlo již dvanáct let, a přestože tato žena prožívala mnoho trpkých chvil i ve svém dalším životě, poznala, že se touto cestou problémy nevyřeší. Toto poznání pro ni bylo velkým přínosem.*

Před vstupem do života se rozhodujeme, co vše ze své karmy odčiníme, co dáme do pořádku, jaké splatíme dluhy a naučíme-li se už žít jiným způsobem. Záleží jen na tom, kolik obtíží jsme si nabrali na odpracování a svými silami si v tomto jediném životě troufáme zvládnout.

Plán života se z jiného rozměru zdá snadný, ale jakmile se nacházíme v »akci«, tváří v tvář před rozhodnutím nebo utrpením, stává se, že ztrácíme odvahu, trpělivost a pokoru před životem. Statistiky nám sdělují, kolik lidí ročně nezvládne svůj úděl a »dobrovolně« odchází. Je to však pouze útěk od povinností a útěk před zkouškou.

Máme právo na dobrovolné ukončení života? Z poznatků hlubinné terapie jsem dospěla k jednoznačné odpovědi: Žádný člověk nemá právo odcházet ze života vlastním přičiněním. Život si nedal a tak ani nemá právo si ho brát... Pokud však nemá v úmyslu trpět ještě více.

## **Životní plán**

Několikrát jsem byla svědkem nervového zhroucení a sebevražedných pokusů po ztrátě milované bytosti jak v současném životě, tak i v životech minulých. Tento stav je zpravidla vyvolán naprostým nepochopením druhého člověka. Vždyť i on realizuje svůj životní plán a své úkoly při příchodu na zem. Odchod ze života právě v této chvíli a v této situaci je pro něho potřebný a neodvolatelný. Zrození, ve kterém se nacházel, splnilo účel, byl hotov se svou »prací« a musí se narodit jindy a jinam, třeba znovu opět k nám do rodiny, aby tak mohl dál uskutečňovat svůj vývoj v dalším zrození.

Také je nutné si uvědomit, že při odchodu třeba dítěte či druha se plní karmické vyrovnání. Rodiče se v některém minulém životě dítěte nějak zbavili, odložili je nebo jinak poničili a nyní musí pocítit, jak je vzácné. Podobně jsme někdy mohli zradit svého partnera či přítele. Může tu však být i celá řada dalších důvodů.

Nikdo nám nepatří, ani naše dítě ne. Naším úkolem a přímo povinností je, postavit ho do života, dát mu dobrou výchovou základ správného charakterového vývoje, nic víc. Právě tak není naším vlastnictvím partner, milenec, milenka, kdokoli, koho máme rádi. Nemáme právo ho držet, zasahovat do jeho života, přivlastňovat si ho, vyčítat: „tys mi slíbil, že se o mě postaráš“ a podobně. V sezení to výstižně vyjádřila jedna dívka: „My jsme tu jeden druhému jenom půjčení, někdy jenom na kratičkou chvíli. A vlastně patříím jen sama sobě a Bohu.“

Čím je naše sobectví, majetnický pocit či závislost větší, tím větší je pak i naše bolest ze ztráty toho, koho »vlastníme«. To se ostatně týká i jiných věcí a hmotných statků. Takováto ztráta, to je spíše nabídnutá pomoc Vesmíru, abychom hledali a přes utrpení dospěli k vyššímu poznání.

## Buňky mají paměť

Jak už jsem se zmiňovala na jiném místě, tělesné buňky a jejich informace, které byly poškozené různými způsoby v předcházejících existencích, si i po novém zrození zachovávají přesný paměťový kód tohoto poškození. Je to jakoby vtištění poškozeného energetického otisku našeho dřívějšího fyzického těla do těla nového. Tento jev se týká i psychických projevů, které jsou uchovány v energetické úrovni našeho vědomí. Po početí tvoří tato poškozená, chybná informace stejně postižené buňky. Právě tak ale zdravý »zápis« dáva základ zdravým buňkám a zdravému tělu.

Nemusí to být ani sebevražda, ale i jakákoliv část těla, kterou si vědomě poškodíme nebo zničíme.

*„....Chovám v náruči dítě, otec vbíhá do světnice a křičí, že mě zabije... Přes stůl skoro házím holčičku mamince... Dveřmi po schůdkách a brankou přes pole utíkám dolů k trati. Otec běží za mnou. Šplhám na násep, sedám si na koleje... Přijíždí vlak... cítím prudký náraz, tlak, bolest... padám z náspu dolů, slyším brzdy vlaku... ”*

*Postupně se záznam upřesňuje o další details. Slyší dusot otce za sebou, ohlíží se, zahlédne klacek ve vzduchu, v poslední chvíli si uvědomí, že má dcerku a musí žít. Chce ale potrestat otce, proto nechává pod vlakem nohy.*

*Je vedena do hlubokého podvědomí.*

„... Ležím pod náspem, proudí mi krev z pahýlů, někdo přináší dolů obě nohy, lidé vybíhají z vlaku a stojí kolem, otec utíká pro pomoc. Někdo si sundává šálu a utahuje s ní jednu nohu, druhou podvazuje další muž šátkem. Přes pole přijíždí sanitní vůz. Je malý, otevírají dveře, dávají mě na nosítka. Teď se radí, jak mě tam dát: nohama či hlavou napřed? Otec si sedá vedle mě, bere mi ruku do dlaně a druhou mě hladí na čele. Pláče... vezou mě do nemocnice. (Je to blízko Havlíčkova Brodu, roku 1909.) Jsem na stole, operačním stole, doktor odřezává rozdrčenou kost nějakou pilkou, říká, že se musí udělat plastika.“

„Posuň se do chvíle, kdy přicházíš k vědomí.“

„...Strašná bolest, otevírám oči, vidím otce sedět u postele, zase pláče...“

Postupně zpřesňujeme příběh věrné lásky. Časový záznam vypovídá o události před neštěstím.

„...Scházíme se za statkem v lese... tajně... Otec to nesmí vědět. On nemá peníze, jen u nás slouží. Mám ho ráda. Otec mi ale dohazuje bohatého kluka ze sousedství... (Dlouho ticho.) Už se to nedá zatajit... jde požádat o mou ruku... Otec ho žene ze sednice řemenem a křičí, že mu mě nedá... Ještě se naposled scházíme v lese a přísaháme si věrnost... Odjíždí do ciziny vydělat peníze.“

„...Narodila se mi holčička... On mi píše... dopisy čteme jenom s maminkou, schováváme je... Tenhle našel v mojí zástěře, je to poslední dopis, píše, že už má postavení, staví mosty. Chce si pro nás přijet. Otec trhá dopis a řve, že žádnému nuzákovi nedá dceru, že mě radši zabije. Běží do kůlny pro klacek... nečekám, házím malou mamince přes stůl do klína a utíkám.“

Jsmo opět v nemocnici. Plastika je velmi náročná, má vysoké teploty a mnoho dlouhých dnů je upoutaná na lůžko.

„...Do nemocnice mi otec přiváží vlastnoručně vyrobený vozík, kleká k lůžku a prosí o odpuštění. Převáží mě domů.“

„Jdi dál!“

„...Milý přijíždí a odváží si nás do svého bytu... Zhotovuje mi zvláštní berle, takové dvě čtyrnožky, o které se opírám.“

Její další život pak byl vyplněn tvořivou malířskou prací.

V tomto životě trpěla od mladých let atrofii svalstva obou nohou. Rodí se k láskyplnému, obětavému otci, zahrnuta veškerou péčí a poznává ho jako svého minulého otce. Od dětských let projevuje také nevšední malířský talent a její byt je zaplněn malířskými díly, která jsou lidmi vyhledávána.

Nedostatečnost nově vzniklé buňky má za následek také mnohá oslabení v minulosti. Kuřák zaviní změnu v kódu paměti, zemře na rakovinu a je tu reálné nebezpečí pokračování vady orgánu v dalším životě. Alkoholik naruší paměť svým nervovým buňkám a rodí se s oslabenou nervovou soustavou a tím i s předpoklady častých depresí, úzkostí apod. Těmito látkami poškozují energetické informační pole buněk a tím své zdraví. Je to trestuhodné a zároveň paradoxní, že tento trest vykonává dobrovolně a sám na sobě. Smrt způsobená užíváním drogy je však ještě horší, neboť spolu se zničeným energetickým tělem je ničeno i vědomé vědomí. Ztráta života požitím jedů, drog nebo alkoholu má pak za následek sníženou nebo vůbec žádnou intelektuální schopnost. Sem lze zařadit případy kretenismu, imbecility a podobně.

Kdyby každý věděl, jak mnoho životů pak trvá »noc«, než se opět vypracuje do stavu normálního člověka! Není to otázka vyvíjející se mladé duše, ale »rozbitého« vědomí. Co to dalo práce, než jsme se tolika životy dopracovali alespoň k nějakým schopnostem! Pak to jedním lehkovážným životem pohrbíme na dlouhý čas a začínáme znovu.

Proč se vůbec lidstvo dostává do této slepé uličky, kterou tak tragicky řeší? Nekalými skutky jsme si nastřádali v mnoha životech nespočet omylů, které pak, podle zákona karmy, musíme odčinit. Náprava se odehrává v utrpení, našem utrpení a je nezbytné mít stále na zřeteli, že toto utrpení jsme si vytvořili jen my sami.

Nesnesitelné zoufalství, deprese, beznaděje, stav vyčerpanosti a všechny další těžkosti jsme volili právě proto, abychom ve svém vývoji postoupili rychleji kupředu. Jestliže máme pocit, že je úkol neunesitelný, pak neznám lepší radu, než se v takové situaci obrátit na nebeského Otce o pomoc. „Proste a bude Vám dáno, tlucte a bude Vám otevřeno.“ Ačkoli se třeba nevrátí, co jsme ztratili, pochopíme cestu z problému nebo ho alespoň snáze překonáme.

A pokud vůbec v nic a v nikoho nevěříte, ani v to, že žijete a dýcháte, pak počkejte... Situace se pokaždé nějak vyvine a je lépe ji projít tak, jak ji máme v osudovém plánu. Protože nemáme právo toto boží dílo ničit.

## PŘICHÁZÍM...

Vývoj člověka se uskutečňuje v nepřetržitém koloběhu jednotlivých zrodů, které se odvíjejí od počátečního příchodu na Zem až po skončení jeho pouti na této planetě. Víme, že vše, co nás obklopuje, i my sami jsme energetické podstaty, která je nezničitelná a mění pouze svoji formu.

Známe podmínky i plán života, do něhož vstupujeme. Jen málokdo z nás přichází dobrovolně a rád. Nový život přijímáme většinou jako práci a opětnému návratu na zem se často bráníme. „Co se dá dělat, musím. Je to nepřijemné, smutné. Je to nutné...“ Příchod na tento svět je vždycky dramatický a většina z nás ho ve svých návratech také tak pociťuje.

Před početím sleduje bytost svou budoucí matku a otce. Mnozí znají příbuzné a lidi ve své blízkosti, k nimž se rodí. Přicházejí k nim většinou ze zákona karmy.

*„...Jsem tlakem vypuzena ze Světa, nechci, je to velmi nepřijemné, drastické, nechci se narodit... Cítím se vytržená... vyhoštěna z božského ráje... Vnímám, že jsou milí a hodní, ale tady je mi líp. Mám k nim ale nějakou povinnost.“*

*„...Je to konec volnosti, svobody, budu uvězněna na dlouhou dobu v těle. Nevidím nic pěkného, život v těle bude pouze vězením, ztratím schopnost pohybovat se silou myšlenky. Musím... “*

Vzácně jsme objevili, že se někdo na znovuzrození těšil.

*„...Setkám se s maminkou a se sestrou, moc se na ně těším. To ostatní vydržím, oni mi pomohou.“*

*„Znám... ano, znám babičku a tatínka.“*

*„Znám oba sourozence.“*

*„Byla jsem matkou své nastávající matky.“*

*„Byly jsme s maminkou přítelkyně.“*

*„Tatínek byl můj mileneček...“*

Nastávající rodiče většinou nikdy nevědí, jaké »vědomí« se objeví při početí v jejich rodině. Můžeme se setkat s bytostí nám velmi blízkou, kterou jsme byli ochotni zahrnovat všemocnou láskou, nebo ji nesmírně oplakávat při odchodu z našeho společného života. Může to být osoba, která nás provází už více životy a ve všech jsme ji třeba vše milovali.

Jedna matka po sezení, při němž poznala, že se jí narodil jako syn vzácný vědec minulosti, mi sdělila: „Kdybych věděla, kdo se ke mně rozhodl narodit a co jsem všechno neudělala, od početí a zvláště po narození bych se chovala ke svému dítěti úplně jinak. Dnes lituji, že jsem byla v této věci naprosto nevzdělaná a neinformovaná.“

Rodiče potřebují vědět, že se k nim početím přidružila bytost, která je bude provázet nejen v tomto, ale možná i v dalších životech. Působí tu karmický zákon, jenž prochází všemi životy u všech bytostí.

Matka, která se na dítě těší, může vnímat přilnutí bytosti, která se jí má narodit. Mnoho nastávajících matek se mi svěřilo, že jim bylo ve snu nebo při denním snění oznámeno, jaká bytost spojila svůj život s jejich a často i to, jak bude vypadat, až se jim narodí. Proto některé maminky neomylně vědí, zda se jim narodí chlapec nebo děvče. Je hezké vědět, že se k nám rodí někdo, koho budeme mít rádi. Ještě krásnější je vědět, že to bude někdo, koho jsme kdysi milovali.

Stát se matkou je nejkrásnějším a nejzodpovědnějším úkolem života ženy. Mateřská láska je také nejcennějším citem na zemi, protože vytváří kvalitativně vyšší článek ve zřetězení lidských životů.

Nesmrtelná lidská duše se stále vrací do zemských hmotných sfér, aby se vyvíjela, a to především láskou. Je to počátek tvůrčí práce bytosti, která se rozhodla pro vstup do života v hmotném světě. Bytost je nyní spojena s matkou neviditelným poutem. (Citliví lidé ho vnímají jako stříbrnou pásku.) Ve vzájemném kontaktu spolu utvářejí příští tělesnou schránku a všechny duševní i duchovní pochody.

V okamžiku početí se duše spojuje s fyzickou tvorbou a stává se součástí počatého jedince. Rozvíjejícímu se embryu »vtiskuje« svou energii už od prvního okamžiku. Zpočátku je hodně uvolněna mimo vlastní tělíčko a vnímá celé široké okolí. Má možnost prostupovat vědomím své matky a jejím myšlením. Avšak ne pouze matky. Registruje i všechny myšlenky lidí kolem ní. S matkou je v dokonalé symbióze fyzické i psychické, »spolupracuje« s ní a navzájem na sebe působí. Matka vycítuje velmi brzy změnu svých nálad jako odraz tohoto spoluprožívání. Uplatňuje se vliv nové bytosti, protože i ona se už prosazuje v novém tvůrčím díle. (Lze také fotografovat samostatnou auru matky i plodu.)



## Spolu s maminkou

*„Jdu lesní cestou, přeskakují kořeny, jsou ohlazené od lidí, kteří tu chodí. Pod nohama šustí jehličí, nad hlavou se houpou větve a u cesty kvetou pomněnky. Miluju je, jsou krásné... Otče náš, ty pro nás máš tolik krásy... modlím se otčenáš. Trochu se bojím, jdu lesem sama. Je to ještě daleko... Zase celý den. Bože, ochraňuj mě. Začínají zpívat ptáci.“*

*O šest hodin později.*

*„Třesu se zimnicí, je mi hrozná zzzima (cvaká zuby) a mám velký hlad, slyším žaludek, jak žalostně kručí. Vidím sedět svou maminku na dřevěné bedně z úzkých prkýnek, jak jí někdo podává krajíc chleba.“*

*Za další čtyři hodiny.*

*„Zase jdu tím lesem, vracím se domů. Bolí mě nohy, mám hlad, jsem unavená a mám starost, co se dělo doma. Jestli se babička postarala o kluky. Myslím na to, že bych se tam nejrady nevracela, ale nedá se nic dělat.“*

Plod je s matkou ztotožněn po celou dobu těhotenství. Sdělení lidí v sezeních mi připadala, jako by se duše dítěte dívala očima matky, slyšela jejím sluchem, myslela s ní stejnými myšlenkami a prožívala stejné pocity. Záznamy matky a plodu jsou dokonale autentické. Těhotná žena musí vědět, že všechno, co prožívá, přenáší na dítě a dítě zároveň s ní všechno vidí, slyší, cítí, chutná... vnímá. Pláče-li, dítě pláče s ní. Vzteká-li se, dítě prožívá vztek, a právě tak všechny ostatní emoce, jako nenávisť, závist, neklid, napětí, starost, netrpělivost, strach, agresivitu... Matka přenáší na nenarozené dítě i své těžkosti a často i silné deprese a bolesti, stejně jako i svoje radosti, štěstí a pohodu. Na vývoji plodu se tyto veškeré myšlenky matky podílejí velmi intenzívně.

Počátek vstupu do života je rozhodující pro celý budoucí vývoj. Základy pro nový rozvoj osobnosti tohoto nového života se vytvářejí právě v těchto počátečních stádiích, tedy v čase těsně před početím, dále v prenatálním vývoji a raném dětství.

Vývoj lidského plodu od početí až do okamžiku narození lze přirovnat k dlouhému vývojovému stadiu, který jsme prodělali spolu s vývojem Země. Rozvoj individuality během devíti měsíců je nepředstavitelně rychlá práce energie a buněk. Pro vyvíjející se plod je to velmi dlouhá doba, v níž snad záleží i na každé sekundě. A samozřejmě na každém zážitku.

Na tomto základě pak stavíme další vývoj a výchovu. Proto je tak důležité, aby byl pevný a zdravý.

Každá normální matka a otec touží po krásném a zdravém dítěti. Přejí si, aby bylo nadané, inteligentní, tolerantní ke všem a hlavně k nim samým. Laskavé, nesobecké, samostatné. Někteří rodiče dokonce touží po tom, aby se postaralo i o ně. Splnění těchto přání však vyžaduje znalosti a práci, ochotu ke změně myšlení a sebe sama.

Za vtažení bytosti do života a jeho výchovu jsou zodpovědní otec i matka stejným dílem. Přichází do života svého i jejich. Ten partner, který zavíní, že se druhý nemůže o své dítě postarat, ale i ten, co vlastní dítě lehkomyšlně opustil, uvaluje na sebe většinou těžkou karmu, kterou musí někdy v budoucnosti stejnou zkušeností očistit. Právě tak sem patří i rodiče, kteří své dítě psychicky nebo fyzicky poškozují či dokonce týrají. Vesmírný zákon karmy, střežící rovnováhu, viníka bezchybně najde a přinutí ho zaplatit účet.

## **Vědět víc, než vím**

Pokud by člověk žil v souladu s kosmickými zákony, nemusely by být věznice, nápravné instituce pro děti a dospělé, i nemocnice by byly méně potřebné. Pocit radosti ze života by motivoval k práci, protože práce by se stala potěšením. Člověk by pracoval rád a chápal by poctivou práci jako základní činnost svého života. Pro další generace by tím byly zajištěny lepší a kvalitnější podmínky vývoje.

Z neznalosti vzniká nejvíce omylů. Jestliže vím, snažím se chyby nedělat. Mnohé zákony Vesmíru a tím i Přírody neznáme, ale už to, co víme, může pomoci předejít chybám a zlepšit mnoho životů. Zejména mladí lidé mají právo vědět.

Krásu a zdraví budoucího života by nejlépe zajistila prevence v několika oblastech: Připravit se na manželství správným výběrem partnerů a jejich láskyplným vztahem před početím. Zajistit optimální vývoj plodu v těle matčině, vlastní porod a období po porodu. Střežit zdravý vývoj dítěte.

V těchto obdobích však dělají rodiče nejvíce chyb z neznalosti a nejvíce své dítě poškodí. Omyly jsou pak bohužel nesmazatelně vtisknuty v duši dítěte, v oblasti jeho hlubokého podvědomí, a ovlivňují jeho celý život.

Mnoho pozdějších zdravotních potíží, zejména psychických, a také naše problémy s vlastními dětmi, má kořeny právě v této kritické době vývoje osobnosti.

Rodiče musí začít s výchovou u sebe. Na všechny možné činnosti,

i ty nejjednodušší, musí mít člověk nějaké školení a osvědčení, aby ve svém úsilí obstál - ale na rodičovství se nemusí připravovat nikdo. „Ono to nějak dopadne. Já jsem také vyrostl. Však to umím...“ Po hlubším zamyšlení dostaneme odpověď, že „to budu dělat jako rodiče,“ nebo „si dám velký pozor, abych to nedělal jako oni.“ Mnozí se ve své rodičovské výchově hodně mýlili. Ale i kdyby byli sebedokonalejší, i oni jsou pouze lidmi se svými lidskými chybami.

O manželství a rodičovství byly napsány stohy knih, ale kdo se dennodenně řídí jejich teoretickými radami? Poznání a změna musí zasáhnout vlastní podstatu duše, podnitit jiné myšlení a tím i změnit postoj. Vlivem špatné výchovy nebo spíše tím, že chyběla vůbec, uzavírali manželství velmi mladí lidé. Kolik přišlo v několika posledních desetiletích na svět plánovaných dětí?

V přírodě platí, že se každé ovoce musí nechat dozrát, aby bylo chutné nebo se příliš brzy nezkazilo. Člověk je však také přírodní bytostí, proto i pro něho platí stejné zákony. Nedožralé zrno nevzklíčí a pokud ano, nepřinese mnoho užitku. Stejně tak neurotická výchova plodí další a další neurotické, nevyrovnané jedince a z generace na generaci se pak přenášejí stejné chyby, umocňují se a hromadí. Nejhorší však je, že se postupně stávají samozřejmým společenským jevem. Jako například omezování svobody a tělesné tresty.

Nelze popsat ani zmapovat, co křiku, bití a krutých psychických traumat je v záznamu hlubokého podvědomí mnoha dětí a lidí. To, co je při sezeních vyneseno na povrch, mě pokaždé šokuje. „Já tě zabiju, ty parchantě, žes to zamazal.“ Následuje výprask řemenem za to, že dítě nepatrně zašpinilo podlahu. Dítě chtělo udělat otci radost tím, že mu vyčistí boty, ale zapomnělo si pod ně dát noviny. „Nevěděl jsem, jestl j už tatínek přečetl.“ „Ty blbe, mizero, to neumíš dávat pozor na cestu?“ Jako by i dospělý nikdy nezakopl, natož osmileté dítě, které přenáší z auta do chaty věci, přes něž nevidí před sebe. A další a další a další »provinění«. Téměř každý máme v suterénu svého podvědomí nějakou tu slzičku či zatnutou pěstičku na nespravedlnost velkého světa. Nesmí však tvořit vyplakané jezero a pěst, která se neotvírá.

Dříve, než založíme manželství, je nutné znát zejména zákon života, smrti a znovuzrození. Vědět, že smrtí život nekončí, ale je neustálým opakováním jednotlivých zrodů na zemi. Před vstupem do jakéhokoli vztahu, natož tak důležitého, jakým je celoživotní zodpovědnost za druhé i za sebe, by měl každý projít svoje vlastní svědomí a odpovědět si na pár otázek.

Jaké dítě si přeji mít? Pro kterou bytost připravuji budoucí vzájemný vztah? S jakým člověkem pro to chci vytvořit společné podmínky? Jsem já sám i ten druhý duchovně na výši? Jsme oba nesobečtí, trpěliví a tolerantní tak, abychom mohli očekávat zrození vyspělé bytosti?

Zůstává však ještě mnoho věcí k zamyšlení. Mám vhodné psychické předpoklady pro založení rodiny a dobré zdraví, abych mohl poskytnout vhodný základ? Jsem připravený na to, že se radikálně změní styl mého života? Dokáží se přizpůsobit tomuto zvratu? Mám takový charakter, že budu dobrým příkladem? Zajistím svým dětem psychické bezpečí i hmotné podmínky, do kterých je přivedu? Toužím vůbec vychovávat dítě, nebo chci pouze dědice?

Naléhavě vystupuje problém vzájemného poznávání. Je to doba, v níž se zjišťují společné zájmy, sklony, schopnosti soužití a tolerance. A také životní plány. Je to doba, kdy lze zjistit větší nebo menší míru harmonických rysů. Nenechme se mýlit falešnými představami, že „se změní v manželství," nebo „já si ho (ji) vychovám", „já ho pít odnaučím..." Je také nezodpovězená otázka, zda dívka a chlapec o výběru vůbec uvažují.

V Indii mají velmi praktický a funkční zvyk. Mnoha uchazečům o budoucí soužití vyhotoví astrolog srovnávací horoskop. Na jeho základě posoudí, zda bude jejich manželství harmonické či nikoliv. Již delší dobu se zajímám o tyto srovnávací studie a mohu plně potvrdit, že výsledky platí a v životě se prosazují. Dříve spolu mladí lidé chodili dva až tři roky, někdy i déle, než se poznali. Vyžadovala se opravdová zodpovědnost k budoucímu pokolení.

Čas se nezrychlil, prostor se nezměnil. To jenom my spěcháme urychlit svá neštěstí i utrpení druhých.

## **Tajemství síly**

Základ pro novou osobnost je budován již před početím. Není to pouze dědičnost, výchova a prostředí, které se podílejí na vývoji osobnosti. Budoucí rozvoj závisí i na nepředstavitelně obsáhlé životní zkušenosti všech našich minulých životů, protože každá bytost se na vývoji sama podílí svojí energií, duchovním vybavením a duchovní úrovní.

V duchovní oblasti jednoznačně platí, že stejné přitahuje stejné. Předpokladem pro zrození dokonalé bytosti je tedy i duchovní vyspělost obou rodičů, jejich vzájemné vztahy a postoj k novému životu. Zena a muž jsou projevem dvou principů, jsou to dva rovnocenné

protipóly, které mají stejné poslání. Jen různé úkoly. Čím jsou oba partneři ve svém nitru blíže těmto principům, tím dokonalejší bytost se z jejich láskyplné tvorby narodí.

Sám akt plození je velmi důležitý. V této chvíli záleží na citovém, duchovním a psychickém vyladění obou partnerů. Vznešená, silná láska, vycházející z ušlechtilého a jemného citu, dává předpoklady k narození vznešené, krásné bytosti, schopné vítězit nad elementy nízkosti.

Kde je opravdová oboustranná láska, není místo pro vášeň. Ta je pozůstatkem nižších elementů země. Vášeň vždy zrazuje samu sebe a vyhasíná. Zůstane jen smutek, stín v duši. A často začátek nového, většinou nechtěného života.

Doba dospívání a prvních kontaktů je velmi závažným obdobím pro přípravu budoucího společného života, kdy se rozum učí usměrňovat cit. Sexuální zdrženlivost je prvním předpokladem duchovního rozvoje obou partnerů. Oba mají dobrý vhled do vzájemného vztahu, poznávají, zda se k sobě hodí nebojsou si stále cizí. Sexuálním životem tento duchovní vhled do vzájemného vztahu zpravidla končí. Čím déle a lépe je zvládnut vlastní sexuální pud tak, aby nejdříve mohlo dojít k splynutí duší, tím kvalitnější bytost má možnost se narodit. Děti narozené z veliké lásky bývají krásné, inteligentní i umělecky velmi nadané. Chtěné a očekávané dítě má výrazně lepší podmínky pro život.

Žena, která vstoupí předčasně do sexuálního života, je jako utržené poupě. Růže už nemůže rozkvést do krásy, vůně a radosti.

Setkala jsem se s Indem, který mi přiznal, že dost dlouho uvažoval o rozdílech našeho a jejich manželství. Přirovnání bylo výstižné. My na Západě postavíme dva hrnce na rozpálenou plotnu. Ta postupně zchladne, i hrnce, které byly horké, postupně vychladnou a za krátký čas ani neví, proč na plotně stojí. Indové naproti tomu postaví hrnce na plotnu studenou, pak v peci zatopí a přikládají pomalu a opatrně, aby nebyl plamen příliš prudký a obsah předčasně nevykypěl. Pak je vše »vařeno« pečlivě, dobře a natrvalo.

## Tajemství geniality

Plození ve vášni, kde chybí duchovní rozměr a duchovní výška, dává základ zrodu nižší bytosti z nižší duchovní sféry. Čím větší je přítomna smyslnost, tím obtížnější jsou podmínky pro vstup vyspělé bytosti do života.

Žena i muž si představují, že je nikdo nevidí, jsou schovaní před

světem. Pak je ohromně překvapí, když jim dítě v pozdějším věku dopodrobna zopakuje, za jakých okolností bylo počato.

Samo početí je pro dítě často neúnosným traumatem.

*„...Blížím se k nim... je konec legrace... Představoval jsem si všechno jinak... dokonce jsem se těšil na život na zemi jako na pěkné dobrodružství... Je to jako úder... Pěkně to začíná, hádka hned na začátku... není to jen hádka, ale i zápas...“*

*„...Fuj, oba jsou opilí. Ne, k nim ne! V žádném případě... Je to hnus... ten muž zvrací... Už teď ho nenávidím, budu s tím alkoholem mít od počátku potíže... Ale znám ho a musím si s ním něco vyřídit.“*

Manželství založená na vratkých základech se také poměrně záhy rozpadají. I děti vzešlé z těchto svazků bývají průměrné a spíše podprůměrné. Vývojový proces utváření nového života vyžaduje proto orientaci v zákonitostech, které se prosazují v pozdějším životě každého člověka, ať už si jich je nebo není vědom.

## **Musí sedět v růžích**

Jaké podmínky má mít těhotná žena, aby se dítě narodilo krásné, s dokonalou inteligencí, dobrou pamětí, optimistickým postojem k životu a harmonickým vztahem ke světu i k sobě samému? Je to především její klid, harmonie, láska, radost, štěstí, soucit, pochopení, vnímání krásy jako základní tvůrčí princip pozdějšího zdraví a životního pocitu štěstí.

Spoluprožití a přenos informací z matky na dítě se týká každé představy i každé myšlenky. Myšlenka jako vibrace je schopna rozhýbat každou buňku těla i nenarozeného dítěte a tak se zlé či špatné věci autenticky promítají do vznikající psychiky jejího dítěte. Je to tvořivá energie, která je prvotní, proto nejsilnější. A právě to, co je jí negativně vytvořeno a zakódováno, se odstraňuje z lidského »computeru« velmi obtížně a téměř bezúspěšně. Prostředí, v němž matka žije, musí být láskyplné, naplněno pouze pozitivními a vznešenými myšlenkami. Je nutné, aby matka svými myšlenkami už nyní vštěpovala budoucímu novému člověku do srdce mír a odpor ke všemu, co je špatné.

V dřívějších dobách se doporučovalo nastávajícím matkám, aby se vyhýbaly neštěstí, ohni i pohřbům. Dnes by se stejné varování mohlo rozšířit i na násilí, agresivitu a zlo všudypřítomné v mnoha posledních

filmech a televizních pořadech. Nastávající matka musí být chráněna před všemi traumatizujícími vlivy.

Těhotná žena i celé její nejbližší okolí by mělo vědět, že těhotenství je nejcitlivějším obdobím, kdy je i její psychika labilnější. Emoce častěji převládají nad rozumem, proto se žena snadněji rozruší nebo rozpláče. Všichni členové domácnosti a vlastně všichni, kdo jsou v její blízkosti, by měli být citliví ke změně jejího stavu.

Život těhotné ženy by se měl stát rájem alespoň na těch devět krátkých měsíců. Východní národy mají pro toto období přísloví: Těhotná žena by měla sedět v růžích. Už i prastará moudrost vyzorovala, že dobrý průběh těhotenství je první zárukou a předpokladem zdárného vývoje dítěte a jeho intelektuální i duchovní úrovně.

## **Databanka budoucnosti**

Základním životním pocitem plodu v těle matky je příjemný prožitek klidu a tepla, který většina lidí přirovnala k blaženému pocitu vznášení se. Příjemný pocit míru a harmonie má plod pouze po dobu, kdy se i matka nachází v klidu. Pud sebezáchovy se objevuje už v počátečních stádiích vývoje lidské osobnosti, a tak ve chvílích, kdy se s plodem cokoli děje, zejména v případě ohrožení jeho života, se s ním duše okamžitě úžeji ztotožňuje a »hlídá« svoje nově vznikající tělo. Dojde-li ke zranění, je schopna »opravit« i rozsáhlý úraz či velký zásah. Samozřejmě ne v každém případě. Poškozené buňky rychle srostou a snadno se zotaví. Ale pozor: mají paměť! Jestliže něco v budoucnosti tyto »jizvy« ožíví - a mohou být i ryze psychického původu - objeví se poruchy, neboť poškozená informace začne vytvářet jiné vzorce chování.

Některé matky jsou tak nevědomé, že při pokusech o tajný potrat, který se jim nepodaří, své budoucí dítě poškodí. Narodí-li se pak dítě fyzicky nebo psychicky poškozené, často se stává, že je velmi milují a hledají pro ně veškerou lékařskou pomoc. Všechny tyto zkušenosti plodu lze v budoucnosti nalézt, projít a detailně znovuprožít.

Hledáme příčinu nezvládnutelné úzkosti a strachu z lidí, které trápí dvanáctiletou dívku.

*„...Chci se toho zbavit, ale nemohu... nepodařilo se... Teď už je pozdě. Co s námi bude? Je to bezvýchodná a neřešitelná situace, takový divný pocit... jsem vyřazená ze života lidí tím, že to nezvládnou. Musím*

*si to ale nechat, už je pozdě... Jak se na mě budou lidi dívat? Bylo by nejlépe, kdyby se to samo vyřešilo a já to potratila."*

*Matka potvrdila, co vypovídala její dcera a dodala, že některé myšlenky, které mi dcera sdělila, byly vysloveny úplně poprvé, protože si je většinou jen probírala v hlavě. Prožila také hádku s budoucím otcem dítěte, který následně rodinu opustil. V té době už měli dvě malé děti ve stáří tři a jeden rok. Matka si silně přála třetí, nechtěné dítě potratit.*

Podvědomí každého člověka obsahuje přesné informace o tom, zda si ho rodiče přáli, těšili se na něj s láskou nebo zda by ho raději zabili. Vědí to naprosto dokonale a přesně, se všemi myšlenkami, pocity a slovy. V terapii to můžeme kdykoliv projít a znovu oživit.

Zodpovědnost a úcta k duši dítěte by měla být samozřejmá od početí. Celé okolí by mu mělo pomoci připravit dobrý start do života.

*Odstraňovaly jsme původ maniodepresivní psychózy.*

*„...Cítím ránu do hlavy... matka leží na zemi... teče jí z čela krev, nad ní stojí otec a řve: tohle mi dělat nebudeš... Pláču."*

*Ptám se, zda vidí matku plakat.*

*„Ano, ale i já sama pláču, třesu se a tečou mi slzy z očí."*

*„Kolik je ti let? "*

*„Pět měsíců, jsem v těle matky. "*

Energetický otisk je pořizován jako přesný a nesmazatelný záznam do hlubokého podvědomí. Je uložen v čase, ve své dějové koleji, jen v jiné stopě, než je vědomá paměť. Nachází se v hlubokém podvědomí a není k němu běžně přístup vědomou pamětí v pozdějším životě. Prožitky embrya jsou registrovány ve dvou rovinách. První rovina obsahuje veškeré informace o tom, co se dělo jemu samotnému. Zde zaznamenává už vlastní životní zkušenost. Ve druhé rovině pak mapuje dokonale všechno, co prožívá spolu se svou matkou.

*„...Nemohu přejít náměstí ani menší prostor, jako je místnost. V poslední době už ani ulici. Musím čekat, až mě někdo převede. Jako by se pode mnou houpala zem. A točí se mi hlava. Začalo to... vlastně ano, při tanci. Já jsem závodně tancovala až do té doby, co se mi to stalo... Zvedám se, ale jdu znovu k zemi... Jsem jako opilá, domů mě vede kamarádka."*



*Posílám ji ke stejnému zážitku v minulosti, a pak procházíme celou řadu potíží při přechodech přes různá prostranství.*

*„Vidím sál a malý orchestr," vedu ji proto znovu do sálu. „...Tancuju... začíná se mi točit hlava, asi upadnu."*

*Vedu ji ke stejnému zážitku v minulosti.*

*„...Vidím se v matčině těle." Ptám se, jak je stará. „Asi osm měsíců... Matka tancuje strašně rychle, mám pocit, že vyletím... točí se mi hlava, všechno se mnou krouží. .. Nemohu přejít sál, asi upadnu. "*

*Příčina se naštěstí našla a dívka mohla po letech přestat navštěvovat skupinovou psychoterapii, která ji v tomto případě opravdu nemohla přinést větší ulehčení.*

*Matka této dívky trénovala závodní tanec až do posledního měsíce bez ohledu na své těhotenství, což mělo za následek narušení kinetické rovnováhy její dcery.*

Všechny negativní prožitky mohou být shodnou situací znovuoživeny a stát se pak nebezpečnými pro zdraví. Lze usuzovat na to, že většina psychosomatických poruch a psychických problémů pramení právě z období před narozením, neboť k těmto informacím není běžný vědomý přístup. Za nejtěžší zátěžové případy považuji psychické pocitové, citové a emocionální prožitky matky bez slovního vyjádření, které se posléze mohou stát příčinou narušeného zdraví narozeného dítěte.

Během sezení jsem se dozvěděla, k jak velkému zklamání až šoku dochází, když se jedinec setká s první nepříjemností už v matčině těle.

*„...Jsem v depresi, pláču, otrásám se. Za oknem je tma, ještě se nevrátil, proč nás tu nechává čekat? Je to silný psychický náraz, to jsem nečekal. Představoval jsem si to na Zemi jiné. Sedím na posteli... to je zvláštní, já jsem v tom starém bytě... kuchyňský kout, stůl u zdi, knihy na zemi... Je to divné, odtud se rodiče stěhovali, když jsem nebyl ještě na světě. Je mi strašně, všechno krásné je už pryč, teď mě čeká jenom utrpení. Je to strašně, jak to vyřeším, tu samotou nemohu unést. Pláču. Ano, tečou mi slzy a třesu se. "*

Nervově labilní matka, podrážděná a úzkostná, bude dítěti budovat stejnou základnu. Každý depresivní stav matky je zaznamenán, je možné ho nalézt, je dokonale autentický a je ho možné ověřit konfrontací s matkou.

Nejtěžší případy nacházím právě tam, kde traumatizující stav matky trval celou dobu jejího těhotenství. Vezměme v úvahu například matku, která celý prenatální vývoj svého dítěte prožila v depresích ze ztráty někoho blízkého, ať už se to týkalo rozchodu s otcem očekávaného dítěte nebo úmrtím někoho, na kom byla citově vázána.

*„...Jsem stísněná, je mi špatně, třesu se, pláču... Dívám se na matku, má položenou hlavu v rukách, pláče... Vyndává zásuvku ze stolu, něco hledá, rychle vstává, jde k věšáku, cosi bere z kapsy a dívá se do toho. Je to zvláštní. Na fotografiích vidím nějakou ženskou hlavu. Rachotí zámek... mám strach a nepříjemný pocit úzkosti... slyším křičet otce: ty jsi saň a vzal jsem si tě jen proto, abych pomstil Honzu. To je divná pomsta za kamaráda, říká matka, já se s tebou rozvedu, co je mi vlastně do tvé ženské, čekám dítě a nemám peníze. Dál pláče...”*

*Měla jsem možnost porovnat výsledky prožitků tohoto sezení, kde ležel zážitek ve čtvrtém měsíci těhotenství, s objektivním sdělením matky. Potvrdila a ještě upřesnila rozchod a posléze rozvod s tímto patologickým otcem.*

Také matky, které prožily těhotenství v napětí a ve strachu ze zkoušek, třeba při studiu na vysoké škole, způsobují svým dětem jedno trauma.

Dlouhodobá zátěž v období těhotenství stojí u zrodu těžkých a úporných depresí v budoucím životě. Je k nim sice přístup, ale jejich vynesení do vědomí a zrušení by si často vyžádalo tisíce hodin sezení. Tyto negativní zážitky jsou zároveň i otevřenými »dveřmi« do zkušeností minulých životů. Informační pole dítěte má záznam všech minulých událostí a negativní prožitky umožňují přístup k jejich obnovení. Čím více traumat, tím více je »otevřeno dveří« a tím více se později objevuje potíží. (Je otázkou, zda právě zde nevězí i skulinka k cestě vyrovnávání karmy.) Takový člověk pak musí celý život bojovat nejvíc sám proti sobě, svým špatným náladám, neurózám, depresím, nevhodným postojům... Je také nutné, aby si uvědomil, že za jeho problémy nenese vinu nikdo z těch, s kým se setkává, a zároveň i to, že svými černými náladami na sebe přitahuje další negativní vibrace okolí. Aby se lidé v jeho blízkosti cítili dobře, musí na sobě pracovat. Především se musí naučit své okolí milovat tak, aby mu mohlo jeho lásku vracet. Tam, kde dojde k pochopení, je vyhráno. Ale v ostatních případech?

O samozřejmé skutečnosti, že k těhotné ženě nepatří cigareta ani

alkohol, je zbytečné se rozepisovat. Droga ničí nejen dítě. Sama matka se pak v některém budoucím životě narodí jako mentálně postižená.

*„Je mi strašně špatně. Je to nesnesitelný pocit hrozného chvění, asi konec, zvracím... Dívám se na matku, leží tělem přes stůl a zvrací... Už vím co to je, je totálně opilá a já s ní... ”*

Během sezení jsme našli mnoho negací, ale i krásné záznamy:

*„ Těším se až se narodím... Zpívám s oblohou... je to nějaká známá píseň. Houpu se... aha, maminka jde po poli cestou a zpívá si." Malý človíček zpíval spolu s matkou a i jeho mysl se vznášela k nebeským výšinám nad všechny starosti i strážně těžkého života. Dítě vnímalo houpavý krok maminky, která šla třeba na pole a přitom si zpívala pro radost. Z vnitřního pocitu štěstí nad okolní krásou vytvářela v nenarozeném dítěti pozitivní stavy a příjemné vibrace.*

*Bohužel většinou nacházím spíše opak: „...Už zase vřeští, je to strašná muzika... Ten buben tluče sice pravidelně, ale protismyslně, přímo nesnesitelně... a pořád... a pořád. Co mám dělat, nemohu spát... Není kam utéct. " Toto je záznam desetiletého dítěte z jeho prenatálního období. Hledali jsme důvod srdeční poruchy. Matka potvrdila, že chlapce »nosila« v době, kdy bydleli nad barem s diskotékou.*

## **Vím o tobě**

Stejně jako dítě ví od prvopočátku o své matce a všechno s ní prožívá, měla by i matka věnovat pozornost dítěti ve svém těle. Netvářit se, že se tam něco samo tvoří, ale postavit se do role partnera už nyní: „Vím o tobě a přeji si pro tebe všechno krásné, vím o tobě a mám tě ráda, chci ti pomoci, aby ses na zemi cítil dobře, lépe než já. Přeji ti, abys měl co nejlepší podmínky k životu, a také aby ses na život těšil. Proto se budu snažit prožívat toto období s krásným vnitřním pocitem štěstí, lásky a budu tě seznamovat se vším, co mě bude obklopotat a co budu prožívat."

Je velmi důležité, aby těhotná maminka byla obklopena krásným a harmonickým prostředím. Měla by být se svým dítětem napojena na vysoké ideály, číst pěkné knížky s dobrým duchovním nábojem, dívat se na krásné obrazy, předměty a hlavně vnímat každodenní krásu přírody a celým svým způsobem života sledovat krásné myšlenky.

Měla by si stále říkat: „Všechno co dělám, dělám ráda, je to krásné a jsem s tím spokojena a přeji si, abys byl šťastný i ty.“ Všechny krásné myšlenky a prožitky vytvářejí dítěti pozitivní a krásné předpoklady pro život a nový jedinec pak životem snáze prochází. Však je ještě dost životních těžkostí, které ho čekají. Když bude matka věřit, že se v jejím těle tvoří krásné, vznešené dítě, inteligentní a moudré, dočká se ho.

Můžeme si s očekávaným dítětem povídat, vysvětlit mu, že se nemusí bát přijít na zem, že se na něj těšíme a pomůžeme mu. Matka může po celou dobu těhotenství ještě nenarozené dítě postupně a jemně seznamovat se světem a s přírodou. Číst mu knížky, učit ho i jednoduchá slova řeči, kterou bude v tomto životě používat. Brzy pak zjistí, že i ono reaguje a dává najevo, že vše vnímá a těší se z toho.

## **Zvíře ví a člověk ne?**

Zvláštní pozornost si zaslouží sexuální vztahy partnerů v době těhotenství.

Měli by vědět, že těhotná žena nemá mít sexuální styk. Ve zvířecí říši je zdraví plodu chráněno mateřským pudem. Březí samice se v této době začne k samci chovat odmítavě. Lidský pár si naopak z tohoto období velmi často udělá »zábavní podnik«: teď už se přece nemůže nic stát, už se stalo. Mnoho matek a otců touží po krásném, zdravém a inteligentním dítěti, ale často mu předem zničí podmínky pro dobrý vývoj.

Pro ilustraci, jak takový zážitek cítí nenarozené dítě, uvádím několik příkladů ze svých zápisů.

*Čtrnáctiletá dívka sděluje v terapii: „Jsem v matčině těle... něco se mnou třese. Je to moc nepříjemné, moc... Ale já vím, co to je, a vím, že to nebude trvat dlouho... Ale ono se to opakuje... teď znovu a za sebou... Je to zlé, kruté, chci odsud utéct... Strašně dlouho to trvá.“*

*Chlapec (22 let) se v několika sezeních pravidelně vracel do prenatálního období a pokaždé nacházel velmi nepříjemné otřesy při sexuálním styku rodičů. Ve výkonu jeho povolání mu bránil stres, který, jak jsme zjistili, souvisel s těmito událostmi.*

*„...Je to jako zvon, asi se tím udusím... Vedle svítí lampička, odbíjejí stojací hodiny... otec je nad matkou. Já se nehýbám, jsem asi udušený.“*

*V každé mezní situaci, kdy je plod ohrožen, vědomí opouští tělíčko, jako by se chtělo podívat, proč mu jde o život.*

*„...Třesu se, jsou to silné, pravidelné, nesnesitelné rány jako be-ranidlem, přímo do mé páteře.“*

*Pracovala jsem také s desetiletou dívkou, která byla navržena do zvláštní školy pro nesoustředěnost a nedostatečnou paměť.*

*„...Ať si odpočínu, dusíš mě... já nechci tolikrát za sebou. Drž a neodmlouvej, teď je to nejhezčí... (tělo děvčete se celé chvěje) ne, už ne... ale ano... ne, jsem moc unavená, už nemůžu... Přestaň na to myslet a neříkej ne. Po tolikáté už ne... chci spát... Nespi, víš že se už nemůže nic stát.“*

*Tyto scény se opakovaly den po dni, někdy vícekrát za jeden den. Na tolik incidentů čas »návratu« nestačil.*

*Špičkový sportovec pravidelně vzdával zápas, jakmile se dostal do vypjaté situace. Při návratu se objevil v matčině těle v situaci, kdy byl trýznivě tlačěn k páteři a ta se prohýbala tak, že dostával křeče. Stejně prohnutí páteře vyvolávalo stejnou křeč, pro niž musel vzdávat závod. Měl pocit, že mu jde o život.*

*Třicetiletá žena trpěla silnými depresemi. Jedno sezení odblokovalo zážitek z osmého měsíce jejího prenatálního období, kdy si její otec hrubým způsobem vynutil sexuální styk. Matka provázela tento akt výkřiky: „zabiješ nás, zabiješ mě i dítě, pusť mě, jdi rozsvítit... raději skočím z okna, už se šerí, pusť mě, musím rozsvítit, skočím z okna...“*

*Zážitek byl oživen úmrtím babičky a zšeřelé okno se stalo opakujícím podnětem patologicky se uplatňujících představ, které vyústily v pokus o sebevraždu skokem z okna.*

*Sezení se sedmnáctiletou dívkou jsme uskutečnili pro opakované zápalý plic a časté a úporné bolesti hlavy.*

*„...Vznáším se, vnímám kolem sebe temný prostor, prostor se zu-žuje, brní mě pravá ruka, něco na ní jako sedí, moc to bolí. Vůbec ji necítím, ten prostor je strašně malý, stísněný, něco mě tiskne do prsou. Nemohu se pořádně nadechnout, něco těžkého na mě leží (těžce dýchá) nemohu dýchat (dusí se) něco mě strašně tiskne do prsou, do hrudníku, cítím silný tlak na prsní kost, hučí mi v hlavě, bolí mě hlava, strašně mě bolí hlava, cítím tlak, brní mě mozek, tlak zesiluje, brní mě pravá*

*ruka, různě se chaoticky pohybují, stále tlak na hlavu, hlava mě strašně bolí. (Těžce dýchá.) Houpu se, něco na mě leží, bolí mě hlava...*

*Slyším: Kam pojedeme na výlet? Do T... Ne, tam se mi nechce. Dodělals tu práci? Dodělám ji zítra. Nesmíš ponocovat. To zvládnu. Tak se do toho co nejdříve pusť. Ale mě se nechce. Takhle to nikdy nedoděláš...*

*Mám nepopsatelný pocit, soustřeďuje se na hlavu. Moje hlava někde lítá, je úplně od těla (křičí strachem). Jsem těžká, něco na mě padá, teď to na mě leží... Aha, otec leží na matce... Už mám zase hlavu, bolí, mám tlak na prsou...*

*Půjdem se pak projít. Fajn, já se potřebuju nadýchat čerstvého vzduchu, musím ale ještě umýt nádobí. Já ti s tím pomůžu, máš ho moc. Ne, nechci, to zvládnu sama. Ale zase půjdeš pozdě spát. Já stejně nespím. Vezmi si prášek. Víš, že mi nepomáhá. Tak si budeme povídat o nás dvou a o tom, co budeme dělat, až se nám narodí...*

*Stále cítím ten tlak na prsou... Teď se to teprve uvolnilo a mohu dýchat."*

*Tito mladí rodiče se na své dítě, jak mi sdělili, opravdu a upřímně těšili. Nevěděli však nic o tom, že svými radovánkami, při nichž se dokonce nenuceně bavili, ničí předem to, co vřele milují.*

*Děláme mnoho zbytečných chyb z pouhé neznalosti.*

Každý člověk má dokonale zaznamenán celý pobyt v matčině těle. Výchova už nemůže příliš změnit podstatu duše a změnit zátěže ze smutku, depresí, špatnou paměť nebo nedostatečný intelekt. Se všemi těmito těžkostmi se musí jedinec pak vyrovnávat sám. Ale i to je třeba jeho zvolený úkol, s nímž se rozhodl na zem přijít.

Všechny dosud nalezené incidenty tohoto charakteru byly šokující, možno říci přímo hororovou událostí. Dítě v některých případech prožívá takový strach, jako by mu šlo doslova o život. Domnívám se, že mnoho potratů, udržovaných těhotenství i předčasných porodů je možno přičíst na vrub sexuální nevázanosti rodičů. Jiné se podílejí na psychických nebo psychosomatických poruchách v pozdějším věku. Velký vliv mají pronesená slova, protože se snadno stávají stimulem k znovuoživení a znovuoobnovení už dávno uloženého nepříjemného zážitku. Stejně slovo oživí stejně nepříjemný zážitek, při němž se nenarozené dítě bálo o život - a začne se v normálních situacích chovat nepřírozeně. Zkušenost nebyla použita na správném místě.

I gynekologické vyšetřování v těhotenství, pokud je nutné, by mělo probíhat velmi šetrně, lékař by měl být maximálně laskavý, pro-

tože dítě vnímá lékaře i veškeré pocity své matky. Stud a strach se přenášejí psychicky a vlastní vyšetření somaticky.

## Interrupce není antikoncepce

Je interrupce tak banální záležitostí, jak to nahlízejí někteří mladí lidé?

Následující příběh je zážitkem dvacetileté ženy, která byla v minulém životě usmrcena při interrupci.

*„Matku vyprovází babička... Chtěla bych zůstat v její blízkosti. Ale odchází. ... Mám strach. V pokoji jsou čtyři lůžka... Ti lidé mluví o operaci... i já půjdu na operaci a bojím se... Jsem svázaná s matkou. Myslím, že zemřu... Někdo pro ni jde. Vím, že mě vezou zabít. Je tu doktor v brýlích a dvě sestry... Sestro, injekci... Matka spí, ničeho si nevšímá, ani já nevím, co se děje. Chci ji probudit, aby na mě dala pozor... Je tu nuž, jsou tu nužky a jehla, dlouhá jehla a ještě něco tu je... Nejhorší je ta jehla, má ostrý zakřivený vrch... padá to na mě a čím víc se bráním, tím je to větší. Vím, že mě to přemůže a už se neprobudím... Tohle se mi vrací ve snech a tehdy, když mám horečku... Krev stříká, hlava už je oddělená... moc krve, je to moc krve najednou... je to hrozné. Mám zlost na lékaře, i když je to jeho práce... Matka má hlavu na stranu, spí... zradila mě... Už nejsem její součástí... vždyť se nemám možnost vrátit... Babičko! Nemám šanci se k tobě vrátit... Je mi příjemně, jdu k tomu Světlu a nechci se vrátit, ve světle je mi líp. Vím ale, že se budu nucena ještě narodit. Musím si najít lepší matku.“*

*Vracíme se k početí před tuto událost.*

*„Matka je veselá, směje se. Objímá ji nějaký tmavovlasý muž. Leží na písku, je to u moře. Nemám pocit, že ji má rád, je agresivní, tvrdý. Myslím, že se jí to ani moc nelíbí, ale nechává ho dělat, co chce... Loučí se skoro jako cizí lidi. Ona neví, že jsem s ní...“*

Veškeré vybočení z řádu života je však vráceno do rovnováhy. Podle zákona karmy pak nacházíme neplodná manželství bezmezně toužící po dítěti, nebo může dojít k tomu, že nenarozená bytost neopustí po své fyzické smrti matku či otce, tedy toho, kdo je za její smrt vinen a dochází pak třeba ke schizofrenii. Svou oběť často pronásleduje celý život.

Karma se ale projevuje tam, kde je vina z hlediska zákonů vesmíru.

V případě, že je zákrok proveden pro záchranu života matky, odčिňuje se karma nenarozené bytosti. Ta předem volí svůj příchod na svět i následné usmrcení brzy po početí.

Přerušení těhotenství je pro ženu vždy psychickým úrazem, který ji v nějakém směru poznamenává, třebaže si to ani nepřipouští. Projevy nacházím v mnoha rovinách. Je to změna postoje k mužům, k ženství nebo k narození dítěte, kdy po něm bezmezně touží nebo ho radikálně odmítá.

## **Nic není náhoda**

Některé maminky právě čtoucí tyto řádky si sáhnou do svědomí a řeknou: to jsem tomu dala, poškodila jsem, co jsem mohla. S mužem jsme se milovali, při dítěti jsem před zkouškami prožila stresy, probřečela snad celou dobu nad ztrátou toho či onoho, nebo jsem se trápila, že mě opustil muž... Není třeba se ale týrat. Poodhrneme-li trochu závoj, abychom prohlédli časovou stopu do minulosti, zjistíme, že právě toto prostředí si vaše dítě vybralo pro svůj příští vývoj. Anebo jste to vy, kdo má svou obrovskou trpělivostí dozrát do vyšší vývojové sféry.

Moudrost spočívá v pokorném přijetí toho, co přišlo. Je třeba poručit sebe i dítě do ochrany boží a nepřipustit si žádné těžké myšlenky. Tato síla se postará o matku i o dítě.

## **Příchod na svět**

Země je planetou kříže a tak je také každý opětovný příchod do života provázen bolestí. Matky, dítěte a nejčastěji obou. V době před narozením mají bytosti dokonalý vhled a dobře vědí, jak se na ně jejich budoucí rodiče těší, či jak by se jich nejraději zbavili. A znají také budoucí plán svého života.

V případech, kdy se rodiče na dítě těší, nebývají zpravidla při porodu větší komplikace.

*„Těším se na svět... ale ta voda, co se vaří, snad mě neoparí. A ty plínky! Vyžehlili je, ale jsou tvrdé a budou mě škrábat. Venku jsem rychle a snadno... Páni, já jsem kluk! Máma se na mě těší, táta má obrovskou radost. Vy ale ještě nevíte, co se mnou všechno zkusíte*



*a jak vás budu zlobit..." Dvacetileté děvče prochází porod z minulého Života. Předtím i potom byla ženou, proto ono překvapení.*

Naopak v případech, kdy bytost očekává po příchodu na svět problémy, bývá porod složitý.

*„...Nechci ven, roztahuji ramena a bráním se... Do toho strašného světa, ne! Divám se na matku, moc krvácí, dýchá kyslík. Injekce, dostává transfuzi... Ne, do té přetvářky, lži. Nechci žít. Bráním se tři dny... S prvním nadechnutím cítím určitý příslib..." (Muž, 32 let)*

*„... Vím, že to bude hrozné, čeká mě moc nedobrého. Vím to a nechci ven. Chci zůstat tady, kde je bezpečno. Až se narodím, tak to začne. Ta, co bude mou matkou, mě nechce. Vůbec to nebude lehký život. Oni mě nutí jít ven, narodit se. Bráním se, nechci. Nutí mě stále víc. Ne, ne, nechci ven. Ted' ještě nevědí, kdo jsem, matka neví, že jsem děvče... Jsem najednou v čemsi tmavém, odporném, slizkém, nechutném. Leze mi to do očí, uší, nosu a, brr, i do úst. Je to nechutné a nejhorší pocit je, že touhle odporností musím projít, abych se narodila na svět, kam nechci... Taková hezká holčička a tak se jí nechtělo na svět, říká lékař. Je tu sestra a doktor. Ted'přišel i otec. Cítím, že má radost. Máme krásnou holčičku, Jaruško. Já ji nechci, já ji nechci. Matka odvrací hlavu a nechce se na mě podívat. Je mi to moc líto a nevím, co mám udělat, abych se jí aspoň trochu líbila. Podívej, jak je hezká, slyším otce. Už jsem ti řekla, já ji nechci. Odes si ji, kam chceš..." (Zena, 42 let)*

*„...Je mi zima, mám zimnici... Pohybují se nad matkou. V pokoji je otec. Na porod čeká nezúčastněně, je lhostejný k utrpení matky... Kope mě a strká, au, bolí to, je tu vedle mě ještě kluk. Vidím ho vedle sebe v břiše matky..."*

*Posouvám ji k porodu.*

*„ Otáčím se. Mám bolesti, jsou pravidelné, jakoby křeče, bolí mě hlava. Tlačí se ven, zase se vrací. Nová bolest, hlava je venku, bolí mě záda... Jsem malá, hubeňoučká, vrásčítá, ošklivá... Balí mě do pleny a do dečky. Bába tvrdí, že to stejně nevydržím a strká mě do trouby. Bojím se o bratra, volám ho... Otec říká: čtvrtá holka... rozzlobeně odchází- Matka pláče."*

*Za dvacet minut.*

*„Rodí se bratr. Mám stejný pocit jako při porodu své hlavy a vní-*

*mám jeho bolest. Bratr se vrací zpátky... A znovu leze ven hlavička... Už je vedle mě v troubě. Něco si spolu povídáme. Mám pocit bezpečí, už vím, že budeme žít, nebojím se..." (Zena, 50 let)*

Porod sám o sobě je velmi těžkým úsekem života. Mnoha bytostem jde při něm o život a nejráději by vzdaly životní dráhu. V těchto případech se často setkávám s paradoxem, kdy bytost netouží být vězněm v lidském těle, brání se zrození, ale zároveň o svůj život bojuje.

Komplikace při porodu mohou způsobit trvalé následky, jako tomu bylo i u padesátiletého muže, který trpěl vadou levého kyčle.

*„Lezu ven nohama... levá noha je zkroucená dozadu, strašně to bolí... vracím se zpátky. Další pokus, leze jen jedna noha, druhá je vzpříčená..."*

Porodní trauma může znovuoživit celou řadu událostí z obdobných situací a shodných pocitů, kdy nám v kterémkoli minulém životě šlo o život, kdy jsme se dusili, bojovali o přežití apod. Na základě negativních zážitků, které měly původ v nezdařilém porodu, nacházím pak na zpětné časové koleji specifické stejnorodé zážitky v některém minulém životě. Úzkost, strach, depresi, napětí, bolest. Tyto zážitky pak oživují celou řadu negativních událostí v budoucím životě.

V případech velmi těžkých porodů se setkávám se zážitky podobnými klinické smrti.

*„Jdu za Světle... Vrací mě zpět, spojuji se s rozmačkaným tělíčkem, cítím nesnesitelný tlak na hlavě..."*

Dospělý zopakuje doslovný rozhovor lékařů, nemocničního personálu či příbuzných, který zaznamenal v okamžiku porodu. Nebezpečná jsou nejen slova a zvuky, ale i některé praktiky, které mohou při pozdějším oživení člověka velmi poškodit.

*„Když se delší dobu učím, mám pocit, jako by můj mozek nepříjemně vibroval. Nejsem už schopen se soustředit. Začne mě silně bolet hlava..."*

*Posouváme se k porodu.*

*„...Jsem strašně stlačován z obou stran, ale nemohu ven... dusím se... Mám pocit, že mě to rozmačká... Dívám se na matku, svíjí se... žena v modrém jí dává něco na obličej... Strašně mi vibruje mozek,*

*je to jako mlátička... Chce se mi křičet o pomoc, ale nemohu, musím to vydržet... Kdy už se mě někdo ujme, strašná bolest, nesnesitelná. Zase se to opakuje... a znovu... a znovu, nedá se to vydržet... Proč se mnou něco neudělají... asi umřu. "*

*Několik hodin byl matce podáván rajský plyn, posléze došlo k ruptuře dělohy.*

*Chlapec se narodil bez známek života. Pozoruje lékaře a sestry. Detailně popisuje všechno, co s ním dělají, co říkají a co se děje s matkou.*

*„Maminku sešívají, mají nějaké problémy... Kyslík, zkusíme ho zachránit, sestro, inkubátor, je to víc než kritické... Drží mě hlavou dolů, jsem modrý a celý od krve...“*

Pro dítě je také »pěkný« šok, když se jeho »velká« energie dospělé bytosti musí vejít do tak malého tělíčka. Mnohá bezvědomí, křeče a obdobné problémy můžeme hledat v této skutečnosti. Bytost chce zůstat volná a tak se občas ještě pokusí své tělíčko opustit. Stává se to především v situacích, kdy není se svým prostředím příliš spokojena.

*„Ležím v kočárku, mám hlad, jsem velmi nespokojený. Matka si mě nevsímá, i když hodně pláču a zalykám se...už se na sebe dívám a kočárek i sebe vidím z výšky. Je to zase příjemná svoboda.. Ale plesk, něco mě donutilo se vrátit...“*

## **Hlavní výživa**

Matka je po porodu ještě dlouhou dobu spojena se svým dítětem »stříbrnou páskou« - společným vibračním polem matky a dítěte. Je-li toto pole prosyceno láskou matky, dítě velmi dobře prospívá. Vstřebanou láskou zároveň vyživuje matku, protože z lásky a láskou se pozitivně vyvíjíme.

Tam, kde toto láskyplné pole chybí nebo je spojení narušováno odchody matky či odkládáním dítěte do jiné péče, pociťuje dítě ztrátu, stává se depresivním, pesimistickým a hledá náhradu. Většinou v celém nejširším sociálním okolí. Pokud ale ani tam neuspěje, obrací se do sebe, proti sobě a podvědomě hledá vinu ve vlastním nitru. Všechny negace, nespokojenost a nelásku namíří proti sobě nebo tomu, co ho obklopuje. Jsme pak svědky toho, že rozbíjí hračky, ubližuje sourozencům, druhým dětem a lidem. Tresty pak ještě více prohlubují jeho

agresivitu, protože nikdo většinou nechápe, že mu chybí právě láska. Tak se mohou připravovat pozdější kriminální živly.

Narušením vibračního pole lásky však netrpí jen dítě samo, ale také matka. Mateřská láska je jednou z nejsilnějších a nejcennějších sil a poškození této přirozené vazby působí i matce psychické utrpení.

Stejně nezastupitelná je ale i láska otcovská, neboť ta je garantem bezpečí a jistoty matce i dítěti. Matce pomáhá překonávat i mnohé těžkosti spojené se ztrátou její dosavadní svobody a zásobuje ji svou energií lásky ve chvílích, kdy je vyčerpaná.

Jen některé výjimečné osobnosti volí osud opuštěného dítěte. Naučily se hledat Lásku boží a neobracejí se už na lidi, protože lásku čerpají z celého vibračního pole božského Bytí. Navíc jsou schopny tuto lásku i rozdávat. Je to zkouška duchovní vyspělosti těchto bytostí.

## Utrpení opuštěných

V předškolním věku není ještě rozvinuta vědomá paměť a dětský svět je prožíván spíše v pocitovém snění. Nemáme z něj mnoho trvalých vzpomínek a pamatujeme si většinou pouze výjimečné situace. Nic jsme však nezapomněli. Většina zkušeností je pouze uložena v nedostupné databance hlubokého podvědomí, k jejímuž obsahu není přístup, ale data vyplouvají při každém oživení. Čím je obsah hlubokého podvědomí tohoto současného života čistší a bez utrpení, tím je život harmoničtější a klidnější.

Rodiče se často domnívají, že je jejich malé dítě nesleduje, když se hádají a rozcházejí. Domnívají se, že je dítěti lhostejné, když některý z nich opouští rodinu. Opak je pravdou. Z těchto nedorozumění často pramení poruchy zdraví v dospělosti. Křik, pláč a strach z osamění může později vyvolat závažné deprese.

Také přerušení kontaktu matky s dítětem na delší dobu způsobuje trauma. Odkládané děti v sobě mají potenciální nebezpečí rozvinutí pozdějších patologií a nemocí. Záleží na mentálním vybavení jedince a délce absence matky, avšak do šesti let dítěte je i doba jednoho až dvou měsíců kritická.

Málokdy najdeme v přírodě opuštěné mládě. Každá zvířecí matka je chrání a v případě potřeby je ochotna i obětovat svůj život. Mnohá lidská matka však bez výčitek opustí své dítě nebo péči redukuje na jeden telefonický dotaz či dopis za půl roku.

*„...Sestřička mě nese v náručí, otevírá dveře. V pokoji je několik postelí. Poznávám maminku. Leží až u okna a čte si knížku. Zvedá hlavu, ale dívá se na mě nějak tvrdě. Chtěla bych jí říct, že mám velkou radost, že ji vidím. Proč se na mě ale tak dívá? Nevím, co mám dělat, chci se jí líbit. Odneste ji, já ji nechci ani vidět. Řekla jsem vám už, že ji nechci. Dejte ji k adopci nebo kam chcete, ale nenoste mi ji. Sestra mě nese zpátky. Nemohu ani plakat...”*

*Návratem jsme pak zjistili dávné provinění, kdy sama odložila dítě do kláštera. Pochopila vlastní vinu, matce odpustila a ukončila tak řetěz karmického kola.*

Náhradní rodiče často předčí ve své lásce rodiče vlastní a touhu po svém dítěti promění v lásku ke svěřené bytosti. V duši dítěte a pak i dospělého člověka ale zůstává nezodpovězená otázka: čím se provinilo, že bylo opuštěno vlastní matkou? Je proto i citlivější a zranitelnější a o to více potřebuje lásku a pochopení. Nic však není náhoda a tak se také většinou stane, že se adoptivní dítě dostává zpět k těm rodičům, k nimž se už někdy v minulém životě narodilo a k nimž patří.

## **Vědí víc než my**

Většina lidí se domnívá, že dítě je neschopné něco chápat. Jednáme s ním jako s hlupáčkem, šišláme na něj, pitvoříme se... Nechtějme ale raději vědět, co si o nás myslí.

*„Všichni se mnou zacházejí jako s panenkou. Myslí si, že jsem jenom uzlíček masa, který musí umýt a obléct. Směju se, protože vím všechno, i co si kdo myslí. Je to děsně legrační.”*

*„Kopu nohama, ale mám je krátké. Chtěl bych strejdu kopnout do nosu, aby na mě nešišlal. On si vůbec neuvědomuje, kdo jsem a co vím!”*

Děti prožívají všechno jinak, než jaká je naše představa jejich prožitku. V terapeutickém návratu se cítí jako dospělí.

*„...Maminka leží jako mrtvá, vůbec mě nevnímá, jsou tu dva doktoři a sestra. Starají se o mě sice profesionálně, ale je jim úplně jedno, že jsem se narodil. Jsou jen rádi, že to mají za sebou.”*

*„Sestra mě zvedá z vozíku, kde všichni řvou, a nese mě na pokoj. Jsou tu čtyři postele, matka leží na první za dveřmi. Pokládá mě vedle ní. Matka si mě prohlíží, chci se jí moc líbit. Potravě prohlíží mou hlavu, no snad je v pořádku, dívá se mi na ruce... Nemám ale pocit, že bych se jí moc líbil. “*

Dítě také vnímá myšlenkové vibrace své matky. Je už dobrým zvykem položit je hned po porodu k matce. Je to prvotní důležitý kontakt s tělem, s nímž se až dosud bytost velmi úzce identifikovala. Pomáhá to překonat první minuty odloučení, protože dítě vycitňuje lásku matky, nabírá tak sílu a odolnost, což je právě to, co podporuje rozvoj jeho duše.

Ideální je narození v prostředí, kde je s radostí a láskou očekáváno a vítáno do nové rodiny. Naši lásku vycitňuje a i ono má radost, že je milováno. Měli bychom ho hladit, políbit, říci mu, jak se nám líbí. I když se nám zatím třeba příliš nelíbí, bude jednou určitě hezčí - vždyť »nejošklivější« děti bývají v dospělosti krásné. Zaslouží si, abychom ho zahrnuli štěstím a láskou.

Jedinečné vědomí přistoupilo ke spoutání své duše s hmotným tělem na celý jeden život, má před sebou veliký kus práce a dlouhou cestu do neznáma. Proto jsou už první okamžiky jeho nového života tak důležité, aby neprožívalo zbytečně hned zklamání.

Je nutné v něm vidět společníka, přítele a kamaráda na naší společné pouti životem, uvědomovat si, že bylo dospělou osobností, která nás sice potřebuje, ale zůstává stále svébytnou. Musí cítit, že je zařazeno do světa dospělých a potřebuje vědět, že je partnerem a ne méněcenným tvorem, který čeká na lidskou »domestikaci«.

Je vhodné, aby měl od počátku možnost prosazovat svoji individualitu. Potřebuje pouze usměrňovat, rozvíjet, opatrovat a zasvěcovat do nového života a vytvořit co nejlepší citové a emocionální podmínky. Je třeba milovat tuto bytost vzhledem do jejích potřeb. I ona obohacuje celý náš život. Bez ní bychom nepoznali všechno to krásné, co nám přinesla. Musíme dobře zhodnotit i starosti, které z nás udělaly trpělivějšího a obětavějšího člověka, obdarovaly nás poznáním lásky a naučily nesobeckosti.

Tam, kde je totální sobectví, se člověk připravil v tomto životě o svůj vývoj. Mnohé možná pokazil a tak bude v příštích životech vystaven ještě většímu náporu, protože nesplnil, co měl.

Děti si dlouho po narození uchovávají vhlad a vědomost toho, kým jsou. Vypělé děti si vybavují své »Já«, své ztotožnění se s Du-

chem. Svědčí o tom otázky typu: „Proč tu jsem?“ nebo „Mně se tu nelíbí.“ či „Kdy se vrátím tam, odkud jsem přišel?“ Překvapují znalostmi cizích jazyků, schopností dokonale zvládat matematické příklady nebo se vyhýbají některému členu rodiny a jiného bezmezně milují. Pamatují si, odkud nás znají a co dobrého nebo špatného jsme pro ně udělali. Často si vzpomínají na své minulé podmínky k životu a pláčou, protože se jim u nás nelíbí. Nebo jsou nadměru spokojené, protože jsme to my, kdo jim splácí jejich minulé snažení dobrou mincí. Pamatují si minulost a mají často víze budoucnosti, kterých se někdy bojí a zdánlivě bezdůvodně pláčí nebo se tím budí ze spánku. Sem patří i dětské noční děsy a divoké sny. Nějaká krutá událost minulosti pronásleduje dítě stále ve snu.

Mnozí z rodičů si jistě někdy všimli u svých malých dětí neobvyklého, často nesrozumitelného žvatlání. Jako třeba tento »rozhovor« dvou tříletých dětí, které si vyprávějí o tom, jak se dívenka procházela mezi mrakodrapy a chlapec závodil.

*„ Tam byly vysokánské domy, takové veliké a bylo jich moc a moc. A já jsem tam mezi nimi chodila a koukala se na ně až k nebi.“*

*„Já jsem jezdil. To to frčelo, kola zabírala a vítr byl kolem veliký...“*

Dítě nemá vyvinutou řeč, ale všemu rozumí právě tak, jako my dospělí chápeme věci, které nám někdo laskavě, trpělivě a moudře vysvětluje. To, co znal a uměl, než vstoupil do života, zná stále. Chybí mu pouze životní zkušenosti současného světa, do kterého se třeba vrátil po velmi dlouhé době a zdá se mu velice cizí.

*„Sedím v houpačce, je mi 13 měsíců, maminka odběhla pro jídlo. Houpu se, ale málo, nemám sílu se rozhoupávat. Nakláním se dolů. Pode mnou rostou kopřivy. Ten květ je jako šištička a lupeny mají okraječky, které jsou jako vykousané. Dlouho nejde, tak se rozhlížím. Napravo je smrk, ten má jiné lístečky, má je štíhlé, placaté a trochu suché, vedle roste borovice...“*

*„...Dělá oheň tak, že něčím škrtá, musím se podívat, co to má... “  
(9 měsíců)*

*„Sedím na kupce sena a řvu. Babička a dědeček se na mě zlobí, že pláču... Jak jim mám ale vysvětlit, že se zlobím sám na sebe, že*

*nemám slovíčka, abych se s nimi domluvil, že nechci sedět na té trávě, ale běhat za psem." (14 měsíců)*

*„...Musím plakat, aby si mě všimla, ale zase ne tak moc, aby se nezlobila..." (6 měsíců)*

Představy o dětech jsou nezřídka zkreslené, proto si rodiče často ani nevšimnou talentu svého dítěte nebo ho i tvrdě ztlumí poukazem na to, že si vymýšlí: „Než jsem se narodil, tak jsem také léčil, taky jsem vyšetřoval...“, „když jsem byl ještě velký, tak jsem se plavil na obrovitánské lodi...“, „na ten parník s vámi nepůjdu,“ brání se dvouleté dítě. „Já bych zase moc zvracela a umřela a hodili byste mě do vody sežrat rybám.“ A další a další »fantazie«, které se při bližším pohledu jeví jako realita.

Podvědomí každého dítěte rozehrává programy uložené z minulosti. Ať už je to zájem o zpěv, hru na hudební nástroj, herectví, malířství, poezii... Někdy se projeví jenom jako nejasná touha po určité činnosti. V mnoha případech nedojde k naplnění, protože karmická nit tká jiný program života nebo nebyla schopnost správně podchycena. Vstupem do hmoty se otevřené vědomí pomalu uzavírá a jakmile se probouzí mozek, dítě postupně zapomíná. Jak se »propadá« do hmoty a ztotožňuje se s ní, ztrácí svou intuici i vědomí minulosti. Občas ještě vypluje vzpomínka na některé zkušenosti z minulých životů, ale s příchodem do školy se stává pánem rozum a intuice bývá už u většiny dětí zahalena.

## **Své stáří si tvoříme sami**

Vzestup každé lidské osobnosti lze dosáhnout pouze přes duchovní růst - a ten je podmíněn Láskou. Dokud nezměníme myšlení a každému lidskému mláděti se nedostane péče jakou potřebuje, nemůže být na zemi odstraněna bída. Sociální ani duševní.

Jaká bude nastávající populace, takový bude národ. Moudrost přírodních národů spočívala v tom, že pečovaly především o své potomky. A pečují tak o ně dodnes. Odedávna věděly, že je v dětech záruka jejich budoucího šťastného stáří, lásky, klidu a míru v rodině i v národě.

Mladý člověk má právo vědět, a jsem přesvědčena, že pokud ví, chce jenom dobro. Zejména pak pro své dítě. Nechce nic z toho, co



v sobě mají často děti, které prožily těhotenství se svou matkou v hádkách, u rozvodových soudů či v jiných špatných podmínkách. Určitě si nepřeje mít zlé a nevzdělavatelné dítě, ukřičené, neposlušné, dělající naschvály.

Kolo osudu se vrací a člověk nachází to, co sám někdy vytvořil - protože dobro ani zlo se neztrácí.

## ZAJÍMAVOSTI NÁVRATŮ

Odvěké lidské snažení spočívá v přání mít na všechno důkazy. Osahat, zvážit, změřit... Logika ani intuice člověku nestačí. V duchovní práci se ale většinou opíráme právě o pravdy získané intuicí, moudrostí, vhledem. Ani zde ale nechybí logická úvaha.

Také jsem si přála mít pro všechno důkazy. Vědecká posedlost mi často nedovolovala ani pořádně spát. Po probuzení jsem nacházela zapsané otázky, na které musím najít odpověď.

Není vše jen čtení z všudypřítomného Informačního pole? Pak by kterákoli osoba mohla postupovat po zážitcích kterékoli jiné osoby a vysledovat její život. To je patrné v hypnóze a některých dalších terapiích, s nimiž ale nepracuji.

Připouštěla jsem všechny možné vlivy. Sugescí? Z té mě podezřívala jedna studentka vysoké školy, kde jsem tehdy vyučovala psychologii.

*V jednom odpoledním semináři jsme udělali pokus návratu. Přihlásila se milá tmavovlasá dívka... Po krátké chvíli se nacházela na procházce parkem plným kvetoucích sekurií. Popsala keře i květy, jemně posekaný upravený trávník. I čajovnu, kam vešla, včetně koflíčků a talířků i způsobu pití čaje. Posunula jsem ji k nejhoršímu zážitku, byl-li jaký a tehdy jsme všichni pozorovali strach, který se objevil v její tváři.*

*„Pozoruji ze zadní části pokoje zápas otce s nějakými zloději, kteří nás přepadli. Co chtějí vzít, vždyť spíme na rohožích a skoro nic tu není... Jsem Japonka a je to v Japonsku.“*

*V následné diskusi mě jedna studentka, která stále ještě oponovala, velmi autoritativně napadla, že jsem jí celý příběh vsugerovala. Avšak dívka, která se prošla svojí minulostí, si zkušenost obhájila sama: „Jak mi mohla paní doktorka vsugerovat tu krásnou vůni sekurií, kterou cítím ještě teď?“*

*Později jsem si vyhledala obrázek kvetoucí sekurie, abych zjistila, jak přesně vypadá.*

Podobně jsem se v jednom případě setkala se slovem alkovna, které bylo smysluplně použito, ale mně ho přiblížil teprve slovník.

Musím přiznat, že nemám tak bujnou fantazii, abych si mohla u každého člověka vymýšlet často až neuvěřitelné příběhy.

Mnoha pokusy jsem si ověřila, že každý sleduje jen svou časovou kolej, prochází svým »computerem«, který nese onu energetickou informaci. Může se samozřejmě přihodit, že za určitých okolností, například v případě velkého vyčerpání, kdy není jedinec pevně veden po své životní ose, se může také prolnout do celého informačního toku a přijmout za svůj životní otisk někoho úplně jiného. To se dá ale snadno zjistit dalšími návraty do stejného okamžiku.

Sledují-li podrobné záznamy z totožných sezení uskutečněných po týdnech, měsících nebo letech, shodují se i v jemných detailech.

*„...Ležím na trávě na břehu rybníka. Nade mnou se sklání žena a napravo ode mě stojí dva muži. Žena říká: Co tu dělala, holka nešťastná? Je hloupá, že sem chodila, rychle, zvedni ji, otoč ji. Muž jí odpovídá: Je konec, už nedýchá, odneseme ji k nám. Nesou mě po několika schodech, pokládají na postel. Ten, co mě nesl vpředu, volá: Dojděte pro doktora a pro kněze. Druhý ale namítá: Už je pozdě.“*

*Při dalších opakováních se výpověď rozšiřuje pouze o detaily typu: „Na druhé straně rybníka rostou orobince, je červen, mám na sobě dlouhou sukni, jupku s malými knoflíky a modrými kvítky. Ten, co mě nese vpředu, je soused, druhého neznám, žena je manželka souseda. Ty schody jsou dřevěné...“*

*Posloupnost slovního sdělení je stále totožná. Lze doplnit jen záznam v čase po události a také před ní. „Sedím na lávce nad vodou, vstávám, dělají se mi mžitky před očima, letím po hlavě do vody. Neumím plavat. Břeh je vysoký, chytám se trávy, ale padám zpět i s urvanými drny. Volám, nikdo mě asi neslyší...“ A tak to pokračuje, stále stejně dokola.*

Bez zajímavosti není ani skutečnost, že se po časové koleji můžeme libovolně pohybovat po minutách, týdnech nebo letech, a to jak do minulosti, tak do budoucnosti. Pokaždé najdeme stejnou skutečnost.

Jednou jsme natáčeli ukázkou sezení pro televizi. Režisér nejevil příliš zájem a evidentně se nudil. V reinkarnaci nevěřil. Najednou však

zpozorněl, vyskočil a požádal mě: „Vraťte ji ještě jednou a zpátky. A hodinu za to. A dvě kupředu.“ Užasl, jak je záznam přesný. „Neodchýlila se ani o slovo. Vždyť je to jako práce ve střižně. Jsme chodící film!“ A to ani neuvádím, jak byl fascinován vlastním návratem. Přesně zapadal do dění jeho současného života.

Záznamy jsem ověřila u mnoha lidí a shledala, že výpovědi byly shodné i po významně dlouhém časovém intervalu. Mohou se vyskytovat lidé s fenomenální pamětí, avšak doslovná reprodukce po tak dlouhé době u každého člověka je velmi nepravděpodobná.

V několika případech jsem se pokusila uvést sledovanou osobu na časový záznam jiného člověka. Rezolutně však odmítli jít v cizí stopě, kterou jsem se snažila navodit: „Ne, to se mě netýká,“ nebo „To ke mně nepatří,“ apod. Pokusila jsem se jednou také nasměrovat osobu na jejího oblíbeného hrdinu, avšak odmítla ztotožnit své »Já« s postavou z knihy.

Také nepřijímali reskripci (záměna minulé události za jinou) a odmítali jakoukoli změnu děje události, již bych se jim snažila předesítní namísto jejich vlastní zkušenosti, kterou procházeli v minulosti. Většinou jsem se setkala jen s názorem: „To se už nijak nedá změnit. A proč také? Dnes vím, že se to tak stalo a pro současnost je to dobré, poučné. Když vím, jak a proč se to stalo, tak mi to už ani nevádí.“

Většina lidí se domnívá, že si z prenatalního období našeho života nic nepamatuujeme. Je to pravda jen částečně. Všechny události a myšlenky lze konfrontací ověřit. Porovnáním nezávislých výpovědí matky a dospělého dítěte nacházíme shodně prožitou událost. Nejprve se pracuje s dítětem, aby se druhá strana nedomnívala, že mu byl obsah výpovědi sdělen. Matka pak bývá často velmi překvapena, že má dítě přístup k okamžikům adopce, rozvodu, autohavárie, nevěry, pokusu o potrat a k dalším, před ním utajeným skutečnostem.

Velmi zvláštní jsou i zkušenosti ze společně nalezených životů, kdy vzájemné souvislosti nejčastěji odvíjejí karmickou závislost a její vyrovnávání. Bez zajímavosti nezůstávají ani pooperační údaje z doby, kdy se pacient nacházel v celkové anestézii. Lze porovnat jeho výpověď ze sezení s událostmi, které se během operace staly a s informacemi od zdravotnického personálu. Duše není umrtvena, zaznamenává stále.

## Otisk minulosti

Příběhy, jež člověka nějakým způsobem poznamenaly, přesně odpovídají potížím, které ho trápí i v současném životě. Ať už jde o fobie, deprese, somatické, psychosomatické či jiné zdravotní potíže a tělesné anomálie. Také znaménka na těle odpovídají nejčastěji informacím přeneseným z minulosti. Například člověk, který byl popraven mečem, má na svém krku viditelné podélné mateřské znaménko.

*„Sedím v pokoji na koberci a dívám se na bratra. Přináší polštářek z gauče. On už chodí, já teprve lezu. Budeme si hrát na schovávanou, říká. Přikrývá mi oči, padám dozadu, drží mi ho na obličejí. Chci křičet, brečet, nic ale nemohu... nemohu se hýbat, leží na mně celou vahou... dusím se... (chroptí). ...Proto jsem nesnášela broskve už od malička, jsou stejně sametové jako ten polštář. “*

Analogický případ je z doby prvních křesťanů. Tato žena odmítala pohladit i něžné mládě králíka, kotě nebo štěně. Přes alergii, kterou pociťovala při každém styku s kožesinou, jsme našly drastickou scénu, kdy byla v římské aréně hozena lvům.

Také není bez zajímavosti, že osoby narozené v minulém životě v jiné lidské rase, si nesou dále určité rysy z těchto zrození. Číňan, který přijal pro tento život genetickou základnu českých rodičů, má trochu čínské oči, indián rysy svého lidu, znovunarozený Rom si uchovává tmavý cikánský vzhled, třebaže má světlolvasé a modrooké rodiče...

## Důkazy přináší život sám

Ani profesionální herec by nezahrál tak dokonale smrt udušením, nesoucí všechny známky odchodu z fyzického těla, včetně zástavy dechu a odkrvení. Tento prožitek je vždy naprosto stejný a především nesnesitelně nepříjemný.

*Zena cvaká zuby, zimou se celá chvěje, po celém těle se objevuje husí kůže. Reakce je neovladatelná a trvá po celou dobu terapie, kdy se nachází ve sněhové bouři a postupně ztrácí vědomí... Venku je právě 38°C ve stínu. A jí nepomáhá ani nejteplejší peřina.*

V některých situacích lidé usedavě pláčí, krouží se bolestí, uhybají před ranami, cválají jako na koni, šermují s neviditelným nepřítelem... Miminko (v této chvíli třicetiletý muž) se nadechne a spustí pláč, stejně jako na porodním sále.

*Ještě mu nebyly ani tři roky a vynutil si na rodičích mikroskop. Vydržel pod skličky pozorovat svět celé hodiny. Zlobil se sám na sebe, že nedokáže učinit záznam na papír. Jakmile se naučil psát, zapisoval složitá pozorování přírody, ptáků, stromů, divokých zvířat. Ve dvanácti letech jsme v terapii ověřili, že jeho hluboký vztah k vědění pramenil z mimořádně intenzivního života přírodovědce a lékaře v minulém životě. I myšlení v jeho současném životě je vědecké, logické a zájmy zaměřené na to, co si s sebou přinesl.*

V každém z nás se skrývá nepřeberné množství informací, máme je uloženy z dávných zkušeností a prožitků minulých životů. Podle podmínek se projeví talent už u malého dítěte, někdy později. Jsou známy případy vědců a umělců, kteří začínali úspěšně tvořit až v zenitu svého života, kdy rozvinuli svoje schopnosti a změnili i styl života.

Velmi často nacházím, že v mnoha životech za sebou rozvíjíme stále jeden okruh zájmu. Lékař, který se celý život věnuje vědecké práci v jedné oblasti medicíny, nachází v minulém životě, že právě to byl úkol, který nedokázal úspěšně dokončit. Zájem o jeho vyřešení se táhl již několika minulými životy.

Podobně tak si ověřilo několik významných malířů předcházející usilovné snažení a rozvoj schopností. A nebyl to pouze jeden, ale celá série pilnou prací zaplněných životů. V současném životě vynikající malíř, samouk, jako vlastně už tenkrát, objevil několik dalších předcházejících životů v pilné malířské práci při portrétování šlechty na hradech. A také dnes, stejně jako v minulosti si nepřeje, aby kdokoli zasahoval do jeho napojení na božské sféry.

Podobných případů lze uvést nespočet.

Poměrně kratičké sezení osvětlilo nadání jedné členky známého orchestru. Ač nestudovala konzervatoř, doma vůbec necvičí a někdy vynechá dokonce i zkoušku, je její výkon vždy virtuózní. V předcházejícím minulém životě byla, jako dcera hudebního skladatele, v hudebním umění velmi dobře vzdělána.

Tak jsme svědky občasného narození zázračně nadaného dítěte. Genialita a v dřívějších životech vypracovaný talent se neprojevují pouze v umění nebo ve vědě, ale ve všech oblastech lidské činnosti.

Obdivujeme mimořádné nadání na jazyky, matematiku, herectví, stejně jako duševní rozhled, manuální zručnost a další. Zkušenosti minulých životů jsou připraveny k projevu a podvědomí v dalším životě jen vydává sklizeň práce životů minulých.

Stejný fenomén se objevuje také u lidí, kteří dosáhli v minulosti vysoké duchovní úrovně. Na základě toho, co si přinesli s sebou, se začleňují do okruhu vyspělých osobností, usilovně hledají a rychle obnovují podvědomé záznamy.

## Němí svědkové

Mezi mnoha lidmi, s nimiž jsem pracovala, se objevilo i několik historických osobností. Jejich fotografie, portréty, díla, filozofické spisy včetně osobitých charakteristik, se zachovaly dodnes. Pokud jsme silnou osobností, neseme si do dalších životů i vlastní podobu. Oba originály - ten dnešní i ten minulý - jsou téměř totožné.

Největším důkazem pro mne zůstává rozvinutá psychika, zájmy, sklony, mentalita, temperament, rysy charakteru, duchovní vyspělost, dokonce i některé detaily povahy, celoživotní zaměření... Všechny vlastnosti navazují jedna na druhou. To, co v nás zůstává, není pouze z poslední, ale z mnoha předcházejících inkarnací.

Právě tak lze svědectví sdělená v terapii doložit historickými událostmi. Lidé vypovídají o skutečnostech, které nemohli znát, protože tyto časové epochy jsou pouze v záznamu archívních materiálů, k nimž nemají přístup.

Stojí za povšimnutí, že člověk dovedený do některého z minulých životů, je schopen myslet a projevovat se v příslušném jazyce či nářečí země, v níž se právě nalézá. Tento jazyk se přitom nikdy neučil, ani s ním nepřišel do styku. V některých případech se vybavuje jazyk, jímž se už dnes nemluví.

V jednom sezení se odehrával děj v původní rotundě na Vyšehradě. Nemohla jsem ji najít, až později jsem se dověděla, že se zbytky jejích základů nacházejí v základech nově zbudovaného kostela Petra a Pavla.

Často mě překvapí, co si někteří lidé představují po smrti: Nic, Prázdnost, Tma. Už z prostého pohledu na spravedlnost musí být jejich představy mylné. A také už z nejjednoduššího fyzikálního zákona o zachování energie je jasné, že energie vědomí nemůže zmizet. Bylo by proto i naprosto nelogické, aby jedinec přišel na svět bez předchozích zkušeností.

## Není náhody

V jednom svém vlastním návratu jsem objevila zajímavou zkušenosť.

*Sedíme proti sobě a procházíme věky. Vynořují se dávné, zapomenuté děje. Není času, vše je teď současně uloženo ve věčné paměti naší mysli.*

*„...Ta žena v minulém životě, ta její energie, to jsi ty,“ říká mi můj kamarád během sezení, v němž se nachází v minulém životě. Díky jeho informaci vím, kdo jsem a znám své jméno. Informaci zatím odsouvám do pozadí. Jsou tu teď pro mne zajímavější sdělení a nemám čas. Ale semínko zvědavosti bylo zaseto.*

*Po nějakém čase jsem se pak sama vrátila do této doby a... Otřásám se pláčem. Kde jsem? Stojím nad vykopaným hrobem. Na rakvi jsou naházené květiny a hlína. Kdo je v rakvi? Můj syn... pláču ještě usedavěji. Kdo je tu se mnou? Nikdo, vlastně nějaký muž odnáší od hromady hlíny dvě břevna. Napadá mě, že byly asi na spuštění rakve... UŽ nejsem sama, odvádí mě starší syn a žena zemřelého syna. Jedeme v kočáře, vedle mě sedí žena, naproti starší syn a snaží se mě rozveselit, cítím, že se mnou má účast. Vezou mě do bytu snachy...*

*Sedím u kulatého stolu, nějaká dívka nese na stůl mísu s polévkou, nalévá mi. Cítím, že je to slepičí polévka, vidím nudle a kousky bílého masa, odsouvám talíř, omlouvám se, že nemohu nic pozřít. Můj druhý syn sedí za pianinem a hraje mi. Říkám si, jak je zvláštní, že tu hudbu slyším. Hraje čtverylku. I když čtverylku v tomto životě neznám, vím, že je to čtverylka.*

*Kolem stolu běhají dvě malé holčičky v bílých šatičkách. Myslím na to, proč mají bílé šatičky, když je pohřeb. (Později jsem se dozvěděla, že se tak na pohřbech chodilo »za družičky«.)*

*Prohlížím si interiér pokoje. Naproti je okno, vedle prosklená skříň - příborník, plná porcelánu. Mohla bych ji nakreslit, všechno si pamatuji. Nalevo pianino, uprostřed kulatý stůl a po stěnách jeden obraz vedle druhého. Na pravé straně u stěny na zemi jsou opřena dvě plátna bez rámu. Na jednom je zimní krajina, na druhém zimní motiv s nějakým domkem.*

*Napadá mě, že bych se mohla podívat na syna ještě živého. Říkám si, že se vrátím o týden zpět. Ne, týden je málo, mohl by být nemocný, a to by mě bolelo třeba ještě víc.*

*Vracím se zpět asi o dva měsíce. Stojím ve stejné místnosti, na-*

právo od stolu je stojan, na něm plátno, u stojanu stojí syn s paletou v jedné a štětcem v druhé ruce. Dělá tečku na sněhu, směje se a říká: „Takhle je to přesně.“

Sedím na gauči a slyším se, jak křičím: „To je brácha, tohle je brácha. Můj bratr teď.“ Jsem v šoku. Proto byl mezi námi odmalička vztah jako mezi matkou a synem. Mohl mě i uhodit a já mu to nevrátila. Nosila jsem ho na zádech, i když už byl větší než já. A malířské a sochařské nadání měl odmalička. Stále něco patlal a modeloval z hlíny, namaloval desítky obrazů. Měla jsem možnost prohlédnout si jeho obrazy tehdy a porovnat je s těmi dnes. Je to úplně stejný styl.

Lidé se často ptají, po kom to dítě je. A já pokaždé odpovídám: po sobě. Z otce a matky, kteří měli toto nadání ve své genetické výbavě, »podědil« to, co potřeboval nebo si také vybral.

Dověděla jsem se, že ještě žijí »moje« vnučky. Více než rok jsem odkládala návštěvu, ale pak jsem se přece jen překonala a jedné z nich zatelefonovala.

Co ale máte říci? Jsi moje vnučka, chci si s tebou popovídat o tom, co si pamatuješ o babičce. To by si asi každý něco pomyslel o nezdravém rozumu. Ale já jsem se chtěla něco dozvědět, nalézt podobu, fotografii... alespoň maličkost.

»Vnučka« ale byla milá, pozvala mě do svého malého, útulného bytu. „Sem jsme se museli přestěhovat. Skoro všechno nám po čtyřicátém osmém zabavili.“

Stojím u komody, nad ní visí plátno. Zima! »Vnučka« stojí po mé levé straně a já slyším, jak říká: „To maloval můj tatínek před smrtí.“

„Já vím.“ Je to ten obraz opřený o zeď, plátno, které stálo na stojanu. Ale už se nedivím. Člověk je poutníkem a tvorbou jenom prochází. Dívám se na »svůj« portrét. Ještě trochu utrpení a bude to můj portrét nynější, říkám si v duchu a slyším: „Babička za války strašně zkusila a ztráta mého tatínka jí pak ještě dodala.“

„Já vím.“

„Zemřel patnáctého března. To je zajímavé, dnes je právě výročí jeho úmrtí.“ A já si uvědomuji, že jsem »se vrátila« v den, kdy bylo výročí narození mého bratra.

U čaje si pak vyprávíme o babičce, jak se bála o vnučku když byla nemocná, o rodině... je to rozhovor dvou dávno známých duší. Také mě napadá zeptat se, jak vypadal jejich dřívější byt, než se museli přestěhovat.

„Vedle okna stála skříň,“ a já doplňuji: „Prosklená a plná porcelánu.“



„Ten milovala moje maminka, ". a já pokračuji: „Stěny plné obrazů."

„Můj tatínek i maminčin předcházející muž byli malíři. Maminka byla vdova, když si ji tatínek bral."

„ Uprostřed kulatý stůl. "

«Vnučka» se chvilku zamyslela a pak upřesnila: „Nebyl kulatý, ale oválný. Nalevo stálo piano."

Nyní zas opravuji já: „Ne piano, ale planino."

„Ano planino."

Ted'se »vnučka« zarazila, na chvíli zamyslela a zeptala se: „Jak to všechno víte? Vždy<tjste mnohem mladší než já a v našem bytě jste nemohla nikdy být."

„Ale byla."

A tak jsem se přiznala, proč jsem přišla. Prohlížela jsem si fotografie, obrazy, sochy. Je to pro mne nezapomenutelný zážitek a zároveň důkaz. Nevyvratitelný. Alespoň pro mne.

Navštívila jsem i výstavu »svého syna«, prohlédla si jeho fotografie, obrazy a různé osobní drobnosti. Všechno mi bylo důvěrně známé.

Úzkost a bolest, především duševní bolest ze ztráty milovaného blízkého člověka, je bezpředmětná. On se znovu narodí, možná opět zase přímo k nám. A může se i stát, že v neuvědomělých zápasech dalšího života nám přichystá krutý osud. Okrade nás nebo přivede na pokraj zoufalství. Uplatňuje se stále jen naše malé lidské »já«, které nechápe zbytečnost nervového vypětí. »Já«, jež se strnule drží toho, co má a není schopné přijmout změnu. Všechno to tak ale musí být, abychom pochopili a nastoupili usilovnou práci na rozpuštění svého ega a postupně se zbavovali připoutanosti. Neexistuje náhoda.

Setkávání, karma a její vyrovnávání ve všech dobrých i zlých dimenzích života jsou projevem úžasné geniality Kosmické inteligence, která řídí a usměrňuje naše životy. Nám lidem se zdají mnohá, téměř zázračná setkání náhodná, ale já jsem přesvědčena, že je to »dílo« nám neznámé síly, kterou jsem nazvala »Vesmírný computer«. Také ale vím, že my lidé nejsme schopni pochopit jeho úžasně přesnou a účelnou »práci«. Genialita se skrývá v jednoduchosti. Už Pascal napsal, že důležité přírodní zákony jsou ty nejjednodušší. Člověk ale ve všem hledá spíše složitost.

Stejně jako jsou na sobě závislé všechny biologické struktury, nacházejí se ve vzájemných vazbách i lidé. Děje povstávají jeden z dru-

hého a navazují na sebe. Objeví se všechno, co je nachystáno v utajené dimenzi. Kosmická inteligence řídí život na zemi bezchybně. Nevytváří nic bezúčelně, neboť všechno má svůj úkol, který je dokonalým a smysluplným kamínkem v mozaice života. V hlubinné terapii se objevují tyto vazby zákonitě. Stane se mi občas během sezení, že i já jsem součástí plánu života mně blízkého člověka. Někdy se teprve po čase objevuje skrytý smysl nebo poučení.

Je dobře si všimnout, že náhody neexistují. Pokud si je začneme pravidelně zapisovat, objeví se přemíra shod, které se nakonec jeví jako režie někoho mocnějšího, než jsme my sami. Setkáme se s tím, koho máme potkat. Nemineme se v cíli se svým manželem, přítelem či s někým jiným, s nímž máme »nevyřízené« účty. »Náhoda« je výsledkem zákona příčiny a následku. Máme-li se setkat se známou duší z některého minulého vtělení, najdeme ji třeba na obrácené straně zeměkoule, v hlubokých lesích Kanady anebo na Karlově mostě. Přeskočí jiskra společných vibrací, známých energií a my si uvědomíme, že k sobě nějak patříme. To bývá ten první dojem, který nás buď oblaží láskou, nebo se rozezvučí varovným signálem. Má-li dojít k negativnímu karmickému vyrovnání, může být toto varování v našem vědomí zastřeno. Poznání, že nic není náhoda, že sklízíme jenom plody minulosti a současně si připravujeme budoucnost, nás osvobozuje. Víme, že se můžeme změnit, opravit svůj postoj a tím i celý další život.

Citliví lidé procházejí současným životem plným vzkazů, symbolů a varovných signálů. Sympatie i nesympatie, to je odkaz minulosti. Je třeba si opět plně uvědomit, že tím, čím žijí teď a jak se chovám, nastolují svou příští budoucnost.

Někdy se stává, že se dva lidé znali v mnoha životech, prožívali krásný harmonický vztah, ale jeden z nich ho pokazil nevěrou, podvodem, prostě nějakým nepěkným skutkem. Znovusetkání pak vyvolá rozčarování, neboť ten, co trpěl, cítí temnější vibrace, které brání sblížení... „Je mi sympatický, ale něco mi u něho vadí.“

Většinou nacházím, že lidé, kteří se potkávají na první pohled náhodně, jsou ti, kteří už mají společné vazby a kořeny v minulosti. Setkávají se v určitých časových obdobích a na určitých místech Zeměkoule.

V duchovní oblasti platí, že není náhoda ani v tom, ve které oblasti života jsme zkoušeni. Někomu jsou nabízeny krásné ženy, aby vyzkoušely jeho věrnost, jinému zas peníze, které může snadno zpronevěřit. Hazard se zdravím i penězi, flirt... Tolik možností, kolik máme každý úkolů ve svých životech.

Otevřeme-li se Poznání, které odkrývá vědomí minulých životů, máme vhléd i do širších souvislostí a dějů, začínáme rozumět svému současnému životu, chápeme vztahy k druhým a svoje povinnosti vnímáme jako samozřejmost. Rozumíme tomu, co se s námi děje i setkáním s druhými lidmi a docházíme k přesvědčení, že náhoda naprosto neexistuje.

## MYŠLENÍ

Stav mysli je výsledkem našeho myšlení. Všechno, co prožíváme a co se s námi děje, se utváří pouze v naší mysli, v naší duši. Jak málo víme o tom, co se děje v druhém člověku! Nedokážeme to odhadnout ani v případě, kdy se domníváme, že ho velmi dobře známe. Často to neví ani on sám. Nemá kontakt se svou »minulostí«, proto nemusí ani chápat, co rozezvučelo některou strunu jeho osobnosti.

Z minulých životů i z dětství si přinášíme celou řadu nesprávných představ, postojů, strachů, obav a špatných myšlenek, které pak negativně ovlivňují naši psychiku a tím se destruktivně promítají i do fyzické existence. Nejen ve stovkách předcházejících životů, ale i v životě současném vytváříme určitý druh myšlení a sugescí, a věříme, že jsou pravdivé. Nechceme opustit svou získanou životní zkušenost.

Co je to myšlenka? Není cítit, vidět, ani není hmatatelná. A přesto je to obrovská síla - tvořivá nebo ničivá. Je to energie, může se projevat hmotně, má svou kvalitu. Je slabá nebo silná, bílá nebo černá. Nepodléhající času ani prostoru se může pohybovat neomezenou rychlostí. Nemizí, ani se neztrácí, nelze ji zničit.

Stejně myšlenky se spojují se stejnými a přitahují stejné. Jsou součástí jiné dimenze, ale zároveň i naším »majetkem«. Jsou v nás a vracejí se k nám. Myšlenkami vytváříme vibrační pole své individuality i celého okolí.

Zápis myšlenky je definitivní, nesmazatelný a lze jej tedy vždy znovu přečíst. Myšlenkový stav v určitém čase je možno vidět i fotografovat jako barevnou auru. Myšlenka je prvotní, po ní následuje slovo a slova jsou správná jen tehdy, pokud je myšlenka přesná.

Celý svět je tvořen Myšlenkou. Také člověk, jako součást Vesmíru, je stvořen Myšlenkou a Vůlí. Byť této božské podstaty, nevědomuje si, že touto myšlenkou a vůlí též tvoří. Pokud chybí vůle, myšlenka se nerealizuje. Ale nezaniká. Jestliže je vůle člověka v souladu se zákony Vesmíru, má tvorba trvalou hodnotu, vede k vzestupu a přináší spokojenost nám i ostatním.

„Šťastnější je ten, kdo dává, než ten, kdo bere.“ Myšlenky krásy a Lásky obdarovávají, avšak temné myšlenky mají negativní, často až ničivý výsledek. Podle duchovního zákona, že stejné přitahuje stejné, vrací se jako bumerang k tomu, kdo je vytvořil. Dobro se vrací jako dobro, zlo jako bolest, utrpení, ztráta, nemoc...

*Prošli jsme traumatem těžkého úrazu a nebylo ani třeba hledat minulost. Poučená duše toužila už jen po vzestupu. „Neměl jsem na něho myslet, když jsem zvyšoval rychlost.“*

*„Na koho?“*

*„Na souseda. On si koupil motorku a já jenom moped. Strašně jsem mu záviděl. Dokonce jsem mu přál, aby se na té motorce zabil... Ted' vidím, jak to bylo zlé a zbytečné. Ne, vlastně to mělo svůj smysl. Ted', co jsem odkázaný jenom na vozík, mám dost času o sobě přemýšlet. Moc věcí jsem pochopil. Bez toho, co se mi stalo, bych nikdy nepochopil, že je ještě něco jiného než to, co jsem žil. Naučil jsem se jinak myslet. Představte si, že jsem i sám sobě odpustil. I tu závist. To, co jsem prožil, mě vlastně velmi obdarovalo...“*

Jako nejdůležitější pomoc na cestě z utrpení se nám jeví radikálně a vědomě změnit myšlení. Místo závisti přát štěstí, místo nenávisti odpustit.

Myšlením usměrňujeme celý svůj život. Na co myslíme, tím žijeme - neboť to vytváříme. Myšlením ovlivňujeme své vlastní emoce i to, jak se jevíme okolnímu světu. Pozitivní vztah k životu nás prozařuje láskou: jsme krásní, milí, příjemní a přitažliví. Nenávist, závist, hněv, smutek nebo deprese nás činí odpudivými. Vytváříme kolem sebe vlastní specifické myšlenkové vibrační pole, které přitahuje shodné vibrace. Lidé, kteří myslí ve stejném myšlenkovém poli, se vzájemně přitahují, rozumějí si, inspirují se. Stejně tak platí, že naše myšlenky aktivují odezvy téže kvality, vybrané z téhož myšlenkového pole. Způsobem myšlení tak přitahujeme zdraví, štěstí nebo nemoce a neúspěch.

Myšlenky mohou léčit nebo také ničit. Ty, které jsou prozářené vibrací Lásky, uzdravují. Myšlenky prostoupené nenávistí mohou ublížit. Myšlenkou si můžeme způsobit nemoc nebo také navrátit zdraví. Měli bychom vědět, že každá nemoc je ve svém důsledku vždy jen výsledkem špatného myšlení.

*Od prvního dne, kdy se objevily bolesti hlavy, se odvíjela neu-*

věřitelná kalvárie lékařských vyšetření. První, nepotvrzená diagnóza zněla: nádor na mozku. Pro mladou matku dvouletého dítěte to byl šok. Stále myslela na nádor a na dítě, každou minutu se zaobírala představou své nemoci. Dostavila se nespavost, jako důsledek neurotického stavu. Dostávala léky, na které si její tělo postupně zvyklo a jejich účinnost zmizela. Objevil se strach, silný strach ze smrti, pak strach ze samoty. Nádorové onemocnění bylo vyloučeno, ale bolesti hlavy trvaly nadále. Dovedly svou oběť až na psychiatrii. Trvalo to pět let. Pět let žila v neustálém stresu, čekání konce.

V sezení jsme za velmi krátkou dobu našly okamžik, kdy, před objevením se bolesti, udělala nezvykle rychlý pohyb, při němž ji zabolelo v páteři. Objevily jsme, že pramenem veškerých bolestí byla vlastně pouze zablokovaná krční páteř. Malý impuls a nesprávné myšlení vykonaly své dílo.

Každodenním správným myšlením si poté poměrně rychle navodila stav zdraví, které si tak zbytečně poškodila.

## **Rodíme se do podobných podmínek**

Měli bychom vědět, že v novém životě se vracíme do takové situace, jakou jsme si svou minulostí vytvořili. Naše vybavení bude zapadat do myšlenkových polí ostatních osobností, které potřebujeme pro svůj růst - budou se podílet i na našem rozvoji. Povzbuzovat jej či brzdít. Je známo, že se osobnost malého dítěte utváří náladou a vibracemi rodičů. Hádky a rozepře jsou živnou půdou jeho depresí a smutků, naopak radost podněcuje v dítěti radostný přístup k životu. Duše je přitahována myšlenkovým polem rodičů stejně jako jejich genetickým vybavením. Tyto podmínky narozené dítě později buď překoná, nebo jim podlehne. V každém případě se ale jejich prostřednictvím vyvíjí.

*Často jsem měla možnost pozorovat vnitřní zápas tohoto druhu: „...Mám strach, úzkost, bojím se lidí a přitom po nich toužím a chci být v jejich společnosti. Moje deprese mi bere všechnu sílu. Jsem pořád vyčerpaný a unavený.“*

*Procházíme pečlivě všemi úseky tohoto života, ale nedaří se nám najít žádnou zkušenost, která by vedla k takovému úpornému pocitu. Teprve rané dětství je klíčem k pochopení problému. Zážitky opuštěnosti z této doby oživují »vzpomínku«.*

*„Jsem starý, bezmocný, ležím na posteli... Nikoho už nemám. Jsem odkázaný na pomoc cizích lidí... Jak rád bych zase běhal, ale už je konec. Dny se vlečou, odpoledne je nejdelší. Venku se šere, je to strašný pocit beznaděje. Dlouhý večer... spánek nepřichází. Rok za rokem, dlouhá léta.“*

*„Kolik?“*

*„Asi deset let. Strašná deprese. Mám i hlad, občas sem někdo něco donese. Není to pravidelné. Některý den se tu nikdo ani neukáže... Závidím jim, že jsou zdraví a chodí. Ta závist přechází až v nenávist. Stále víc je nenávídím. Víím ale, že jsem na nich závislý. Potřebuju je. Od rána do večera se těmi myšlenkami zaobírám a trápím.“*

*Vibrace závidosti a nenávisti odpuzují. Lidé k němu chodí méně a méně, poznává stále větší opuštěnost a hlad...*

*V dalším (současném) životě se tento člověk narodil do stejného prostředí, které si svou mentalitou vytvořil. Matka byla od začátku jeho početí v depresi, protože toto dítě, v pořadí už čtvrté, si nepřála. Prarodiče, k nimž ho často odkládala, byli staří a bez zájmu o vnuka. Žil opět bez lidí a bez pomoci. Neměl hračky ani žádné zvířátko, které by mu mohlo trochu oživit šed' dlouhých dní. Byl to stejný pocit jako v minulém životě. Celý život se mu vnucovaly deprese a prožíval potíže, které si vlastně sám v předcházejícím životě »připravil«.*

Poradte ale starému nemocnému člověku, aby se ze všech sil pokusil opěvovat život a těšit se z každé prožité minuty. Řekněte mu, že je právě tato doba a toto utrpení nejlepším způsobem k poznání vlastní bezmoci a obrácení se k vyšším světům o pomoc. Každý se vždy může pokusit o to, aby zklidnil mysl, přijal Světlo a nedovolil vniknout netrpělivosti a nenávisti. Bývá to nejčastěji v nemoci a ve stáří, kdy dostáváme nabídku k Cestě. Pokud sami nemáme sílu, a to v takových případech nemíváme, je nejbezpečnějším prostředkem k přežití, a především k vývoji, prosba o pomoc. Tím, že nesložíme ruce do klína a nepoddáme se pasivně negativním myšlenkám, nepřipravíme si »past« pro příští zrození. Každé utrpení je katalyzátorem našich vnitřních schopností. Je to zkouška toho, jak jsme zvládli život a pokročili kupředu. Pokud to nedokážeme, musíme stejný nebo podobný úkol opakovat v dalším životě. Osud - karma se o to pokaždé postará. Podmínky života často měnit nemůžeme, ale žádá se od nás změna myšlení. Negativní myšlenky se vracejí v negaci a jen zhoršují stav, v němž se nalzáme.

## Náše zodpovědnost

Setká-li se více lidí se stejnými myšlenkami, zesilují potenciál určitého místa na zemi. Pozitivní myšlenkové pole Lurd je prosyceno pokorou a láskou, místa koncentračních táborů v nás budí beznaděj. Jsou různá místa na zemi a stačí jen krátkodobý pobyt, abychom vstřebali jejich náladu a cítili se buď prozářeni jejich energií, nebo naopak raději rychle utekli. Kvalita i způsob myšlení vytváří též specifickou atmosféru národa.

Jsme zodpovědní za prostředí, v němž žijeme, protože ho svým myšlením spoluutváříme. Mnoho lidí jistě zná i sílu zkoncentrované myšlenky. Myšlením netvoříme pouze nehmotný svět kolem nás, ale můžeme tvořit třeba i počasí. Zkoncentrovanou myšlenkou lze také léčit. U léčitele však více než kde jinde platí, že by měl léčit pouze ten, který má čisté a nesobecké myšlenky. Prostřednictvím myšlení máme vliv i na nešváry a války mezi národy. A také na štěstí.

Sugestivní moc mají i slova. Je v nich ukryto mnoho energie. Všechny sdělovací prostředky proto mají magickou sugestivní moc slova, obrazu a fantazie. V dobrém i špatném slova smyslu. V pořadech se nacházejí sugestivní modely a program plný násilí je pak prubířským kamenem lidské duše.

V každém z nás jsou zaznamenány události z minulých životů. I my jsme prožívali bezpráví a krutosti na té či oné straně. Slova a obrazy ožívají »vzpomínky«, které můžeme přirovnat k semenům. Buď vyklíčí, nebo je opět uložíme, aby nás nerušily. Obzvlášť duše dítěte je velmi citlivá a je vnímanou hrubostí a agresivitou přímo znásilňována. V tom vidím i jeden z důvodů, proč dnešní svět tak bezvýchodně zápasí s kriminalitou. Jak je vidět, tvůrcům filmových scénářů a televizních inscenací záleží více na vlastním úspěchu, slávě a financích. Měli by ale vědět, že i zde klíčí zárodky jejich karmy.

Jen čisté, zkoncentrované myšlenky mají moc se spojovat s Kosmickou inteligencí, vytvářet intuici a sílu osobnosti. Některé myšlenky, které nás »napadnou«, bývají právě sdělením duchovního světa.

Černé myšlenky čerpají z temných vibrací a živí temné síly. Zatemňují život tomu, kdo je koncentruje a využívá. Jsou největším proviněním na duchovní cestě člověka. Mohou pouze ničit. Lidé svým negativním myšlením zamořují a znečišťují zemi. Svou svobodnou vůli, kterou se jako duchovní bytosti liší od zvířat, užívají ke tvorbě a strádání černých myšlenek. Země pak nese na své oběžné dráze

nejen krásu modrých moří, barevnost hor a polí, zeleň lesů a luk, ale i neviditelný temný mrak černých myšlenek, strádaných po věky.

Jediným východiskem je pozitivně laděná mysl. Mysl naplněná Světlem a Láskou má moc vytvořit nové myšlenkové pole, které vytěsňuje nežádoucí temné myšlenky jako je nenávisť, závist, žárlivost... Již víme, že se nám vše neúprosňě vrací, i takové myšlenky se stanou součástí našeho života. Proto bychom měli každou nevhodnou myšlenku okamžitě zpracovat duchovní prací, požádat o milost a odpuštění. Není důležité, jak jsem myslel včera, ale jak myslím teď, v této a další následující chvíli.

Jsme-li tak vyčerpaní, že nemáme sílu bránit se depresivnímu mraku, který nás zahalil, musíme si uvědomit, že je tu vždy vyšší Síla, kam se můžeme obrátit o pomoc. Musíme ale umět »zavolat«. Kdo šeptá, toho není slyšet.

Člověk není odkázán jen sám na sebe. Je prostoupen a prozářen božskou energií, která má neomezené možnosti. Vyspělé duchovní bytosti slyší naše volání. Práci ale musíme vykonat sami, úkol za nás nikdo nesplní, dostaneme jen pomoc a podporu. Prosíme-li upřímně o Sílu, Lásku a Světlo, pomoc vždy přichází a přináší úlevu a řešení. Pokud se však hned nesplní to, o co žádáme, musíme zůstat pokorní. Ve své omezenosti smyslů i duchovního rozhledu nikdy nedokážeme posoudit, co je pro nás prospěšné a co ne. Mnoho nepříjemných věcí nás například může chránit před něčím ještě horším.

Velmi pomáhá, když přejeme klid a mír všem, koho máme rádi, ale i těm, co nám ublížili. Ovládat myšlenky znamená přestat být jejich otroky. Co si budeme přát, aby se nám vracelo, to musíme vytvářet. Změnou myšlení změníme sami sebe, ale i místo, kde budeme pobývat. Jestliže změní myšlenky většina lidí, pak Světlo a Láska zaplní svět. Kde je světlo, nemůže být tma. Duše, která odpustila sobě i druhým, je naplněna láskou a odstraňuje všechny negace. Když toto udělají všichni lidé, docílí oné vyšší vibrační sféry, kterou bude vyžadovat věk Vodnáře. Až dospěje člověk k nej důležitějšímu bodu poznání, prožije »myšlení bez myšlení«, což je dosažení duchovního stavu, kdy ví, že dosáhl božské moudrosti. K tomuto stavu ale vede dlouhá Cesta, práce a poznání sebe sama jako duchovní bytosti.



## KOSMICKÁ INTELIGENCE

Vesmír je složité energetické podstaty, i když se nám jeví jako hmotný. Pronikáme-li do jeho nitra, zjišťujeme stále menší a menší částice, až nakonec rozbitím atomu docházíme k poznání, že základem všeho je energie. Všechno tvoří jedno energetické pole.  $E = mc^2$ , geniální Einsteinova rovnice, vyjadřuje tento jednoznačný postulát. A také my, zajatci ve hmotě, aniž si to uvědomujeme, jsme této podstaty. Příčinou naší nevědomosti je jen omezující pohled našich smyslů, z něhož pramení omezené soudy, úsudky i chápání.

Každou myšlenkou se zařazujeme do Informačního pole Kosmické inteligence, čerpáme z jeho zdroje a zároveň svou kvalitou myšlení toto informační pole utváříme. Výsledkem aktivity každé vteřiny naší existence je minulost, kterou je položen základ budoucnosti. Všechny informace ukládáme do energetického »computeru«, svého podvědomí, a svými činy a myšlenkami si tak vytváříme budoucí příběhy, především kvalitu všech vztahů.

Vše je v neustálém pohybu, v procesu vývoje a hybnou silou je Kosmická inteligence. V informačním poli je už všechno předem dané, jako program v každém počítači. Jen schopnost našeho myšlení, které úzce koresponduje s naší svobodnou vůlí, potvrzuje vesmírný zákon »měnnost v neměnnosti a neměnnost v měnnosti«. Právě svými myšlenkami vytváříme a máme možnost měnit toto pole a ovlivnit tak i svou další budoucnost.

Každá myšlenka a následně i čin nás proto zavazuje k jedinečné osobní zodpovědnosti, neboť naprosto vše beze zbytku je posláze, kromě »záznamu« v nás, v našem malém »computeru«, zaznamenáno i do »computeru« Vesmírné inteligence, jako zdroj dalších aktivit všech bytostí.

Příchodem na zem jsme sice omezeni pěti smysly a určení prostředím, ve kterém jsme se narodili, rodiči, jejich výchovou a celou řadou dalších okolností, od zvyků až po projev naší vůle. Přitom jsme ale i živým atomem v plánu vesmírného řádu a jeho dění. Čím více jsme si vědomi Kosmické inteligence, tím blíže máme k Poznání a pochopení, že podstata všech věcí a i my sami patříme Kosmické inteligenci - Bohu. My jsme v NĚM a On je v nás. Z jeho »dílny« pocházíme, v ní tvoříme a do ní se vracíme. Je v nás stálé Božství, ať už si to připustíme, vnímáme, či dokonce odmítáme. A přestože jsme jenom »stínem«, jsme i spolutvůrcem a součástí tohoto tvůrčího dění.

Program Kosmické inteligence »rozehrává« společná setkání,

vztahy a vazby. Každé naše konání i nepatrná akce se posléze opět svým záznamem řadí do děje i plánu Vesmíru. Každý má své místo, svůj úkol a cíl, své poslání. Jsme propojeni jeden s druhým neviditelnými pouty, každý na svém vývojovém stupni, ve své úrovni, spouštění zákony Země i Vesmíru - a přesto svobodní ve svém myšlení.

Informační pole Kosmické inteligence je naplněno pozitivními myšlenkami. Je nám tedy stále nabízena možnost změny a zdokonalení, neboť jsme neustále spojeni Láskou s pozitivními myšlenkami a vibracemi. V každém z nás je »ukryta« duchovní jiskra, jiskra boží, která je základem naší osobnosti. Proto každá duše nevědomky touží stát se opravdu dokonalou bytostí, žijící v souladu s vyššími ideály.

Z jednoho zdroje vycházíme a jako jeho součást se do něj stále navracíme. Jsme jedné podstaty, patříme k sobě jako do jedné rodiny a zároveň i do celého řádu přírody. Nejsou hranice mezi národy, rodíme se v různých světadílech, různých zemích, v rozličných situacích a v různých časech. Rozlišuje nás pouze jiný stupeň vývoje, vyspělosti a chápání. Jsme součástí tohoto tvůrčího procesu jako sice nepatrný, leč důležitý program.

Informační pole Kosmické inteligence si ale nelze představit jako místo, kde se nachází jakési pole informací. Je vesmírnou myslí, právě tak jako myslí našeho »já«. Vše se prolíná, vseje v Jednotě. Vesmír v nás a my ve Vesmíru. Všechno má svou odpovídající vibraci a své informační pole, splývající v informačním poli všeho Bytí. Jsou-li však naše vibrace hmotné povahy, nacházíme pouze tomu odpovídající kvality poznání.

Geniální »program« je uložen v každé hornině, semínku, stromu, zvířeti... S úctou stojím před ořešákem. Nejen genetická informace ukrytá ve stromu, ale i obrovská síla plodí rok co rok stovky ořechů. Tolik síly na jediném stromě! Od května do září vytváří kilogramy plodů a skořápek pro ochranu jader. Za tak krátkou dobu! Rok co rok. Třešeň stihne tento program za dva měsíce. S údivem také často pozoruji sílu trávy, která zvedne asfalt. Příroda, řeknete. Pokud se jí rozumí obrovská energetická všeprostupující a všeoživující síla, pak ano, příroda. Pro lidi je přírodou jenom ten strom, který sám ze sebe tvoří, protože má světlo, teplo a vláhu. Jinou sílu si nechceme připustit, protože bychom dospěli k poznání, že jsme opravdu jen pouhými »stíny«. Po další úvaze by nám došlo, že ani my sami nejsme nic jiného než tato příroda, přes kterou působí ona mocná Síla, a uvědomili bychom si, že i my musíme tvořit v souladu s touto mocnou Silou. Stejně jako ořešák pokorně utváří oříšky, i my bychom měli být spojeni v harmonii se vším a být nástrojem boží Lásky.

Vlivem výchovy posledních let ztratilo slovo Bůh a jeho pojem onu závratnou působnost a náboj. Když se lidé dostávali do těžkých a neřešitelných situací, prosili tuto božskou Sílu o pomoc a o ochranu. Pak cítili úlevu a ve většině případech, pokud nebyly přímo karmicky výchovné, také vyřešení.

Naše nadvědomí obsahuje všechno, co je v tvorbě boží. Je Světlem a Láskou, zdrojem vědění, poznání a síly. A také základem dokonalého zdraví.

Tak jako vše v přírodě přijímá sílu tím, že dýchá, i my získáváme energii nejvíce dechem. Je jen nutné, aby člověk věděl, jak tuto sílu přijímat. Pokud je člověk příliš ponořen ve svém malém já (egu) a spoléhá jen na vlastní sílu, ocitá se v izolaci. Hmotné tělo je ve stálé součinnosti s naší myslí a prosazuje se tím více, čím více energie naši myslí na něm lpí a čím méně ho umí ovládat. Čím více je člověk schopen své »já« ztišit a tím zpracovat i toto hmotné pole, tím blíže je veškerému poznání, protože ho může čerpat přímo z Kosmické inteligence, neboť je na ni přímo napojen.

Čím dříve naše duše pochopí, kde je její místo, tím rychleji zemi opustí a nastoupí cestu ke světům vyšším než je planeta Země - planeta kříže.

Vesmír uchovává naprosto přesný řád, univerzální pořádek. I naše modrá planeta se pravidelně točí po své vymezené dráze. Je však jenom nepatrným atomem v obrovském tvůrčím díle námi neprozkoumaném a neznámém. Neohraničený vesmír, nespočet světů, sluncí a slunečních soustav. Všechno má svůj význam, působnost a cíl. Vesmír je celistvý, nelze k němu nic přidat, ani z něho ubrat. Proto je život jen koloběhem zdánlivých začátků. Vesmír je živý a my jsme jen orgánem v jeho živém těle.

## **Spojení s kosmickou inteligencí**

Kvůli své nevědomosti nebo neochotě ke spolupráci s Kosmem zůstáváme většinu života v izolaci. Lidem, kteří se dokáží napojit, buď závidíme, nebo jim nevěříme a jejich mimořádné schopnosti považujeme za zázraky. Kosmická inteligence má uloženy nekonečné vědomosti, znalosti, ideje, informace... Svou intuicí, jasnozřením a dalšími schopnostmi můžeme čerpat z této nepředstavitelně hluboké studnice.

Schopnost jedince, který dokáže koncentrovat energii jako lase-

rový paprsek, umožňuje vesmírným silám přes něj působit a léčit. Přenos informací do vědomí jiného člověka pak umožňuje například přesnou diagnostiku nemocí. Dochází rovněž k synchronicitě, kdy vzájemně objevujeme shodné myšlenky a poznatky. Jde vždy o napojení na shodné vibrace určité úrovně kosmické informace. Proto je třeba možné objevit stejný vynález či metodu téměř současně na dvou místech, vzdálených od sebe tisíce kilometrů.

Předměty, věci i děje uchovávají energetický otisk a lze se přes ně napojit na konkrétní událost, která je emocionálně nebo myšlenkově zakódována v tomto otisku, a tento záznam »přečíst«. Telepatie, inspirované psaní a celá řada dalších jevů má podobný základ. Zůstává pouze otázkou schopnosti člověka, jak se k těmto informacím či dovednostem dostat.

Ve vypjatých situacích, při velkém vyčerpání či strachu občas dochází k samovolnému vytěsnění vědomí do tohoto kosmického řádu. Návratem do normálního života se ale tato schopnost ztrácí. Naprosto jiná je však situace člověka, který usilovně a s láskou pravidelně denně pracuje na poli Poznání a dociluje napojení na vyšší světy.

*»Vracela« jsem jednoho velmi vyspělého, našemu národu známého muže.*

*„...Stojím na nádvoří kláštera na vysoké skále, jakoby nad propastí. Jsem láma tohoto kláštera. Je to v Tibetu. Dívám se dolů a do dálky. Mám pocit, že mé vědomí opouští tělo a sleduje něco v té dálce. “*

*V tomto stavu mystického ponoření se najednou prolnul do ještě starší doby a sledoval dávné děje, uchované jako otisk ve Vesmíru.*

*„Před mým zrakem defilují vojska... Je to jedna válka za druhou... vojáci na sobě mají různé uniformy... bijí se mezi sebou, nehledí na to, že jsou lidmi... Je to strašné! Jedna válka za druhou... jeden obraz mizí a další vyplouvá. Kdy už lidstvo pochopí! Vidím do hlubin minulosti a trpím nepředstavitelným žalem. Je to jedna hrůza za druhou. Kdy se už přestanou chovat hůře než zvířata a uvědomí si, že jsou lidmi!“*

*„ Vrať se.“ Snažím se zkrátit jeho utrpení.*

*„Stojím pořád vysoko nad tou propastí, vím, že se musím vrátit do kláštera ke svým povinnostem. Je to hrozné, jsem nešťastný, protože nevím, jak jim pomoci...“*

Člověk si musí uvědomit své místo v řádu vesmíru i přírody, svou souvislost, úlohu a spojení s ní, protože přírodní zákony platí

pro každého. Máme rozvinuté vědomí, jsme si vědomi svého Božství, proto zodpovídáme za harmonii a vyváženost všech věcí na zemi.

Pochopení spojitosti s celým Vesmírem je dnes velmi důležité. Vesmír se bude stále více rozvíjet v samotném člověku jako důležitá součást jeho vlastní osobnosti. Své vědomí je třeba ztotožnit s vědomím celokosmickým, protože jedině tak budu moci působit na svou mysl - duši. Poznám, že vseje božské podstaty, že já sám patřím do tohoto velkého celku, za nějž jsem spoluzodpovědný. Jsem tvůrcem? A co tvořím? Tvořím radost, štěstí, krásu - nebo jsem příčinou neštěstí jiných bytostí? Pak se musím změnit, stát se pokorným a tolerantním.

## ZÁVĚR

Pohled z druhého břehu podhrnuje roušku tajemství a otevírá touhu po hlubším vědění Pravdy. Poznání, že na zemi nežijeme pouze jednou, obohacuje každého z nás a je nutné i pro vývoj planety Země. Do jakých podmínek se znovu narodím? Kam se narodí moji blízcí? Jak rychle postoupí Země ve svém vývoji? Budu brzdou nebo tím, kdo pomáhá? Pochopení reinkarnace přináší člověku zmoudření a poznání smyslu života.

Výsledky práce přinesly užitek nejen hledajícím, ale i mně. Je to dobrodružství duše. Jak říkají moji přátelé: »s nejlevnější cestovní kanceláří na světě« mohou navštěvovat všechna místa na zemi, často normálním smrtelníkům nepřístupná. Místa dávno zmizelá pod nánošem času nebo ležící v troskách, místa pustá či plná života a lidských osudů, v nichž zažíváme události, které již dávno patří minulosti.

Pokud jste svědkem bídy jednoho nebo více lidí, pak jim můžete třeba i pomoci. Jestliže jich je ale nepřeborné množství, máte-li pocit laviny, pak je tato výhodná cena »cestování« v čase draze zaplacená bezesnými nocemi. A samozřejmě i marným přemýšlením nad tím, jak lidem pomoci a najít v nich jedinečné individuality v nejčistším smyslu toho krásného pojmu. Jedinečné v myšlení a chápání, mravním a etickém poslání.

Psala jsem tuto knihu s láskou a věřím, že tato láska bude vnesena do všech srdcí, která mají zájem o Sílu, Pravdu a Světlo v lidských duších. Je to zamyšlení se nad sebou samými, nad příslušností k věčnému Bytí a součástí vesmírného poslání. Poselství přicházejí z jiných světů i z božího milosrdenství a jsou hluboko skryta v každé bytosti. Je jen třeba je odkrýt a dopomoci tomu, aby bylo spatřeno Světlo.

Děkuji všem, kdo mi dovolili převyprávět jejich vlastní příběh. A pokud někteří naleznou příběh podobný svému životu, je to jen podobnost, jako jsou si podobná i nepodobná dvojčata, žijící každé svůj vlastní život.

Děkuji všem, kdo mi pomáhali, umožnili mi pracovat a neopustili mě, i když na ně zbylo málo času.

# OBSAH

MÍSTO ÚVODU	5
HLUBINNÁ TERAPIE	8
Vesmírný počítač v nás	9
Princip hlubinné terapie	14
Návrat	16
Slovo a jeho síla	18
Úrovně vnímání	19
Fenomény	21
Oživená minulost	21
Za jakých podmínek	23
Význam návratu	24
Zvědavost není na místě	27
Mé utrpení	28
Proč si nepamatujeme	28
Požadavky na terapeuta	30
PUTOVÁNÍ V ČASE	30
Časová kolej	33
ČAS A PROSTOR	39
STÁLE SE VRACÍME	43
Sny	46
Předtuchy	48
PŘÍRODNÍ ŘÁD	48
KOŘENY PATOLOGÍÍ	51
Narušená psychická rovnováha	53
Nevyřešené vztahy	63
Noční můry	64
Psychosomatické problémy	65
Prenatální období a příchod na svět	72
Pozor na slova	76
Poruchy řeči a jejich prevence	77
Schizofrenie - rozdvojení osobnosti	80
Odpuštění osvobozuje	84
Několik slov k elektrickým šokům	89
Homeopatie	90
Terapeutem sami sobě	91
KDO NECHCE SLYŠET, TRPÍ	93
Karmické nemoci	94

Výukové lekce	96
Nenaříkejme na osud	97
Každé proč má své proto	99
Karma v rodině	104
Nemám je rád	105
Nehledejme viníka	106
Dluhy platíme i s úroky	110
Zvyk je druhá přirozenost	114
Na společné koleji	116
Karmické křížovatky	119
Za vším hledej!..	121
Životy píší román	124
Spravedlnost karmy	128
Máme mnoho možností	131
NENÍ ÚNIKU	133
Máme právo na dezerci?	137
Životní plán	139
Buňky mají paměť	140
PŘICHÁZÍM...	143
Spolu s maminkou	145
Vědět víc, než vím	146
Tajemství síly	148
Tajemství geniality	149
Musí sedět v růžích	150
Databanka budoucnosti	151
Vím o tobě	155
Zvíře ví a člověk ne?	156
Interrupce není antikoncepce	159
Nic není náhoda	160
Příchod na svět	160
Hlavní výživa	163
Utrpení opuštěných	164
Vědí víc než my	165
Své stáří si tvoříme sami	168
ZAJÍMAVOSTI NÁVRATŮ	169
Otisk minulosti	172
Důkazy přináší život sám	172
Němí svědkové	174
Není náhody	175
MYŠLENÍ	179



Rodíme se do podobných podmínek	181
Naše zodpovědnost	183
KOSMICKÁ INTELIGENCE	185
Spojení s kosmickou inteligencí	187
ZÁVĚR	190

PhDr. Marta Foučková

## **JSEM**

Redakční a grafická úprava Mgr. Ilona Manolevská  
a Slavomír Brázda

Obálka Persona, spol. s r. o., Praha

Fotografie Petra Růžičková

Vydalo Nakladatelství Praha v roce 1996

Vytiskly Tiskárny Vimperk, a. s.

ISBN 80-902177-0-2

# ReGeNeRaCe

## ČASOPIS PRO ZDRAVÝ ŽIVOTNÍ STYL

- léčitelství • psychotronika • zdravá výživa • jóga  
• homeopatie • fytoaterapie • hypnóza • orientální medicína •  
hraniční jevy • změněné stavy vědomí

Položte náš časopis před sebe a natáhněte ruku nad střed obálky. Pocítíte mírné teplo. V té chvíli už přijímáte harmonizující a léčivou energii, již každé číslo Regenerace aktivuje přední psychotronik. Neexistuje jiný časopis, jenž při čtení hladí duši a uzdravuje.

## ReGeNeRaCe

je připravována předními odborníky v oblasti klasické i netradiční medicíny, léčiteli, senzibily a lékaři, kteří se nesmiřují s hranicemi současné medicíny, jako jsou Milan Calábek • Jiří Čehovský • PhDr. Marta Foučková • Ing. Valdemar Grešík • Jan Hnilica • MUDr. Felix Irmiš • Ing. Jiří Janča • MUDr. Josef Jonáš • Jiří Lang • Prof. MUDr. Vilém Palisa • PhDr. Zdeněk Rejdák • MUDr. Miloš Rýc • RNDr. Milan Špůrek • MUDr. Jiří Štangl • Josef A. Zentrich a další.

## ReGeNeRaCe

přináší aktuální informace z tradičních i netradičních terapeutických oborů z domova i ze světa • zdravotní poradny pro čtenáře, vedené předními odborníky • přednostní léčení čtenářů u tří stovek spolupracujících léčitelů a terapeutů • hodnocení výrobků a léčiv  
• informace o zajímavých akcích • soutěže

## ReGeNeRaCe

každý měsíc rada a pomoc na dosah.  
Chceme být vašimi průvodci labyrintem života

Redakce:

Husinecká 1 la, 130 00 Praha 3, tel. 02/ 627 8502, linka 406

Předplatné vyřizuje

A.L.L. Production s.r.o., Box 732, 111 21 Praha 1, tel. 02/769 350.  
Jednotlivé číslo stojí 17,50 Kč, celoroční předplatné 180,- Kč.

Na Slovensku

L.K. Permanent, p.p. 4, 834 14 Bratislava 4.



PhDr. Marta Foučková se snaží promlouvat k těm, co upřímně hledají. Nabízí nový způsob myšlení, jímž by bylo zmírněno utrpení lidí a pochopen smysl života. Celý život se snažila poznávat zákony Vesmíru a předávat je dalším lidem. Její vypracovaná metoda, kterou nazvala hlubinná terapie, jí umožnila odkrýt celou řadu zákonitostí hlubokého podvědomí. Dobrala se důvodů mnohých depresí, duševních poruch, narušených vztahů mezi lidmi a poznala, že naše útrapy a těžkosti nepramení pouze z tohoto života, ale že je nutno najít jejich příčinu i v čase zpět, v minulosti i v minulých životech.

Stěžejní základ práce, štěstí lidí a klid na Zemi, spatřuje v oblasti duchovního obrození. Její přednášková činnost je rozšířena po všech místech naší země a slyšeli ji již tisíce lidí. Svými články přispívá rovněž do několika časopisů a novin a vídáme ji i na televizních obrazovkách. Ve svých knihách nás provede fascinujícím světem plného světla, dobra a poznání.

První kniha „JSEM“ je napsána, aby podhalila tajemství života a smrti a ukázala cestu všem, co váhají, tápou a nevědí, proč jsou na světě a jaký je jejich úkol. Jsou zde shrnuty duchovní poznatky a výsledky práce s mnoha lidmi, jejichž jména nejsou uvedena. Tyto poznatky však stojí na podkladě přesných terapeutických údajů.

Druhá kniha „JÁ JSEM“ souvisí s všeobecným vesmírným děním. Je zaměřena na poznání vyšších světů a ukazuje, jak hluboce souvisí všechno se vším a jak se každá bytost musí snažit nejen splnit svůj úkol zde na Zemi, ale uvědomit si i svůj vztah k celému vesmírnému Bytí v lásce a moudrosti.